

anthony KING

Poliția criminală „Cazuri speciale”
CAZINOUL GROAZEI

ANTHONY KING

CAZINOUL GROAZEI

Editura electronică Equinox

2011

CUPRINS

CAPITOLUL 1.....	3
CAPITOLUL 2.....	6
CAPITOLUL 3.....	9
CAPITOLUL 4.....	14
CAPITOLUL 5.....	19
CAPITOLUL 6.....	23
CAPITOLUL 7.....	27

CAPITOLUL 1

Se uită la bărbatul pe care-l cunoștea atât de bine și din prima clipă își dădu seama că era ceva în neregulă cu el.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Îl întrebă April îngrijorată.

Dar cum el nu răspunse, mulțumindu-se s-o fixeze cu o privire tulbure, intră fără să vrea în panică. Frica își făcu loc în mintea ei, amplificându-se de la o clipă la alta.

— De ce nu-mi spui ce e cu tine? Încercă fata încă o dată să poarte un dialog, mai mult pentru a trage de timp de cât din nevoia de a sta de vorbă cu el.

Nici de această dată nu primi vreun răspuns. Mai mult — acum își dădea seama cu certitudine — bărbatul acesta îi ținea calea. Ea nu mai putea înainta pe culoarul destul de îngust dacă nu i se făcea loc. Încercă să se retragă cu spatele, dar el o urmări.

— Ce vrei de la mine? intră balerina de-a dreptul în panică. Lasă-mă să trec, ce, ai înnebunit?

La un moment dat, i se păru că totul nu era decât o halucinație sau un vis. Bineînțeles că această scenă neverosimilă nu se putea petrece în realitate, încercă să-și controleze respirația, iar suflul îi reveni treptat la normal. Și bătăile inimii i se mai domoliră când se ambiționa să creadă că nimic din ceea ce i se întâmpla nu putea fi adevărat. Totul va trece într-o clipită! își mai zise April Miller în sinea ei, încercând să se încurajeze. Dacă se va ciupi, va constata că nu se afla pe un tărâm real.

Deodată, rânjind ca un bezmetic, bărbatul se repezi la ea, îi petrecu un șnur pe după gât și începu să strângă ușor, înghițind-o din priviri.

Inițial, fata nu reacționează în niciun fel, așteptând ca în orice clipă să se trezească din somn. Dar asta nu se întâmplă. Dimpotrivă, simți cu claritate că nu mai putea respira în voie și că o strângea ceva de gât. Era în stare să perceapă până și respirația greoaie a bărbatului din fața ei, care îi sufla în nas.

Ăsta nu mai este vis, cu siguranță, realizează ea, încercând să inspire încă o gură de aer înainte ca mintea să i se întunece complet.

Avea moară? Dacă da, atunci măcar să se lupte pentru viața ei!

April prinse a izbi disperată cu pumnii în agresor, însă furibunda ei înverșunare nu făcu altceva decât să-l provoace și mai mult pe acesta.

— Așa, bravo! se bucură el, îndemnând-o cu o voce sugrumată de emoție: salvează-te!

Dar loviturile deveneau în fiecare clipă tot mai anemice, șnurul de nailon intrându-i în carne în mod ireversibil.

El își dădu seama cu satisfacție că nu era nevoie să mai strângă. Trebuia doar să aștepte. De aceea, apucă „arma” crimei cu o singură mână, iar cu cea rămasă liberă rupse bluza și sutienul balerinei. Vederea unui sân bine conturat, cu sfârcul în vânt, îl făcu să închidă puțin ochii, de parcă așa ar fi putut percepe mai bine o senzație nemaipomenită, numai de el știută.

În acel moment, știindu-se pierdută, April nici nu luă seama la goliciunea ei. Cu imaginea morții înaintea ochilor, ar fi dat orice, numai să fie lăsată în viață. Ce mai conta dacă o viola? Numai să scape cu zile... Ar fi vrut să-l implore, să-i promită toate economiile ei din ultimii doi ani, însă nu mai putu articula niciun sunet din cauza strânsorii.

O ceață care devenea din ce în ce mai groasă îi acoperi privirea și, la început, subconștientul ei se bucură de asta. Nu mai era nevoită să privească chipul acela posedat de sadism, care-i lua viața fără niciun motiv.

Devenind moale, genunchii i se îndoiră și își pierdu cunoștința.

Nici măcar atunci bărbatul nu își slăbi strânsoarea, însoțindu-și victima pe podea. Apoi se instalează confortabil alături, contemplând cum ultimul strop de viață se scurgea irefutabil din trupul balerinei, îi venea s-o soarbă din priviri, atât de mult îi plăcea acel spectacol...

Cu un inconfundabil rânjel inuman pe chip, bărbatul mângâie trupul tânăr ce se afla la dispoziția lui și îl dezgoli de costumul de scenă. Acum era încă și mai frumoasă... Slăbi încet strânsoarea din jurul gâtului ei și, văzând câteva urme de sânge în locul în care șnurul îi intrase în carne, le tamponă grijuliu cu o batistă umezită cu limba.

— Acum e bine, te-ai liniștit..., vorbea el de unul singur, convins că ea încă îl asculta și îl dorea.

Această obsesie îl încuraja să-și vadă mai departe de incalificabila treabă pe care o începuse, îi aranjă capul într-o poziție cât mai comodă (după părerea lui), potrivindu-i câteva șuvițe de păr pe frunte. Așa îi plăcea să o vadă pe scenă sau în culise, în timpul spectacolelor sau la repetiții. Era atât de frumoasă și de tânără! Emană numai prospețime în jurul ei.

Bărbatul simți că nu mai putea rezista tentației sexuale ce pusese stăpânire pe el și se descheie grăbit la șliț. Apoi îi depărta picioarele, făcându-și loc între ele. Nu se putu abține să nu sărute sfârcurile și sâniile aceia pe care îi divinizase până atunci în taină. Ba chiar îi mușcă, cuprins de excitația morbidă ce îi furase mințile.

Era timpul să ia ceea ce i se cuvenea și să-i dea balerinei ceea ce credea el că avea nevoie.

Într-un ritual numai de el visat, asasinul își penetrează victima și începu să împingă, transpirând abundent, în vreme ce întregul său corp fu copleșit de acea sinistru împerechere...

Polițiștii se uitau unii la alții ca proștii. Așa ceva nu se mai întâmplase în Las Vegas în ultimii douăzeci de ani! Trebuiau luate cele mai operative măsuri pentru prinderea psihopatului, însă lipsa unor urme elocvente și a martorilor făcea imposibilă începerea anchetei.

Nimeni nu văzuse și nu auzise nimic. În afară de urmele de spermă de pe pubisul decedatei, detectivii nu aveau de ce se agăța.

După două zile de studiu, Laboratorul de Medicină Legală din Las Vegas ajunsese la următoarea concluzie, pe care o menționează în raportul de expertiză:

„Prin metoda absorbției pe care am utilizat-o, am ajuns la concluzia că petele de spermă sunt amestecate cu secreția vaginală a victimei. Din acest motiv, nu s-a putut determina grupa sanguină a făptuitorului și nici ADN-ul acestuia. În orice caz, contactul sexual a avut loc după ce femeia a sucombat, ceea ce ne îndreptățește să considerăm că avem de-a face cu un caz de sadism urmat de raporturi necrofile.”

În concluzie, nicio pistă pentru polițiști. Totuși, ei au cerut detalii în ceea ce privește aceste perversiuni sexuale, primind următorul răspuns:

„Necrofilia reprezintă raporturile sexuale cu cadavre și indică grave tulburări psihice de intensitate psihotică. De asemenea, sadismul constă în exercitarea unor leziuni de violență asupra victimei, ce sunt adesea letale. Ca instinct al posesiunii absolute, sadismul este un amestec de eros și thanatos (Eros — zeul dragostei; Thanatos — zeul morții) pentru unii cercetători. Numele acestei perversiuni extreme vine de la marchizul de Sade care, în cărțile sale blestemate (deși Apollinaire spunea că, din punct de vedere literar, sunt geniale), a susținut că nu există Dumnezeu, ci numai natura crudă, că omul caută răul pentru a suplini lipsa lui de însemnătate în societate. Sadismul exprimă și o sexualitate eșuată, ce determină amplificarea agresivității. Acest sindrom apare la subiecții care prezintă o angoasă a impotenței, sentimente de umilință și diverse frustrări ce împiedică erecția. Cu cât victima îi va implora mai mult, agresivitatea lor va deveni mai exacerbată. Sadismul poate fi definit și ca o «haită de simțuri la pândă sau ferocitatea celor slabi în fața femeii»,.

Departa de a se lumina câtuși de puțin, polițiștii nu avură de ales și puseră „Dosarul balerinei” în fișetul cu cazuri nerezolvate, fără însă a-l clasa.

CAPITOLUL 2

Cu un clarinet în mână și costumat ca pentru scenă, Paul se pregăti să le cânte spectatorilor un marș. În acel moment, din culise apărură Paulino mirosind o floare. Acesta din urmă purta o redingotă foarte largă, sub care ascundea o mulțime de instrumente muzicale.

— Ce e cu tine aici? îl întrebă Paul pe un ton răstit.

Adoptând o atitudine blajină, micuțul Paulino își măsură partenerul din cap până-n picioare, după care îi răspunse:

— Dar cu tine ce e?

— Eu, vezi bine, voi cânta pentru acești distinși spectatori.

De parcă atunci constata pentru prima oară unde se afla, Paulino privi surprins în jur și dădu roată scenei cazinoului.

— Și ei te vor asculta numai pe tine? — făcu el, plin de admirație.

Cu un aer superior, Paul îi răspunse, după ce îl privi ca pe o muscă:

— Bineînțeles! Asta pentru că eu știu să cânt foarte frumos!

Clovnul cu redingota văzu clarinetul ce-i fusese vârat sub nas și-l privi din nou pe Paul, de data asta cu o admirație sinceră.

— Atunci cântă, maestre!

Dar când „maestrul” își umezi buzele, pregătindu-se să sufle, continuă:

— Dar n-ai vrea să cântăm împreună?

— În niciun caz! fu răspunsul acestuia. Tu pleci, eu rămân!

Și începu să-l împingă spre culise, punându-i piedică din când în când.

Gata-gata să cadă de câteva ori, Paulino se redresă în ultimul moment, ajungând în cele din urmă în spatele cortinei. Dar reveni imediat, găsindu-și un loc mai retras, în spatele „maestrului”.

Când Paul intona primele acorduri ale melodiei, Paulino, cu o vioară scoasă de sub redingotă, începu să-l acompanieze. Surprins și nervos, Paul îi confiscă arcușul, se duse în mijlocul scenei și se pregăti din nou să cânte.

Micuțul Paulino, însă, nu se potoli defel. Scoase de sub haină un arcuș mai scurt și prinse a cânta cu voioșie o melodie folclorică scoțiană.

În total, îi fură confiscate 12 instrumente, de la cimpoi până la muzicuță, dar „maestrul” tot nu reuși să cânte în fața spectatorilor, spre hazul acestora.

Numărul lui Paul și al lui Paulino fu răsplătit cu multe aplauze, la fel ca și alte giumbușlucuri interpretate de ei de-a lungul întregului spectacol.

În general, după numerele lor, care stârneau multă veselie printre spectatori, pe scenă se producea un duo de contorsioniști, format din Reed Parker și Roger Greene, doi artiști proveniți din familii de acrobați de marcă.

Înainte de spectacolul din fiecare seară, mai bine-zis înainte de repetițiile zilnice de la ora 18:00, cei patru luau masa la restaurantul „Comedy Stage”, aproape fără să-și vorbească, după care se retrăgeau în camerele lor pentru o scurtă siestă.

Ajunseseră la Las Vegas grație impresarului Tim-Allan Levant, care le oferise câte un contract până la sfârșitul anului, în valoare de 20000 dolari de căciulă, plus

cheltuielile. Acesta vizionase un spectacol la Cîrcul „Savoy” din Londra și fusese deosebit de încântat de evoluția cuplurilor de artiști.

De fapt, „Comedy Stage” nu era un simplu local, așa cum s-ar putea crede. Putea fi considerat mai degrabă un cazinou în toată regula. Restaurantul, avînd o capacitate de circa 300 de locuri, dispunea de o scenă imensă, pe care se organizau o mulțime de spectacole de circ și de revistă. Cele câteva săli pentru jocurile de noroc puteau primi și ele câteva sute de oameni, iar patronii stabilimentului nu se plîngeau de clienți. De asemenea, exista și un hotel ocupat în permanență.

Paul și Paulino, ambii italieni naturalizați ca supuși britanici, fuseseră încantați de ofertă și acceptaseră imediat angajamentul. După o săptămână și câteva repetiții, se urcară împreună cu acrobații pe scena americană și fură încantați de mărinoșii spectatori de dincolo de ocean, care nu făceau economie de aplauze precum reținuții și calculații englezi.

Jane Heron se întorcea din insula mexicană Guadalupe, după o săptămână de vis, departe de stresul cotidian al metropolei și de cel al slujbei ei de detectiv. O tuse rebelă puse stăpînire pe ea cînd inhală smogul de pe Aeroportul Compton și începu să înjure în gînd, închipuindu-și că la Los Angeles situația urma să fie și mai critică.

Cu geanta de voiaj pe umăr, se înalță pe vîrfuri, în speranța de a zări printre cei care îi așteptau pe călători o figură cunoscută. Detectivul Eric Black, partenerul ei de serviciu, o aștepta întotdeauna cînd se întorcea dintr-o deplasare mai îndelungată, cum fusese și aceasta. Spre surprinderea ei, îl zări pînă la urmă pe sergentul Steve Mann, care îi făcea vesel semn cu mîna. Se apropie de el, la fel de bucuroasă, și îi sări în brațe:

— Îmi pare atît de bine că te văd, bătrîne! Să știi că mi-a fost dor de tine! De fapt, de voi toți.

— Și nouă, te asigur! Mi se pare mie sau ai pus câteva kilograme pe tine?

— Nu este o iluzie. M-am îngrășat cu vreo patru kilograme. Ce-i cu Eric? De obicei, el era cel care mă aștepta la aeroport.

— N-a putut veni. O răceală ticăloasă a pus stăpînire pe el de vreo trei zile și l-a trîntit la pat. I-a fost teamă să nu te molipsești de la el și m-a rugat pe mine să te întîmpin.

— Serios? Și eu care credeam că este prea ocupat cu urmărirea și prinderea răufăcătorilor...

— Măine va veni la serviciu oricum, grație antibioticelor pe care le-a luat cu pumnul.

— Da' căpitanul West ce mai face? vru să știe Jane despre soarta șefului ei direct.

— E mult mai liniștit în ultima săptămână.

— Asta pentru că am lipsit eu?

— Nici vorbă! Mai degrabă pentru faptul că directorul Larry Tillman nu ne-a venit pe cap cu cine știe ce anchetă încâlcită.

— Cu alte cuvinte, șomați? Ați rămas fără obiectul muncii...

— Cam așa ceva. Doar Dr. Butch Harrison, „Specialistul”, mai are din când în când câte ceva de făcut, fiind solicitat de alte servicii ale Departamentului Poliției Los Angeles ori de polițiștii din provincie.

Din vorbă-n vorbă, cei doi prieteni ajunseră în parcare aeroportului, unde-i aștepta o mașină cu însemnele Departamentului Poliției Los Angeles.

— Boss-ul mi-a pus la dispoziție un automobil cu girofar și sireună? se miră Jane. Asta înseamnă că, în lipsă, am devenit o persoană importantă, nu glumă.

— De fapt, el nu știe. Mașina a ieșit cu o zi mai degrabă de la reparat și i-am făcut cinste celui care o are în primire ca să nu vin pe jos.

— Aha! râse polițista de abilitatea sergentului de a se descurca în cele mai dificile situații. Vrei să spui că l-ai mituit puțin!...

— Nu chiar. Tot eu am intervenit pe lângă șeful garajului nostru ca să repare mașina mai repede.

Deci, nimeni n-a pierdut nimic. Dar mai bine spune-mi unde vrei să mergi?

— Acasă, desigur. După ce fac un duș îl sun pe căpitan, iar dacă nu mă cheamă la sediu, mă ocup puțin de bârlogul meu, căruia nu i-am mai fost fidelă în ultima săptămână.

— OK! Cum zici tu.

— Nici n-a început bine toamna și tu ai și răcit, colega? îi zise Jane partenerului ei. Te-am sunat ca să te anunț că am ajuns cu bine și să te întreb de sănătate. Cum îți merge?

— Bine ai venit! Măine îmi fac apariția la birou. Nu m-am refăcut complet, dar nu mai suport inactivitatea. Tu cum te-ai distrat?

— De minune!

— Ceva cuceriri galante?

— Numai la sex îți este mintea?

— De obicei, da.

— Atunci află că nu-i treaba ta ce-am făcut eu în Guadalupe.

— Ai dreptate! Dar poți să-mi spui măcar dacă ți-au fost de folos prezervativele pe care ți le-am strecurat în geantă la plecare.

— Mi le-au confiscat mexicanii pe aeroportul de pe insulă, glumi Jane. Să nu crezi cumva că n-am să ți-o plătesc. Ți dai seama ce figură au făcut vameșii când au descoperit asupra mea cele 30 de cutii de prezervative pe care mi le-ai ascuns în bagaje?

— Nu.

— Râdeau cu toții pe înfundate. Unul chiar a spus: „Doamna n-are de ce să se teamă în Mexic, fiindcă e bine protejată!” Dacă ai fi fost lângă mine, fii sigur că ți-aș fi spart nasul. Cel puțin...

— Dar până acum ți-a trecut supărarea, nu-i așa? vru Eric să se asigure că persoana lui se afla în afara oricărei primejdii.

— Să zicem, însă răzbunarea mea depinde numai de tine. Depinde cum te porți pe viitor.

— În regulă. Voi lua notă maximă la bună purtare. Deci, ne vedem mâine?

— Mai întrebi?

CAPITOLUL 3

Unul dintre paznicii cazinoului se duse în spatele cortinei pentru o scurtă verificare. Stabilimentul se închidea în fiecare zi, între orele 06:00 și 12:00. Câteva becuri fuseseră uitate aprinse, lucru destul de neobișnuit, de altfel. Mama Mary nu uita niciodată să stingă toate luminile, lăsând aprinse doar becurile roșii de control. Abia apoi se ducea la culcare, într-un ungher în care se găsea un micuț pat de fier cu câteva zdrențe pe el și un sac în loc de învelitoare.

Bătrâna Mary Dickinson fusese cândva o mare balerină, iar frumusețea ei ieșită din comun răpise multe inimi. Din cauza caracterului ei prea ușuratic, însă, nu putuse întemeia o familie. Singura ei tentativă în acest sens se sfârșise lamentabil, după un menaj de numai șase luni cu Norman Mayer, pe atunci un tânăr de toată isprava și un artist talentat. O dată cu trecerea anilor, femeia își pierduse șarmul care făcuse furori și nimeni nu se mai uita la ea. Totuși, patronii nu uitaseră că fusese cândva o mare glorie a scenei și a amorului, angajând-o pe post de femeie de serviciu la 40 ani. Această situație dură până când împlini 55 ani.

Noul director, un tânăr ambițios și pus pe economii, refuzase s-o mai plătească pentru o treabă pe care nu o făcea așa de bine cum ar fi trebuit. Din fericire pentru ea, n-o aruncă în stradă, îngăduindu-i să doarmă în cazinou. În schimb, făcea pe gratis curat la toalete, cu două ore înainte de deschiderea cazinoului, adică între orele 18:00 și 20:00.

Apropiindu-se de culcușul mamei Mary, paznicul de zi Georges Lecamp nu observă nimic la început, deoarece venise de la întuneric la lumină. Dintr-o țeava picura apă, dar nu suficient de tare pentru a provoca o inundație. Totuși, lumina uitată aprinsă era un lucru neobișnuit. Bătrâna nu-și neglija niciodată atribuțiunile.

— Mamă Mary, mormăi bărbatul ca pentru sine, iar te-ai îmbătat?

Bărbatul se așteptase s-o audă sforăind, dar degeaba. În plus, în jurul culcușului ei era o harababură de nedescris.

— Răspunde, bătrâno, n-auzi! insistă el, apropiindu-se și mai mult.

Totul era răvășit, iar cele câteva cutii de carton în care femeia își ținea lucrurile personale fuseseră răsturnate care încotro. Din ce în ce mai îngrijorat, bărbatul își concentră atenția asupra femeii, ce se afla răstignită într-o poziție nefirească, având hainele parcă smulse de pe ea.

— Dumnezeule! îngăimă Georges, aplecându-se asupra bătrânei pentru a vedea dacă mai respiră.

Un firicel de sânge i se închegase în jurul gâtului și pielea îi era rece ca gheața. Probabil că murise de ceva timp.

Cine s-o fi omorât pe această femeie care nu făcea rău nimănui? se întrebă îngrozit paznicul. Vreun vagabond dintre cei pe care-i mai aducea la ea „acasă” ca să bea poșircă împreună sau vreo bestie criminală însetată de sânge?

Cu stupoare, mai observă că mama Mary nu avea chiloți pe ea. Aceștia erau azvârliți la doi metri depărtare, iar restul trupului ei era aproape complet dezgolit.

Să fi fost violată și apoi strangulată? se întrebă martorul, nevenindu-i nici lui să creadă așa o enormitate. Atunci, cu siguranță că un psihopat i-a făcut felul.

Paznicul ajunsese prea târziu, altminteri poate ar mai fi putut-o salva. Încercă să ridice cadavrul în capul oaselor, neștiind că, în asemenea cazuri, nimic nu trebuia atins, dar renunță repede la această intenție. Rigiditatea și greutatea membrelor femeii erau prea mari pentru constituția lui mai degrabă firavă.

Mai bine să-mi iau tălpășița de la locul crimei și să chem poliția! deveni omul precaut dintr-o dată.

Cel mai apropiat telefon care putea fi folosit se afla în cabina portarului de la intrarea artiștilor, așa că Georges Lecamp se îndreptă grăbit într-acolo.

— Vă rog să veniți urgent la cazinoul „Comedy Stage”! Aici există un cadavru.

— Cine este la aparat?

— Paznicul Georges Lecamp. Am descoperit-o pe femeie acum cinci minute. Veniți?

— În câteva minute. Nu plecați de la locul faptei!

— Cum să plec?! Cine vă mai deschide? Aștept la intrarea principală!

Auzi ce tâmpenie și la ei! mormăi bărbatul după ce închise telefonul, să nu plec... Unde dracu' să mă duc? Ce mai chestie și cu crima asta. Cine s-o fi ucis? se întrebă Georges pentru a doua oară. Doar ea n-avea nici bani, nici bunuri de valoare care să constituie vreo tentație pentru un hoț. Și nici dușmani n-avea. Trăia din mila artiștilor, care îi mai aruncau din când în când câțiva cenți sau îi aduceau de mâncare, știind că banii îi bea.

Pentru moment, nimic nu-i atrase atenția paznicului. Deodată își aduse aminte de ceva și alergă înapoi la intrarea din spate pentru a telefona domnului Burt Mondy, șeful pazei cazinoului.

Când, în fine, ajunse la intrarea principală, polițiștii se aflau deja acolo, nerăbdători să intre în pâine.

— Se pare că asasinul care i-a făcut bătrânei de petrecanie nu s-a mulțumit cu un simplu viol, ci a și perchezitionat-o, vorbi unul dintre polițiști, inspectând cadavrul.

— Lasă asta și privește în jurul gâtului ei! vorbi celălalt, aprinzând o lanternă pentru a putea vedea mai bine.

— Cred că a strangulat-o cu un șiret. Urma este foarte subțire și a pătruns în carne.

— Georges! fu strigat paznicul care o descoperise fără viață pe bătrână. Spune-mi, te rog, victima obișnuia să „o pună” cu diverși tipi nespălați ca și ea, dacă înțelegi ce vreau să spun?

— Despre morți numai de bine, dar cam așa stătea treaba. Doar că violența nu era deloc necesară. Mama Mary, cum îi spuneam noi, nu refuza niciodată vreun bărbat, indiferent cât de urât și de murdar ar fi fost acesta.

Unul dintre polițiști cercetă cu atenție împrejurimile, de parcă s-ar fi așteptat să-l găsească pe asasin ascuns în cine știe ce cotlon. Desigur, tentativa lui nu dădu niciun rezultat și acesta se întoarse cu o mutră plouată alături de partenerul lui.

— Nimic demn de luat în seamă.

— Atunci ce facem?

— Cheamă prin stație un legist, un criminalist și o mașină pentru transportarea cadavrului la morgă. Pe urmă vom culege informații de la ceilalți angajați ai cazinoului care intrau frecvent în legătură cu ea. Nu văd ce altceva am putea face. Tu?

— Nici eu. La ce oră încep repetițiile, Georges?

— De obicei, la 18:00. Cazinoul „Comedy Stage” funcționează între 18:00 și 05:00.

Copoiul își cercetă ceasul. Abia se făcuse 07:30. Mai era destul timp până după-amiază.

Un electrician îngenunchea din loc în loc pentru a verifica luminile ce inundau scena. Începea repetiția!

Orchestra își acorda instrumentele, iar jocurile de lumini își începuseră dansul nebunesc din fiecare seară. O cântăreață palidă cu glas de soprană strigă cât o ținură plămânii spre maestrul de lumini:

— Pune mai multă lumină pe mine, altfel arăt ca o moartă!

— Așa și ești! îi răspunse cel interpelat, însă foarte încet, pentru a nu fi auzit.

— Unde dracu' sunt macaronarii ăia cu instrumentele lor muzicale? zbieră regizorul, un ratat ajuns la vârsta pensionării fără a înregistra vreun succes notabil în viața lui.

— Mai bine ți-ai pune ochelari, dacă nu bați nici până la cinci metri, ripostă Paul nervos, ridicându-se împreună cu Paulino de la o masă unde așteptau apatici începerea repetițiilor.

Toată lumea era nervoasă. Moartea bătrânei îl marcase în mod vizibil pe fiecare dintre artiștii și auxiliarii ce roiau de colo-colo.

— Mai mult albastru! strigă maestrul de lumini din coșmelia lui, amplasată la o înălțime de 15 metri de sol.

Cei doi polițiști ce investigau condițiile în care își dăduse duhul mama Mary intrară în marea sală a restaurantului fără a fi văzuți și ocupară două scaune în ultimul rând de mese.

— Hristoase, ce faună mai e și aici! remarcă unul dintre ei.

— Mănâncă și ei o pâine, ce-ai vrea să facă?

În acordurile de început ale orchestrei, pe scenă își făcură apariția cei doi acrobați contorsioniști. Impresarul cazinoului, Tim-Allan Levant, îi observă pe copoi și se apropie de ei, prezentându-și trupa:

— Acest duo este format din Reed Parker și Roger Greene. Fata de colo este prezentatoarea spectacolului, pe nume Julia Dennehy. Mai avem o trupă de balet, în frunte cu solista Margaret Stanton, câțiva actori de comedie, niște păpușari, câțiva comedianți, dar piesa de rezistență sunt clovnii aduși de mine de la Londra. Paulino Brazzi și Paul Scacchi fac pe toată lumea să râdă, fără excepție. Nici nu știu de câte ori le-am văzut poantele, dar tot nu mă pot abține să nu mă amuz.

Polițiștii își notară conștiincioși toate informațiile primite în carnețelele lor cu coperte de culoare roșie.

— Iertați-mă, dar am omis să mă prezint! Tim-Allan Levant, impresarul show-ului, la dispoziția dumneavoastră!

Orchestra cânta în surdină, iar contorsioniștii își vedeau liniștiți de numărul lor acrobatic. Copoi păstrau tăcerea de teamă ca nu cumva să deranjeze. În cele din urmă, unul vorbi:

— Toți artiștii o cunoșteau pe victimă?

— Pe care dintre ele? De fapt, nu contează, că le cunoșteau foarte bine pe amândouă.

Impresarul Levant făcuse referire și la April Miller, balerina ce fusese omorâtă în urmă cu două săptămâni, în împrejurări asemănătoare.

— În acest caz, vom fi nevoiți să stăm de vorbă cu toată lumea și să luăm o mulțime de declarații.

Cred că nu vom termina nici în cinci zile. Ne-ați putea pune la dispoziție vreo încăpere în care să ne desfășurăm ancheta?

— Cum să nu! M-am și gândit la treaba asta și v-am repartizat prima cabină de pe culoarul artiștilor. Este pentru vedetele de marcă. Fiind ceva mai retrasă, e cea mai potrivită pentru activitatea dumneavoastră. Dacă sunteți amabil, vă rog să mă urmați!

Ajunși la locul cu pricina, cei doi polițiști se declarară mulțumiți de condițiile ce li se ofereau.

— Dacă tot sunteți aici, n-ați vrea să începem seria interogatoriilor chiar cu dumneavoastră? În felul ăsta câștigăm ceva timp.

— Cum să nu! Cu mare plăcere! Spuneți-mi ce trebuie să fac!

— Mai întâi să ne răspundeți la câteva întrebări simple, iar apoi să consemnați totul în scris, semnându-vă declarația.

— Ah, păi e simplu! Putem începe?

— Unde vă aflați ieri dimineața, în intervalul de timp dintre orele 02:00 și 06:00?

— Cum totul mergea bine cu spectacolul, m-am instalat la o masă din barul Lorane de vizavi, pentru o mică gustare stropită cu whisky. Am stat de vorbă până pe la ora 06:00 cu Norman Mayer, un obișnuit al localului, cu patronul John Hartmann și cu soția acestuia, guraliva dar binevoitoarea Virginia.

— În acest interval, ați părăsit barul?

— Nici măcar o singură dată. Dacă ar fi avut nevoie de mine, băieții ar fi știut de unde să mă ia.

— Dar după ora 06:00?

— Am plecat acasă mulțumit că show-ul se terminase cu bine.

— Cam asta ar fi tot, domnule Levant.

— Excelent! Atunci am să scriu ce v-am spus și am să semnez, OK?

Fără a mai aștepta aprobarea lor, Tim-Allan Levant se apucă conștiincios de caligrafiat. În cele din urmă, le întinse coala de hârtie, întrebându-i pe polițiști:

— Deci, vreți să stați de vorbă cu întregul personal?

— Trebuie!

— Pe cine doriți să vă trimit?

— Pe cine e liber acum.

— Vă propun să continuați cu portarul Kelly Blaine. El știe foarte multe despre angajați, ca orice portar din lume care se respectă.

CAPITOLUL 4

După ce-l trimise pe Kelly Blaine în cabina unde se aflau copoi, Tim își făcu apariția pe scenă, făcându-i semn regizorului să acorde o scurtă pauză.

— A început ancheta privind misteriosul deces al mamei Mary. Polițiștii vă așteaptă pe fiecare dintre voi la un scurt interogatoriu. Le spuneți ce știți, după care consemnați totul în scris și semnați. Procedura e simplă. Veți fi anunțați când vă vine rândul. Julia, tu urmezi!

Fata părăsi scena în spatele impresarului, fără să scoată o vorbă.

După ce ieșiră din scenă, Tim deschise o ușă care ducea în direcția opusă cabinei polițiștilor și o îndemnă pe prezentatoare:

— Pe aici, Julia! Ești foarte atrăgătoare astăzi! Bănuind cam ce avea să urmeze, fata nu spuse nimic, legănându-și șoldurile apetisante în direcția indicată. Biroul impresarului nu era departe. Acesta deschise ușa cu singura cheie existentă și îi făcu din nou loc Juliei să treacă, ciupind-o pofticios de una dintre fese.

Ea se mulțumi să zâmbească doar, rotindu-și ochii prin încăpere în căutarea unui loc adecvat poftelor sexuale ale bărbatului de care depinde cariera și slujba ei.

Tim închise ușa cu cheia și își scoase în grabă haina, cravata, cămașa și pantalonii, rămânând numai în chiloți și pantofii de lac.

— Vrei să rămân și eu goală, îl întrebă prezentatoarea cu un zâmbet incitant în colțul gurii?

— Nu avem prea mult timp la dispoziție, răspunse bărbatul, apropiindu-se de ea. Deschide-te la bluză și, bineînțeles, scoate slipul de pe tine!

Ea execută comanda, după care se sui cu fundul pe birou, ajutată de Tim, și începu să-i maseze tâmpile, trecându-i degetele prin păr.

Impresarul își introduse capul între sâni ei plăcuți la vedere și la pipăit, prinzând a-i săruta cu patimă pentru a se excita. Operațiune care nu dură mai mult de două minute, după cum constată Julia când îi masă membrul ajuns în stare de erecție completă.

Vru să coboare de pe birou pentru a-l stârni și mai bine cu gura, însă bărbatul o opri, depărtându-i încetișor pulpele. Apoi își făcu loc între ele și, ajutându-se de mâini, o pătrunse progresiv până la capăt.

Julia se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini și oferindu-și sfârcurile întărite spre a fi alintate.

El nu așteptă să fie rugat și, în timp ce o penetra cu putere, îi mușcă mugurii sânilor în diverse chipuri.

Fata începu să geamă la fiecare contră, știind că bărbaților le place foarte mult această manifestare, care le demonstrează cât de virili sunt. Concomitent, șoldurile ei prinseră a zvâcni înainte și înapoi pe biroul de stejar, spre marele deliciu al șefului ei.

Deosebit de mulțumit de prestație, Tim ar fi vrut să trăiască această voluptate cel puțin o veșnicie, însă își aduse aminte că se afla în criză de timp. Din acest motiv, accelerează ritmul atacurilor sale, rămânând cu gura lui înfometată de amor în zona sânilor ei și prinzând-o cu putere de șolduri.

Julia dădu senzația că se lăsa moale în mâinile lui puternice, însă, în realitate, participa activ la acel ritm susținut al unei iubiri fizice fără de istorie și viitor. Știa că el nu mai rezista și era de datoria ei să-l facă să termine cât mai repede posibil.

În vreme ce era trasă cu forță de șolduri, fata simți un val de căldură ce-i inundă întregul trup, dar mai ales locul acela intim dintre picioare. Juisase. Zâmbi fericită pentru acest mic cadou dinainte de spectacol, însă nu slăbi ritmul, gata să-l primească înăuntrul ei pe cel ce-i adusese un strop de fericire. Rămânând sprijinită într-o singură mână, își prinse un sân și i-l oferi impresarului:

— Ia-l, Tim! Mușcă-l și fă-i tot ce vrei tu!

El percepu la mare intensitate această scenă de un erotism aparte și ejaculă, ținând un sfârc între dinți și gemând la rându-i de plăcere. O plăcere nedisimulată în ceea ce-l privea...

Toată acea împreunare pătimașă nu durase mai mult de cinci minute.

— Cred că am să înnebunesc din cauza inactivității! aproape că strigă detectivul Eric Black la un moment dat. Oare au intrat răufăcătorii în șomaj? Ce zici, Jane?

— Zic că habar n-am ce se întâmplă, asta zic! Să fie prea mult de lucru, înțeleg, dar deloc? Asta chiar că te scoate din sărite.

Polițista se întorsese de două zile dintr-un bine-meritat concediu și de atunci nu primise nicio misiune. Această problemă mai era cum era pentru ea, însă Eric, partenerul ei, care ardea gazul de vreo zece zile, mai avea puțin și exploda.

— Eu intru peste căpitan și-i cer ceva de lucru, izbucni din nou detectivul, aprinzându-și o altă țigaretă Camel fără filtru. Sau îmi dau demisia.

În ultimul timp, fumase peste două pachete pe zi și băuse cafea cu tonele.

— Și dacă n-are, de unde o să-ți dea? îl râcăi și mai tare sergentul Mann.

— N-are? Să facă bine să aibă, doar de-aia e șeful Diviziei „Cazuri Speciale” din cadrul Departamentului Poliției Los Angeles! Știu ce-i voi spune, adăugă Eric, ridicându-se de la locul său! Dacă n-are nici astăzi nimic de lucru, îi propun să provoace chiar el măcar un mic viol...

Tot biroul începu să rădă zgomotos, fiecare polițist închipuindu-și cam ce figură ar face căpitanul Corky West dacă i s-ar propune așa ceva.

Asta dură până când boss-ul își făcu apariția în ușa biroului său.

— De ce râdeți așa? Este vreun concurs de hlizeală?

Iar cum nimeni nu îndrăzni să-i răspundă, așa cum era de fapt de așteptat, continuă cu o voce autoritară:

— Detectivii Heron și Black, la mine!

— Poate ne dă vreun caz! îndrăzni Eric să viseze cu voce tare.

— Poate ne dă vreo sancțiune, îl persifla Jane, luând-o înainte spre vizuina căpitanului.

— Așezați-vă! îi invită acesta, după ce intrară. Mi se pare mie sau voi aveți nevoie de câte un concediu de două săptămâni ca să vă refaceți forțele?

Detectivii trăiră cu groază senzația că le cădea tavanul în cap. Mai bine să primească o sancțiune, acolo, decât să fie puși pe liber.

Gustând din plin reacția negativă a subalternilor săi, West scoase tacticos dintr-un sertar o acadea cu gust de cafea, în încercarea sa de a renunța la acea băutură despre care doctorul îi spusese că o să-l bage în mormânt dacă nu o dădea naibii.

De regulă, Eric își permitea să se amuze pe seama căpitanului când îl vedea cu acadeaua în gură, însă în acel moment se gândea la orice altceva, dar la glume nu.

Boss-ul păstra în continuare tăcerea, savurând mulțumit panica detectivilor. Se amuza copios să-i ducă pe aceștia la exasperare.

În cele din urmă, în birou își făcu apariția și directorul Departamentului Poliției Los Angeles, Larry Tillman, care îi salută.

Jane mai întâi, apoi Eric și, în fine, West se ridicară în picioare, primii doi având un licăr de speranță în ochi. Cel care vorbi fu însă căpitanul:

— Domnule director, acești detectivi, despre care se spune că sunt favoriții mei — dar nu-i nici pe departe adevărat acest lucru — vor să-și ia câte două săptămâni de vacanță. Ce părere aveți?

Intrând imediat în joc, Tillman vorbi la rândul său:

— Ce păcat! Tocmai aveam un caz interesant, „special”, ca să spun așa, în capitala internațională a jocurilor de noroc, Las Vegas. Un fel de schimb de experiență. OK! În caz că detectivii Heron și Black sunt prea surmenați, va trebui să apelăm la altcineva...

Gata să explodeze, Eric reuși să vorbească printre dinții strânși:

— Dar eu n-am nevoie de niciun concediu de odihnă!

— Nici eu! sări Jane ca arsă, de teamă să nu rămână de căruță. Tocmai am somat o săptămână, ce, vreți să ruginesc?

— Ce zici, Corky? îl privi directorul pe căpitan cu subînțeles. Dacă așa stau lucrurile, le repartizăm lor noul caz?

— Eu știu? Dacă nu vor?

— Ba vrem! răspunseră detectivii în cor, râzând și înțelegând abia atunci că li se jucase o festă.

Preț de câteva secunde bune, amuzamentul celor patru polițiști răzbătu dincolo de ușile biroului, până în sala detectivilor, spre marea uimire a acestora, care erau obișnuiți să audă urletele căpitanului, nu hohote de râs. Când se liniștiră, Eric întrebă, gata de acțiune, ștergându-și lacrimile din ochi:

— Despre ce este vorba, domnule director?

— Un caz deosebit de simplu pentru pregătirea voastră. Două crime purtând aceeași semnătură, la cazinoul „Comedy Stage” din Las Vegas, Nevada. Pentru detalii, dosarul se află la căpitanul vostru. Eu nu vă voi spune decât câteva lucruri. Pot începe?

— Vrea să ne fiarbă, la fel ca Dr. Butch Harrison, zise Eric către partenera lui, astfel încât să fie auzit și de șefi.

Apoi se adresă directorului:

— Desigur, suntem numai ochi și urechi!

— Mai mult ca sigur, avem de-a face cu un necrofil. Acesta și-a omorât victimele, după care a făcut sex cu ele. Pe ultima a și tâlhărit-o de o sumă însemnată, se pare. April Miller — o balerină — a fost strangulată acum 17 zile, iar Mary Dickinson - un fel de femeie de serviciu, fostă glorie apusă a cazinoului — în urmă cu trei zile. Polițiștii locali n-au reușit să ajungă la niciun rezultat până în prezent și au apelat la Divizia „Cazuri Speciale”.

— În concluzie, acum vom lucra în mod oficial, nu-și putu stăpâni Jane entuziasmul.

— Nu tocmai. M-am gândit ca detectivul Black să se infiltreze printre angajații cazinoului, iar tu să fii anchetatoarea necruțătoare care calcă totul în picioare pentru a afla adevărul și a-l prinde pe criminal. Tipul nu este un profesionist, însă avem de-a face cu un psihopat autentic, asta e sigur. Deci, fiți cu băgare de seamă!

— Mai ales tu, Jane, își dădu detectivul în petic — căci nu cred că mă va omori pe mine ca să facem pe urmă amor...

— Nu se știe niciodată, îi tăie directorul elanul. Poate fi la fel de periculos pentru amândoi. Legistul care a efectuat autopsiile nu a descoperit nicio dovadă demnă de luat în seamă. „Specialistul” vostru, Dr. Harrison, a citit rapoartele necropsiilor și a ajuns la concluzia că sunt bine întocmite. Așadar, din acest punct de vedere nu avem niciun fir de care să ne agățăm și n-are niciun rost să deschidem încă o dată cadavrele. Detectivul Black va locui în hotelul cazinoului, iar Heron la mică distanță, în hotelul Voyageur, de patru stele. Este de la sine înțeles că nu vă cunoașteți.

— Sub ce acoperire voi lucra? îndrăzni Eric să-și afle destinul.

— Încă nu ne-am hotărât. Ori vei fi clown ori acrobat la mare înălțime.

— Dar am înțeles că este un cazinou, nu un circ...

— Un cazinou și un mare restaurant cu spectacole de circ și revistă în fiecare seară.

— Și cum credeți că mă voi putea descurca eu, spre exemplu, în pielea unui saltimbanc, mai ales că îmi mai tremură și mâinile câteodată? Ca să nu mai amintesc de postura de acrobat...

— Am glumit! îl asigură căpitanul. Vei face parte din echipa care asigură securitatea stabilimentului. Directorul de personal este singura persoană care colaborează cu noi și te va angaja imediat ce ajungi la Las Vegas. în caz de necesitate extremă, poți apela la el. Altfel, se va face că nu te cunoaște. E clar?

— Ca lumina zilei! Când plecăm în Nevada?

— Aveți bilete la avion mâine dimineață la ora 09:00, de pe Aeroportul El Maine. Le găsiți la Melanie Pullman, secretara mea. Treceți și pe la financiar ca să luați niște bani în avans pentru deplasare, dar cheltuiți cu economie. Ceea ce nu se justifică va fi oprit din lefurile voastre. Înțeles?

— Da, să trăiți! răspunseră din nou amândoi detectivii deodată.

— Domnule director, mai vreți să le spuneți ceva?

— Da, succes!

— Atunci sunteți liberi!

Prea bucuros de noua misiune încredințată, Eric uită să mai facă o glumă pe seama căpitanului pentru a-l scoate din sărite ca de obicei. Colegii de birou se uitară la el cu reproș, fiindcă le fusese răpită una dintre distracțiile cu care se obișnuiseră, însă detectivul nu mai vedea, pe nimeni, într-atât de fericit era.

Cât de mult își dorise să poată sta și el câteva zile în această metropolă a jocurilor de noroc! Dar știa că niciodată nu va reuși acest lucru dintr-un salariu de polițist. Poate doar la pensie, în caz că o mai apuca...

Nu chiar atât de entuziasmată precum partenerul ei, Jane Heron se gândea deja ce haine să-și ia la ea. Unele sobre, cu ajutorul cărora să se impună în fața polițiștilor din statul Nevada, ori unele fistichii, pentru a nu se deosebi prea mult de ceilalți vilegiaturiști? Oricum, nu își va încărca geamantanul cu prea multe țoale. Măcar de s-ar vedea nevoită să-și mai completeze garderoba...

CAPITOLUL 5

Paul Scacchi își dăduse întâlnire cu Paulino Brazzi la barul Lorane, aflat vizavi de cazinou. Se întorcea din oraș, de unde își cumpărase un ceas de mână, fiindcă al său se stricase. Pentru a scurta drumul, o luă printr-un gang. N-avea de ce să se teamă, doar era încă zi afară. Abia trecuse de ora prânzului.

Strecurându-se printre cazanele pline cu gunoi, fiare vechi abandonate și tot soiul de cutii de carton, care serveau vagabonzilor drept adăposturi pe timp de noapte, Paul auzi deodată un glas:

— Salutare, *amigo*!

Era vocea unei femeiuști creole, mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată, care-și etala fără scrupule trupul ce și-l oferea spre vânzare.

— Nu vrei să guști puțin din prăjitură? îl întrebă ea pe trecător, ridicându-și fustița până sus de tot și scoțând la iveală o crupă de iapă tânără în călduri. Te costă numai cinci dolari!

Văzând ezitarea bărbatului, ea rectifică:

— Am vrut să spun... trei.

Paul se simți tentat pentru o clipă de această ofertă neașteptată. Tânăra nu avea mai mult de 18 ani și, în mod sigur, merita banii. Pe deasupra, nu mai avusese o femeie de ceva vreme, l-ar fi trebuit una...

— Hai, că nu-ți cer o avere și îmi poți face tot ce dorești! îl îndemnă fata spre păcat, scoțându-și limba din gură și executând în vânt câteva artificii măiestre.

M-a excitat, putoarea! se gândi Paul. Dar cine știe ce boli or fi la fundul ei, își mai zise, văzându-ș în cele din urmă de drum.

— Nerușinato! îi aruncă el peste umăr, doar așa ca să se autosugestioneze că... strugurii erau acri.

Puțin mai încolo, un bărbat între două vârste îmbrăcat într-un smocking ponosit nevoie mare, își exhiba având pe mutră o mină deosebit de satisfăcută.

— Fir-ați ai dracului de nebuni, mai apucă Paul să spună înainte de a ieși din gangul ce putea a mizerie și a desfrâu. Dacă v-ar vedea Papa, ar face infarct!

Își cumpără un pachet de țigări și, în fine, ajunse la locul de întâlnire.

Paulino se afla deja la masă, în fața unui păhărel de whisky Jim Beam, pe care-l savura în tăcere.

— Cel puțin, bine că n-ai întârziat! Ți-ai cumpărat ceasul?

— Da, și am dat 150 de dolari pe el. Vrei să-l vezi?

— Da, arată-mi-l!

— Altă dată. Acum n-am chef.

— Atunci de ce m-ai întrebat dacă vreau să-l văd?

— Ca să-mi bat joc de tine.

Nici unul dintre cei doi parteneri nu râse de această glumă, clovnii fiind mult prea obișnuiți să se tachineze unul pe celălalt.

Paul desfăcu pachetul de țigări și i-l întinse lui Paulino.

De astă dată, nu mai scăpă fără replică din partea partenerului său:

— Eu cred că altul e motivul. Ești un pic psihopat, nu-i așa, Paul?

Dar acesta nu mai răspunse, vizibil deranjat de remarca la care nu se așteptase câtuși de puțin.

Câteva minute bune de tăcere îi calmară pe amândoi, iar pe Paulino îl făcură să deschidă un nou subiect:

— Spune-mi, Paul, dar de unde ai avut tu atâția bani pentru ceas?

— Nu știam că îți pasă de economiile mele. Ești cumva invidios?

— Deloc, dar vreau, nu vreau, trebuie să-mi pese de tot ceea ce se referă de tine, căci în mod inevitabil se referă și la mine.

— Ai devenit și filozof, bag de seamă! se hotărî Paul să încheie discuția, fiind convins că nu trebuia să-i dezvăluie lui Paulino toate secretele lui.

— Am onoarea, domnule director! Mă numesc Eric Black și am auzit că ați avea liber un post de paznic.

— Aha, dumneata ești? Foarte bine! La ora 19:00 te prezinți la domnul Burt Mondy, care este șeful securității cazinoului. El îți va spune ce ai de făcut, am vorbit deja despre asta. În privința cazării, tot cu el vei aranja, însă, din păcate, nu înainte de ora menționată. Altceva?

— Nimic, domnule, zise detectivul, luându-și la revedere de la acest om vizibil foarte ocupat.

Împreună cu Jane, ajunsese cu bine în Las Vegas și găsi fără greutate cazinoul „Comedy Stage”. Mai precis, taximetristul îl găsisese, ducându-i la punct fix. După ce polițista reușise să se cazeze la Hotelul Voyageur, dădură o raită prin împrejurimi, luând în evidență barul Lorane de vis-a-vis de cazinou. Nu intrară, pentru a nu fi recunoscuți mai târziu drept prieteni.

— În concluzie, de astăzi nu vom mai comunica decât prin telefon, nu-i așa, Eric?

— Așa e! Eu îți voi spune mamă, iar tu iubitele, ca să nu se prindă cei din jurul nostru că suntem... amănți.

— Ești imposibil și mincinos pe deasupra. N-ar fi mai bine să-ți spun eu tată, iar tu — iubito? cochetă Jane, dar renunță imediat. Bine, fie cum spui tu!

La ora comunicată, detectivul intră prin spate în cazinou, acolo pe unde intrau angajații, și schimbă câteva vorbe cu portarul.

— Știi unde l-aș putea găsi pe domnul Burt Mondy?

— Dar dumneavoastră cine sunteți? se arătă suspicios și destul de ostil Kelly Blaine.

— Numele meu este Eric Black și fac parte din echipa care asigură securitatea acestui stabiliment, începând, de astăzi, completă polițistul, ca să nu-i solicite portarului memoria în mod inutil.

Deodată, chipul interlocutorului său se luminează, iar acesta îi răspunse vesel:

— Păi, de ce n-ai spus așa? Îl găsești în sală la ora asta. Inspectează mesele și scaunele pentru a preîntâmpina eventualele surprize neplăcute ce pot apărea de-a lungul nopții.

Kelly Blaine era un bărbat pe la vreo 55 ani, cu părul alb la tâmpile și o statură potrivită. La prima vedere părea un om blajin și foarte serviabil, gata să ajute pe toată lumea. Doar o sclipire șmecheră a ochilor lui îți dădea de bănuț că, de fapt, era mult mai inteligent decât voia să pară.

— Mulțumesc! Deci, pot intra, nu-i așa? Deocamdată n-am o legitimație ca să ți-o arăt.

— Nu vă faceți probleme pentru atâta lucru! Am deplină încredere în dumneavoastră.

Eric își văzu de drum, după ce primi câteva indicații în legătură cu traseul pe care-l avea de străbătut până la scenă, și încercă să rețină cât mai multe detalii ale coridoarelor pe care le străbătea în sfârșit, ajunse în arlechin¹, iar de aici intră în scenă, coborând câteva trepte până la sală. Repetițiile se aflau în plină desfășurare și el făcu tot posibilul să nu deranjeze pe nimeni.

În scurt timp, se obișnuie cu întinericul și, după ce făcu puțin slalom printre mese, dădu cu ochii de un bărbat masiv care inspecta împrejurimile. Mătră lui boțită arăta că era genul de om obișnuit să primească lovituri în plină figură, iar mâinile butucănoase demonstau că era pregătit să și răspundă pe măsură.

— Bună seara, domnule! îl abordează detectivul pe un ton disciplinat. Mă numesc Eric Black și am înțeles că de astăzi voi face parte din echipa condusă de dumneavoastră. Directorul de personal m-a trimis.

— Tu ești noul bodyguard? îl privi Mondy cu ochi critic și un aer răutăcios. Ai mai lucrat în acest domeniu?

— Da, am făcut parte din trupele speciale care asigură protecția demnitarilor, vreme de trei ani.

— După înfățișarea ta de domnișoară, n-aș fi ghicit niciodată acest lucru.

— Păi, tocmai asta e arma secretă cu ajutorul căreia îmi pot surprinde adversarii.

— Nu mai spune! Ești și puțin încrezut, nu-i așa?

— Eu nu cred asta, răspunse Eric tot numai un zâmbet, deși era mai tentat să-i tragă malacului un pumn în nasul lui borcănat — dar o să vă convingeți singur când mă veți vedea la treabă.

— Nu trebuie să-mi vorbești cu dumneavoastră, OK? Nu în asta constă respectul între oameni! Spune-mi acum, ai fost dat cumva afară din serviciu?

— Din nefericire pentru mine!

— Motivul?

— M-am încurcat cu o doamnă din înalta societate, pe care trebuia s-o păzesc. Până la urmă, lucrurile au luat o întorsătură urâtă și a trebuit să-mi dau demisia.

— Dacă-i așa, s-ar putea ca într-un an sau doi să-mi plăci. În caz că rezști aici atâta vreme, desigur.

— Voi face tot ce este omenește posibil pentru asta, Mondy. Care sunt atribuțiunile mele?

¹ Arlechin — fiecare dintre extremitățile laterale, din față, ale unei scene (n. tr.)

— Pentru început, te vei ocupa în special de protecția artiștilor și de securitatea culiselor, în general. Vei vedea multe și de aceea unii te vor invidia. În schimb, nu ți se permite să cobori în sală pe parcursul programului, care se desfășoară între orele...

— Știu! Între 20:00 și 05:00.

— Bun! Ne vedem în sală, în fiecare zi, la ora 18:00, și ne luăm rămas bun dimineața, după ce pleacă până și ultimii spectatori. Tu va trebui să stai încă puțin, până ce se cară și artiștii. E totul clar?

— Până acum, da.

— Atunci, la treabă! Ai zis că ești profesionist și știi ce-ai de făcut.

— Întocmai!

CAPITOLUL 6

Paul, de unde ai tu atâția bani? reluă Paulino întrebarea pe care i-o pusese mai devreme colegului său.

— Nu înțeleg de ce te interesează!

— Pentru că suntem parteneri, ce dracu'!

— Ei bine, află că am primit o moștenire despre care nu voiam să-ți spun nimic. Acum ești mulțumit?

— Absolut deloc. Cine ți-a murit?

— Nu-i treaba ta și mai lasă-mă în pace! Nu-ți dai seama că ești pisălog?

— Nu. Vreau să aflu adevărul!

— Din cauza ta, nu mă pot concentra la numărul pe care-l avem de interpretat. Poate îl ratăm!

În acel moment, Eric se apropie de comicul duo.

— Bună seara! Totul este OK?

Și cum cei doi îl priveau curioși, continuă:

— Sunt noul agent de pază în scenă. Black este numele meu.

— Aha! făcu Paulino. Atunci bună seara, domnule Black! Totul este în regulă. Suntem foarte veseli pentru că partenerul meu, domnul Paul Brazzi, a primit o moștenire.

Din privirea celui vizat începură să iasă scânteii de ură la adresa colegului său. Faptul nu-i scăpă detectivului din vedere, dar disimulă acest lucru, râzând cu toată fața:

— Vă felicit, domnule Brazzi! Să vă bucurați de ea și să aveți parte de bani!

— Mulțumesc! răspunse acesta, mai mult decât morocănos. Hai, Paulino! În curând e rândul nostru.

Polițistul privi năstrușnicul duo cum se îndepărta și atunci își dădu seama că era studiat. La câțiva metri depărtare, prezentatoarea Julia Dennehy îl sorbea din priviri.

— V-am auzit fără să vreau. Deci, dumneavoastră ne veți garanta siguranța pe viitor. Încântată să vă cunosc!

Și fata se prezentă cu dezinvoltură.

— Sunt sigur că pentru artiști nu există niciun fel de pericol, domnișoară.

— Aici te cam înșeli, domnule Black! În ultimul timp, au fost violate și ucise două femei în spatele cortinei. Nu vi s-a spus asta?

— Dumneavoastră vorbiți serios? făcu Eric pe neștiutorul. Dar cum s-a întâmplat?

Șeful dumneavoastră, domnul Mondy, este mai în măsură să vă pună la curent. Dacă vreți să stați de vorbă cu mine, aș opta pentru alte subiecte mai palpitate...

În mod sigur, fata asta știa ce voia de la viață! se gândi detectivul, remarcând avansurile ei spontane.

O întâlnire cu ea era tocmai modul prin care putea afla amănunte interesante cu privire la cele două asasinate. Iar dacă nu, cu siguranță că nu avea să regrete...

— Aș fi bucuros dacă ați accepta să luăm micul dejun împreună, mâine dimineață.

— Treceți repede la acțiune, nu-i așa, domnule Black?

— Și dumneavoastră la fel! Ce-ar fi dacă ne-am tutui? Îmi poți spune Eric. Este unicul meu prenume.

— De acord, sunt Julia.

— Deci, rămâne stabilit pentru mâine dimineață?

— Fără îndoială!

O mare plictiseală puse stăpânire pe polițist de-a lungul spectacolului. N-avea nimic deosebit de făcut decât să se plimbe de colo-colo și să caște gura. O bună bucată de vreme și-o petrecu în compania portarului, care-i oferise o ceașcă de cafea.

Acesta era un om simplu, din popor, dar foarte discret. Cunoștea foarte multe amănunte picante despre artiști și despre personalul auxiliar al cazinoului, însă nu-i plăcea să bârfească. Tot ce trebuia Eric să facă pentru a intra în posesia unor informații interesante era să-i câștige încrederea.

— Am auzit că, de curând, aici au avut loc două abominabile crime. Este adevărat sau cineva a vrut să-și bată joc de noul angajat?

— E adevărat! — răspunse bărbatul, după un moment de ezitare.

— Și, după părerea dumneavoastră — la care vă asigur că țin foarte mult — ce credeți că ar trebui să fac? Să renunț la această slujbă sau să-mi văd de treabă în continuare?

— Aveți altceva de lucru? Dacă nu, întrebarea nu-și are rostul. De fapt, au fost ucise doar niște femei. Una tânără și alta bătrână. Se pare că bărbații nu sunt vizați.

— Nu mi-e teamă că mă va ataca pe mine în mod special, dar dacă dau ochii cu el atunci când mă ocup de siguranța scenei, pot avea necazuri. Riscurile meseriei, știți doar!

— Poate că n-o fi necuratul atât de negru! Totul e să vă păstrați calmul, la fel cum mi-l păstrez și eu.

— Bună seara, domnule Levant! sări Blaine de pe scaun la apariția unui bărbat îmbrăcat într-un costum negru și purtând un trandafir roșu la butonieră. Domnul Black este noul nostru angajat în serviciul de pază și protecție.

— Mă bucur să vă cunosc! Tim-Allan Levant, impresarul teatrului din cazinoul „Comedy Stage”. Am venit să mă asigur că totul este în ordine.

— Vă însoțesc până în culise, dacă nu vă deranjez. Așa poate mai învăț și eu să mă descurc prin acest labirint.

— Niciun deranj.

Nu parcurseră nici douăzeci de metri, când dădură nas în nas cu un individ slab și înalt, care abia se putea ține pe picioare.

— Thomas, iar ești beat criță! Nu știu de ce nu te concediez chiar în acest moment?!

— Dar n-am băut, domnule Levant, rosti acesta cu greutate! Sunt doar puțin obosit.

— Pleacă de aici! Să nu te văd!

— Cine e personajul? îl întrebă detectivul.

— Un mașinist. Thomas Clay e numele lui. Are o nevastă bolnavă și trei copii mici. Eu nu știu de unde îi mai ajung banii și de băutură! Îmi pare rău, însă până la urmă voi fi nevoit să-l dau afară.

Eric se abținu să comenteze, mulțumindu-se să se acomodeze cu personalitatea și obiceiurile celor cu care urma să aibă de-a face în zilele următoare.

— Urmează Margaret! se auzi vocea regizorului de scenă. Unde naiba umblă fufa asta? Balerinii sunt pregătiți să intre pe scenă, iar vedeta nu e de găsit. Când voi scăpa de ea, voi fi un om fericit, se adresă regizorul de astă dată impresarului, pe un ton plângăcios.

— Uite-o că apare! îl liniști Levant. Domnișoară Stanton! — i se adresă acesta — ai face bine să fii pregătită la timp pentru scenă. N-aș vrea să ai necazuri! Înțelege ce vreau să spun?

— Da, domnule. Nu voi mai întârzia, răspunse dansatoarea în grabă, ocupându-și locul pe umerii balerinilor, în timp ce cortina se ridica.

Singurul lucru pe care-l putea face Eric era acela de a inspecta împrejurimile și de a aștepta sfârșitul spectacolului. Ingrată meserie mai era și aceasta de bodyguard de scenă! se gândi el. Ce-ar fi să vadă și el locurile în care au fost ucise femeile?

Apoi începu să rememoreze dosarul, pe care-l citise cu atenție de câteva ori pentru a-și aduce aminte descrierile de care avea nevoie. Se plimba prin semiobscuritatea culiselor, când simți că telefonul mobil îi trepida în buzunar. Noroc că oprise soneria pentru a nu deranja spectacolul. Văzând că îl căuta Jane, partenera lui, străbătu în grabă un culoar și răspunse:

— Da, mamă! S-a întâmplat ceva?

— Nimic. Ce-ai vrea să se întâmple într-un hotel ca toate hotelurile? Mă plictisesc de moarte.

— Și eu. Tu măcar poți ieși la o plimbare...

— Și ai vrea să mă plimb până mâine la 18:00, când încep repetițiile?

— Dacă n-ai altceva mai bun de făcut... Puteai să vii la spectacol dar, apropo, tu nu dormi noaptea?

— Lasă prostiile, Eric, și spune-mi mai bine ce noutăți ai aflat!

— Nimic impresionant, dar îmi continui tatonările. Până acum, toți cei cu care am intrat în contact par de treabă, dar fiecare are câte o „păsărică” la cap.

— Așa-i cu artiștii ăștia...

— Parcă numai cu ei...

— Bine, atunci când mai vorbim, Sherlock Holmes?

— Dacă nu intervine nimic, cred că poimăine dimineață, după ce-mi termin serviciul.

Spectacolul se apropia de sfârșit. Julia Dennehy îi propusese să se întâlnească pentru început la barul Lorane, unde veneau mai mulți colegi. Putea face cunoștință cu ei, ca pe urmă să caute un alt loc ca să mănânce.

Eric fu de acord cu programul și așteptă să plece cu toții pentru a putea efectua o ultimă verificare a scenei și a culiselor. Fu controlat de șeful său, Mondy, și acesta se mulțumi să mormăie ceva când văzu că noul angajat își vedea conștiincios de treabă. Apoi adăugă:

— Am lăsat vorbă la recepția hotelului ca să-ți dea o cameră la etajul nostru. Nu trebuie să-ți spui decât numele.

La ora 06:00, polițistul intră în barul în care majoritatea celor prezenți erau artiști. Dintre cei pe care îi cunosc prin intermediul prezentatoarei, contorsioniștii i se părură mai suspecti decât ceilalți. Ocupau o masă retrasă, abia dacă își vorbeau și îi răspunseseră monosilabic la salut.

— Dar bătrânul de colo, care vorbește atât de amical cu toată lumea, cine e, Julia?

— Norman Mayer, un obișnuit al localului. Se pare că și al scenei. Când m-am angajat la „Comedy Stăge”, l-am găsit aici și cred că tot aici va fi și când voi pleca.

— Vă spun sigur că mama Mary a fost omorâtă pentru bani! — se enervă bătrânul Mayer, ridicând vocea.

— Cine? Vagaboanda aia, care n-avea nici după ce bea apă? — se miră patronul barului, John Hartmann.

— Mai vorbim noi după ce poliția își va termina ancheta. O să-mi dai tu dreptate!

— Îți dau și o ladă cu bere, dar dacă ai greșit, nu vei mai face niciodată pe deșteptul în fața mea, OK?

CAPITOLUL 7

Paul era prea enervat de insistențele partenerului său ca să se mai poată controla. În cele din urmă, se răsti la acesta:

— Ei bine, să știi că am bani! O grămadă.

— De unde? — întrebă curios Paulino.

— De la mama Mary.

— Vrei să spui că ai omorât-o ca să-i iei averea?

— Nu eu am ucis-o, trebuie să mă crezi! Când am ajuns lângă ea, era deja moartă.

— Dumnezeuule!

— Era moartă definitiv, dacă îți spun! Eu n-am făcut decât să o percheziționez. Hoașca avea cusute de furoul jegos pe care îl purta numai bancnote de 100 dolari. Doar nu era să las să-mi scape o asemenea plească!

— Vrei să spui că nu ești asasin, ci doar un biet profanator de cadavre?

— Oricum, ea nu mai avea ce face cu banii, așa că i-am luat eu. Tu ai fi făcut altfel?

— Nu știu și nici nu vreau să mă gândesc la așa ceva. Deocamdată, viitorul meu este în pericol și asta mă preocupă cel mai mult.

— Ce vrei să spui?

— Spun că voi rămâne singur dacă te bagă la pușcărie și o să ajung pe drumuri fără de partener.

— Dar de ce să mă închidă, când sunt nevinovat?

— Asta spui tu...

— Deci, nici măcar partenerul meu de ani de zile nu mă crede! E clar că nici poliția nu se va lăsa convinsă de buna mea credință. În acest caz, nu-mi rămâne decât să ascund faptul că eu am pus mâna pe banii mamei Mary!

— Despre ce sumă e vorba? — se interesă Paulino distant.

— De ce mă întrebi? Vrei și tu o parte?

— Nu. Asta ar însemna să-ți fiu complice și nu mă interesează așa ceva.

— Ești complice oricum, atâta vreme cât nu te duci să mă denunți.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut așa ceva, Paul! Ne mergea atât de bine în ultima vreme...

— Mai du-te dracului de prost! Eu nu cred că există un singur om pe această planetă care să nu pună mâna pe 65000 dolari dacă i se ivește ocazia!

— Atât de mulți bani avea baba? Oare de unde?

— Cine știe? Poate dăduse și ea vreo spargere.

— Și când mă gândesc că, din când în când, îi dădeam de pomană câte o jumătate de dolar ca să-și ia și ea o cafea...

— Unde luăm micul dejun? — o întrebă Eric pe Julia. Eu nu prea cunosc orașul.

— La al doilea colț e un local cochet și discret. Mergem acolo, dacă vrei.

— De acord.

Detectivul se mulțumi cu o pizza, iar prezentatoarea spectacolului de la „Comedy Stage” ceru lasagna, urmată de un sufleu de mere cu frișca și înghețată de cacao. Mâncară în liniște, iar la cafea, Eric deschise discuția, aprinzându-și un Camel fără filtru:

— Cei mai ciudați dintre toți artiștii mi se par a fi acrobații. Sunt foarte retrași și necomunicativi, nu-i așa?

— Cam...

— Crezi că asasinul celor două femei ar putea face parte din personalul cazinoului?

— Mai mult ca sigur. E greu de crezut că, dacă acesta ar fi venit din afară, ar fi putut pătrunde în cazinou fără să fie văzut de nimeni. În plus, nu uita că, aproape în permanență, cineva supraveghează întregul stabiliment.

— Așa e, dar dacă îl supraveghează prost, tot degeaba. Spune-mi, Julia, ție nu ți-e frică?

— Cum să nu-mi fie, dar ce vrei să fac? Crezi că se găsesc posturi de prezentatoare pe toate drumurile? Eu te asigur că nu!

— Am să încerc să am grijă de tine.

— Ești foarte drăguț, dar hai să schimbăm subiectul ăsta care îmi dă fiori pe șira spinării. Spune-mi mai bine, ești însurat?

— Am fost, dar mi-a trecut repede. Idila n-a durat decât șase luni, minți Eric cu nerușinare, pentru a lăsa impresia că era un bărbat neconsolat.

— Copii?

— Nu, slavă Demnului! Asta îmi mai lipsea.

— Si cum ai ajuns în Vegas?

— Am plecat din Los Angeles, decis fiind să-mi schimb viața ta totalitate. Nu vreau să mă mai întorc niciodată acolo. Vorbește-mi și tu despre tine!

— Nu sunt prea multe de spus. Am plecat din Omaha, Nebraska, la vârsta de 17 ani, și am decis să mă fac actriță de cinema. Dar cum m-am convins repede că la Hollywood nu umblau câini cu covrigi în coadă, am poposit la Vegas și am muncit din greu ca să-mi asigur viitorul.

Eric își dăduse seama de mult cam ce fel de profesie îmbrățișase fata pentru a-și asigura viitorul, dar nu insistă asupra acestui subiect.

— Continuă, te rog!

— Mi-au trebuit circa doi ani până să ajung pe o scenă, mai întâi ca figurantă, apoi ca balerină și, în fine, ca prezentatoare. Tim-Allan, impresarul, m-a adus la „Comedy Stage”. Îi sunt foarte obligată pentru asta.

— Ai un prieten?

— Nu, din păcate. Și singurătatea mă scoate uneori din minți, zise Julia cu o voce tristă. E greu să-ți faci un prieten când ai o ocupație ca a noastră și lucrezi noaptea în loc să dormi!

— Te înțeleg foarte bine, rosti polițistul cu prefăcătorie, mângâindu-i ușor dosul mâinii. Și mie mi-e greu de când am divorțat.

După al treilea pahar de whisky Clan Campbell, cu gheață dar fără sifon, prezentatoarea începu să dea semne vizibile de oboseală. Afară, însă, datorită aerului rece al dimineții, se mai învioră și deveni veselă.

— Îmi vine să fac o nebunie, Eric.

— Cum ar fi?

— Să merg într-un parc de distracții și să iau toate instalațiile de acolo la rând, inclusiv trenulețul groazei.

— Este o idee interesantă, dar știi că parcurile nu se deschid decât după-amiaza.

— Știu. Hai să mergem acasă, adică la hotel. Tu la ce etaj ai fost cazat?

— La cel al artiștilor, însă n-am urcat încă. Bagajele mi-au rămas la recepție.

— Înseamnă că vom fi vecini.

Pașii fetei deveniră din ce în ce mai nesiguri pe măsură ce se apropiau de cazinou. În hol, ea îl așteptă să-și ia cheia de la cameră și îl luă pe detectiv de braț pentru a se sprijini. Un sân se lipise de brațul bărbatului, făcându-l pe acesta să constate că avea o consistență foarte tare.

Julia nu-i dădu drumul la braț nici în lift, iar la coborâre își dădu pe față adevăratele intenții:

— Vrei să intri puțin la mine pentru încă un păhărel?

Ce întrebare stupidă! se gândi Eric. Sigur că voia! Cine ar fi refuzat o asemenea frumusețe, care i se dăruia pe tavă?

Detectivul luă cheia din mâna fetei și descuie ușa. Un miros plăcut de lavandă îl izbi încă din micuțul hol al camerei cu un singur pat.

— Barul este plin, îl asigură Julia. Servește-te singur și pune-mi și mie unul mic, până când fac un duș rapid! Nu te superi, nu-i așa?

— Nicio problemă, te aștept.

— Nu durează mai mult de zece minute, mai strigă ea înainte de a intra în sala de baie.

Și nu mințise, constată Eric când își consultă ceasul, la ieșirea ei de sub duș.

Julia nu se mai obosise să se șteargă sau să pună ceva pe ea. Un prosop alb înfășurat pe după gât era singura ei vestimentație.

— Ești cumva un tip cu prejudecăți? îl întrebă fata, așezându-se în fața fotoliului pe care stătea Eric.

— Nu prea!

— Atunci n-o să ai nimic împotriva dacă mă voi juca puțin cu tine, nu-i așa?

Prezentatoarea îl desfăcu la pantaloni, bău o gură din paharul pe care i-l pregătise musafirul ei și începu să tragă cu dinții de chiloții acestuia, râzând amuzată de ceea ce făcea.

Luat pe nepregătite, bărbatul încercă să tragă de timp:

— Vrei o țigară?

— Bună idee, dar stai că am eu una și mai tare! Se sculă de pe covor și se întoarse cu spatele ca el să-i poată admira în voie fesele. Apoi se aplecă înainte, cotrobăind prin poșeta pe care o aruncase pe jos.

Eric intră instantaneu în erecție și se grăbi să se dezbrace la rândul lui, cu intenția de a o lua pe Julia chiar atunci, pe la spate. Dar ea se întoarse cu față; etalându-și trupul tânăr și cochetă cu penisul bărbatului, pe care îl luă în mână.

— Ce e, dragă, de ce ești așa de grăbit? Vrei să mă ai?

Se așează din nou pe covor, prinse țigara între buze și așteaptă un foc de la el.

Polițistul se reașează în fotoliu și scapără bricheta. Fumul albăstriu provenit din țigaretă cu marijuana schimbă îndată mirosul din cameră. Ea trase de două ori puternic, după care i-o întinse:

— Vrei?

— Un singur fum. Nu prea sunt obișnuit cu halucinogenele.

— Atunci mă voi sacrifica eu pentru amândoi, în vreme ce pufăia de zor, Julia își introduse câte un deget în paharul cu whisky, urmărea apei conturul membrului lui Eric și îl ducea în cele din urmă la gură, pentru a-l suga cu plăcere.

— Îmi place gustul tău de armăsar tânăr. Nu cumva ești italian?

— Nu sunt.

— Dacă erai, ți-aș fi spus armăsarul italian, așa cum i se spunea și lui Rocky.

— Îl cunoști pe Stallone?

— Aș vrea eu! Dar să știi că i-am văzut toate filmele.

Polițistul era convins de asta. Însă el avea cu totul alte planuri decât acela de a purta o discuție pe tema actorilor de la Hollywood. De aceea, când Julia termină de fumat și stinse țigara, o prinse cu blândețe de ceafă și îi potrivi capul spre mădularul său, aflat de mult în erecție.

Ea zâmbi cu condescendență și-i prinse între buze, pentru ca apoi să-l alinte cu limba pe toată lungimea. Părea foarte pătrunsă de activitatea ei și asta îl excita și mai tare pe Eric. De aceea, bărbatul se aplecă puțin înainte și o prinse cu mâinile de șani. Julia înțelese că era vremea să treacă la lucruri mai serioase și capul ei începu să execute o mișcare ritmică, dar lentă, de du-te-vino.

Pe măsură ce el îi masa pieptul din ce în ce mai rapid, fata accelera ritmul incursiunilor sale, ajungând în cele din urmă să geamă ușurel. Pentru a-și amplifica propria plăcere, își duse o mână între picioare și își introduse două degete înăuntru.

Detectivul se putea considera un om fericit. Ancheta începută la Vegas debutase sub bune auspicii și cine știe ce surprize mai avea să-i rezerve viitorul. Cu mintea concentrată asupra îndatoririlor profesionale, el își dădu seama că felația pe care i-o administra tânăra fată se prelungise destul de mult. Prezentatoarea transpirase deja, însă, din fericire, nu era genul de femeie care să se dea bătută cu una cu două. Își vedea conștiincioasă de treabă, fără a da semne că ar dori să schimbe comoda poziție dintre picioarele lui, pe care o alesese de bună voie și nesilită de nimeni.

Scuturată la un moment dat de câteva spasme, Julia se folosi numai de limbă pentru a-i provoca detectivului plăcere și juisă cu ochii închiși. Apoi, simțindu-se parcă vinovată, îi apucă testiculele cu o mână și începu să înghită tot ce i se oferea, până la capăt. Ea nu luă seama la contrele lui, primind aceste eforturi ca pe o provocare ce duse, în cele din urmă, la o explozie seminală cum de mult nu mai avusese parte.

Din clipă în clipă mai destins, Eric o mângâie pe cap, făcând-o în același timp să nu abandoneze starea de captivitate în care îl ținea de la o vreme. Până la ultima picătură, desigur...

CAPITOLUL 8

— Degeaba mă întrebați pe mine! Cu impresarul Tim-Allan Levant ar trebui să stați de vorbă. El este cel mai important factor de decizie al trupei noastre. Face parte și din conducerea cazinoului.

— Și unde îl pot găsi? îl întreabă Jane Heron pe regizorul care se eschiva să stea de vorbă cu ea.

— La ora asta trebuie să fie în biroul lui. Am să rog pe cineva să vă conducă. Mondy! se adresă el șefului securității. Doamna polițistă a venit tocmai din Los Angeles și vrea să stea de vorbă cu Tim. Îi arăți tu drumul?

— Desigur, domnule! E în legătură cu cele două asasinate? o întreabă bodyguardul pe Jane pe un ton ce nu părea deloc prietenesc.

— Exact.

— Atunci trebuie să știți încă de la început că tragediile au avut loc când eu și echipa mea nu eram de serviciu. Între orele 06:00 și 18:00, securitatea cazinoului nu cade în responsabilitatea noastră.

— Știam asta! Deci, pe unde o luăm?

— Merg eu înainte, ca să vă arăt.

Cum s-o descurca Eric cu arțăgosul ăsta? se gândi polițista, în vreme ce-l însoțea pe Mondy prin culoarele întortocheate ale teatrului. Precis că până la urmă se va declanșa un conflict deschis între ei.

— Spuneți că asasinatele au avut loc în afara orelor în care erați de serviciu? încercă Jane să-l provoace pe bodyguardul șef, doar-doar o scoate ceva de la el.

— Așa spuneam. Aveți ceva împotrivă?

— Deocamdată, nimic. Voi face însă investigații pentru a afla dacă acest lucru este adevărat.

— N-aveți decât! Totul este consemnat în rapoartele polițiștilor locali, care ne-au anchetat înaintea dumneavoastră. Este vorba despre persoane cu experiență în domeniu, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

— Nu, nu înțeleg, își continuă polițista strategia, însă Burt Mondy nu mai scoase niciun cuvânt, rezumându-se la a mormăi ceva neinteligibil în barbă.

Ajunși în fața biroului căutat, bărbatul bătui la ușă și intră primul:

— Domnule Levant, o polițistă din Los Angeles ar vrea să vă vorbească.

— Poftește-o, te rog! răspunse impresarul, venind în întâmpinarea oaspetelui. Am onoarea, doamnă...

— Heron. Detectiv Jane Heron, de la Departamentul Poliției Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”.

— Mă bucur să vă cunosc! Tim-Allan Levant este numele meu, după cum probabil ați aflat.

— Dacă nu mai aveți nevoie de mine, permiteți-mi să mă retrag! zise Mondy, întorcându-le spatele, fără a mai aștepta vreo aprobare.

Făcuse deja un efort prea mare pentru a fi politicos prin vorbele sale. Gesturile nu mai contau...

— Vă rog să luați loc! Cafea nu vă pot oferi, dar un pahar de apă minerală se găsește. Poate doriți altă băutură?

— Nu, apa este tocmai bună.

— Deci, cu ce vă pot ajuta? o întrebă impresarul, oferindu-i o sticlă cu apă plată de la frigider.

— Am fost solicitată de Poliția Las Vegas pentru elucidarea asasinatelor petrecute în acest cazinou. Cum e și normal, am venit la dumneavoastră pentru a vă ruga să-mi acordați sprijinul de care am nevoie.

— Nicio problemă în legătură cu asta! făcu Levant, deosebit de amabil.

Observase că polițista nu arăta rău deloc și își aduse aminte de o idilă pe care o avusese cu o fată în uniformă. Ce mai iubire pasională îi fusese dat să trăiască vreme de aproape o lună de zile...

Se sculă de la locul său, ocoli biroul și se așeză pe un fotoliu apropiat de cel al vizitatoarei. Apoi vorbi, cu un surâs șarmant pe chip:

— Spuneți-mi tot ce aveți nevoie!

Realizând faptul că impresarul avea de gând să se dea la ea, Jane îi surâse la rândul ei, dar mult mai rece decât o făcuse el. Tipul nu era deloc urât, însă exigențele polițistei în materie de bărbați erau cu totul altele.

— În primul rând, v-aș solicita o listă cu toți angajații teatrului pe care îl conduceți, ca membru al administrației cazinoului „Comedy Stage”.

— O, dar e vorba despre foarte mulți oameni!

— Mi-am închipuit, însă n-am încotro. Aceasta este procedura.

— Bine, voi telefona la biroul „Personal” ca să v-o pregătească. Altceva?

— O legitimație care să-mi permită accesul neîngrădit în cazinou la orice oră.

— Dar vă veți rătăci, cu siguranță!

— La început, poate, dar mă voi obișnui. În copilărie am fost cercetaș fruntaș.

— Cum doriți! Oricum, n-aveți nevoie de un permis scris. Voi da dispoziția necesară și toți se vor conforma.

— Cam atât pentru început. Pot să încep seria întrebărilor neplăcute pentru dumneavoastră?

— Chiar vă rog! Vreți să știți unde mă aflu când au avut loc cele două abominabile asasinat?

— Dar văd că vă pricepeți!

— Foarte puțin, vă asigur. Eram vizavi, la barul Lorane, unde am stat fără nicio întrerupere până la ora 06:00. E bun alibiul? zâmbi din nou Tim-Allan Levant.

— Chiar foarte bun, răspunse Jane, ridicându-se. Mulțumesc pentru apă!

— Cu plăcere! Spuneți-mi, vă rog, ați mai fost în Vegas vreodată?

— Doar în trecere.

— N-ați vrea să facem diseară o plimbare și să fiu ghidul dumneavoastră? Pe urmă, putem lua și cina împreună. Ce ziceți?

— Că mă văd pusă în situația de a vă refuza. Planurile mele sunt cu totul altele, deocamdată. Poate data viitoare?

— Oricând, cu plăcere, o asigură Levant, petrecând-o spre ușă. Chiar acum voi vorbi cu portarul și cu șeful securității pentru liberul dumneavoastră acces, dacă nu credeți că aveți nevoie de cineva să vă însoțească, măcar pentru început.

— Promit pe cuvânt de onoare să mă descurc!

Spectacolul începuse deja de două ore când Jane Heron îl întâlnește pe Eric Black. Bineînțeles, niciunul dintre ei nu dădu semne că l-ar cunoaște pe celălalt. În acel moment se auziră înjurăturile regizorului, care părea exasperat la culme:

— Unde dracu' umblă ființa asta inconștientă?

Ca aproape în fiecare seară, deși trebuia să intre în scenă, solista Margaret Stanton nu era de găsit.

— Am văzut-o acum cinci minute vorbind la telefon în cabina portarului, spuse mașinistul Clay, care încă nu apucase să se îmbete.

Jane se trase puțin la o parte din drum, fiind atentă la cele ce se petreceau. În acel moment își făcu apariția și impresarul, urmat de Margaret.

— După terminarea numărului pe care-l ai de interpretat, să te prezinți la mine. De mâine nu cred că vom mai lucra împreună.

Gata-gata să plângă, fata încercă să se scuze:

— Iertați-mă, m-a sunat cineva din New York! Vă promit că n-o să se mai întâmple!

— Același lucru îl spui de fiecare dată. Mai schimbă și tu minciuna, căci a devenit monotonă, o apostrofă regizorul cu răutate.

— Acum, du-te în scenă! interveni impresarul. Băieții sunt deja pregătiți și o așteaptă pe marea lor vedetă, o mai persiflă el răutăcios.

În acel moment, în culise își făcu apariția portarul Blaine. Pe timpul reprezentației putea închide intrarea artiștilor, iar el avea posibilitatea de a căsca gura la desfășurarea spectacolului.

— Kelly, îl solicită impresarul, cu cine vorbește la telefon târfa asta mică aproape în fiecare seară?

— Are un iubit la New York, care o sună mereu. Cred că e unul cu destui bani, dacă-și permite atâtea apeluri de câte 30-40 dolari pe noapte.

— Ca să n-o concediez încă, te rog să n-o mai chemi când o sună ăla, ai înțeles?

— Da, domnule! răspunse portarul trist. Dar să știți că e o fată foarte bună la suflet. Nu vrea să supere pe nimeni.

Regizorul îl privi pe Blaine ca pe o arătare de pe altă planetă, iar acesta înțelese că era cazul să-și țină gura și să-și vadă de drum. Ceea ce și făcu în tăcere.

Era aproape ora 04:00 când cuplul de contorsioniști își termină numărul. Transpirați și vizibil obosiți, cei doi se despărțiră, Parker îndreptându-se spre cabina lor, iar Greene spre holul ce dădea la birouri. Eric observa liniștit pe toată lumea, fără însă a atrage atenția asupra lui.

După vreo zece minute, în culise își făcu din nou apariția impresarul, care-l chemă pe regizor la el.

— Spune-mi, te rog, ești mulțumit de activitatea celor doi acrobați?

— În general, da. Sunt foarte serioși, iar numerele lor sunt gustate de public. Au făcut ceva rău?

— Nu, dar mi-au solicitat o mărire de salariu. Voiam să cunosc și părerea ta în această privință.

— Eu zic că merită, însă dumneavoastră știți mai bine care sunt posibilitățile financiare ale cazinoului.

— Într-adevăr, răspunse Levant, făcându-i regizorului semn că era liber. În clipa în care impresarul se deplasa spre ieșirea din scenă, un scripete greu se desprinsese de la locul lui, îndreptându-se amenințător spre capul său. Levant pricepu în ultimul moment despre ce era vorba. Chipul îi fu acoperit de stigmatul groazei, însă nu apucă să se mai ferească pentru a îndepărta pericolul. Scripetele care cântărea vreo zece kilograme îl lovi în urechea dreaptă, culcându-l la pământ. Apoi se izbi zgomotos de o țeavă, iscând scânteii împrejur.

Câțiva artiști i-o luară înainte detectivului Black, doi dintre aceștia oprind periculosul balans al scripetelui fatal, iar alți doi încercând să-i acorde impresarului primul ajutor. Din țeasta accidentatului se scurgea sângele din abundență. Leșinase în urma violentului impact.

— Să cheme cineva o ambulanță! strigă Eric și urcă pe o scară de incendiu spre locul în care fusese ancorat scripetele.

De sus o văzu pe prezentatoarea Julia Dennehy, care izbucnise în plâns. Apoi i se păru că auzea zgomot de pași la nivelul la care urcase, însă nu văzu pe nimeni. Alergă pe schela respectivă, ce ducea la o scară de beton, dar degeaba. Se întoarse la locul din care pornise scripetele în incursiunea lui ucigașă și constată cu stupeoare că dispozitivele de siguranță, în număr de două, fuseseră tăiate de o mână criminală. O tentativă de asasinat, în cazul în care Levant va scăpa cu viață, își zise Eric.

Apucă de o funie și începu să tragă de ea pentru a ridica arma crimei la locul ei. Era clar că afacerea promitea să fie din ce în ce mai complicată, iar el nu avea nici cea mai mică bănuială în privința asasinului. *Poate că Jane a observat mai mult decât mine*, se gândi detectivul și coborî prin același loc prin care urcase, decis să țină secret, cel puțin deocamdată, faptul că nu avusese loc un simplu accident.

CAPITOLUL 9

Ca prin minune, Tim-Allan Levant scăpă cu viață. Miracolul s-a datorat dansatorilor, care au intervenit cu maximum de operativitate, chemând ambulanța, precum și personalului medical, ce i-a acordat accidentatului asistența necesară.

Dintre toți, doar detectivii din Los Angeles cunoșteau adevărul și anume acela că asupra impresarului s-a comis o tentativă de asasinat.

Vizitându-l la spital, Jane Heron fu încredințată că a doua zi va putea sta de vorbă cu pacientul pentru cinci minute, în ciuda cantității mari de sânge pe care o pierduse acesta și a fracturii craniene deschise suferite de el.

— Tu ai vreo bănuială, Eric? își întrebă Jane partenerul la telefon.

— În legătură cu ce? făcu acesta pe prostul, deși nu era cazul tocmai atunci.

— N-am chef de glumele tale! Te rog să-mi răspunzi la întrebare!

— Bine, mamă! Atunci află că n-am nici cea mai mică bănuială în legătură cu persoana celui care a provocat accidentul. În schimb, îți pot spune cine nu l-a provocat.

— Adică? întrebă Jane curioasă.

— Mă refer la cei pe care îi aveam în vizor când Levant a fost izbit de scripete.

— Bună idee! Notează-le numele pe o hârtie. Le fel am să procedez și eu. Astfel, lista noastră de suspecti va fi ceva mai redusă. Eu am făcut deja rost de un tabel cu toți angajații cazinoului.

— Felicitări! Ce ai de gând să faci în continuare?

— Măine voi încerca să stau de vorbă cu Levant. Până atunci mă voi învârti prin cazinou, poate mai aflu câte ceva despre simpatiile și animozitățile personalului. Dar tu?

— Mi se par foarte suspecte cele două cupluri: Paulino Brazzi - Paul Scacchi și Reed Parker - Roger Greene. Voi încerca să aflu ce făceau la ora accidentului, dar nu știu dacă voi reuși, fără să mă deconspir.

— Cât mai e până pleci la slujbă?

— Cam o jumătate de oră.

— Bine, ne vedem acolo.

Toți artiștii erau vizibil marcați de cele petrecute în timpul spectacolului precedent și nimeni n-avea chef de repetiție, cu excepția regizorului, care țipa de zor la toată lumea. Pentru el nu exista nimic în afara reprezentației din seara respectivă. Noroc că nu-și permitea această libertate și cu bodyguardii.

— Eric, ești bun să vezi dacă acrobații sunt gata pentru repetiție?

— Imediat voi afla, răspunse detectivul bucuros, îndreptându-se spre cabina acestora.

Poate mai descoperea și alte amănunte interesante dacă stătea de vorbă cu ei. Parker era deja în ușa cabinei comune a celor doi, așteptându-și partenerul.

— M-a trimis regizorul după voi! le comunică Eric. Deja zbiară ca un apucat.

— Asta e treaba lui! răspunse Parker pe același ton ursuz care i se putea citi și pe față, cu toată pudra pe care și-o aplicase.

— Cred că e nervos din cauza accidentului de aseară.

— Toți suntem, nu-i așa? Putea fi oricine în locul lui Levant.

— La asta mă gândeam și eu. Dacă numărul vostru de contorsionism ar fi întârziat cu vreo zece minute, ați fi fost și voi în pericol. Nici nu părăsiserăți bine scena când scripetele l-a lovit în cap pe impresar.

— Să știi că ai dreptate, colega! Când s-a auzit bușitura, tocmai schimbam câteva vorbe cu Burt și amândoi am fost de acord că s-a răsturnat vreun decor.

Greene apărură în ușă, gata echipat, și se interesă:

— Vorbeați despre accidentul de aseară?

— Da, răspunse partenerul lui. Eric spunea că, dacă am fi întârziat în scenă vreo zece minute, am fi riscat să fim și noi accidentați.

— Săracul Tim, numai de n-ar păți ceva! îl compătimi Greene pe impresar, părând destul de sincer.

— Ia te uită! Nu știam că îl iubești atât de mult...

— Cum să nu-l iubesc, când tocmai îi solicitasem să ne mărească salariul. Ce, ai uitat?

— Chiar că am uitat! Și ce ți-a răspuns?

— Că, în principiu, este de acord, dar că va sta de vorbă și cu regizorul.

— Acum înțeleg grija ta pentru persoana lui, răsă Parker, continuând: hai să mergem, că avem de lucru!

Julia tocmai venea spre cazinou, când se întâlni cu detectivul. Ea nu trebuia să-și facă apariția decât la finalul repetițiilor.

— Cum te simți? o întrebă Eric, luând-o protector de umeri.

— Destul de prost, răspunse fata, îndepărtându-i mâna după câțiva pași și justificându-și gestul. Să nu ne vadă cineva!

— Impresarul este în afara oricărui pericol, dacă asta îți poate reface puțin din buna dispoziție.

— Îmi pare rău pentru ce a pățit, dar să știi că o băgasem pe mânecă. Fără el, mă și vedeam șomeră. Cine știe dacă un eventual înlocuitor m-ar mai ține ca prezentatoare?

— Bine, dar ești destul de pricepută în această meserie!

— Poate, dar ca mine mai sunt vreo mie care bat pe la porțile tuturor cazinourilor din Las Vegas.

— Ne vedem mâine dimineață? o întrebă el la ureche, cu gândul la noi experiențe erotice.

— Să vedem cum ne simțim după spectacol. În orice caz, mai vorbim la Lorane, după ce terminăm.

— De acord!

În jurul orei 23:00, Jane ajunse la concluzia că bătea pasul pe loc pe coridoarele și prin sălile cazinoului. Nu putea sta cu nimeni de vorbă ca lumea. Toți îi răspundeau monosilabic, fiind prea concentrați asupra spectacolului. Nervosă, polițista ieși la aer și, după ce se plimbă o jumătate de oră, intră în barul Lorane, unde comandă un gin Gordon's Dry cu Schweppes și gheață.

— Dumneavoastră sunteți polițista din Los Angeles care anchetează asasinatele din cazinoul „Comedy Stage”, după ce poliția locală s-a făcut de cacao? o aborda cu indiscreție soția patronului pe Jane.

Ia te uită ce repede circulă veștile la Vegas! își zise polițista, măsurând-o cu oarecare suspiciune pe guraliva femeie ce i se adresase. *Te pomenești că e și mahalagioaică pe deasupra. Precis că face parte din personalul de la bucătărie!*

— Îmi pare rău, dar nu cred că am avut ocazia să ne cunoaștem până acum, ocoli Jane un răspuns direct.

— Mă scuzați! Sunt Virginia Hartmann, soția patronului acestui local. Ce vreți, curioasă ca femeile, deh!

— Înțeleg!

— Dacă v-am deranjat cumva, eu mă retrag. Iertați-mi impolitețea de a vă aborda așa, fără să vă cunosc personal!

La urma urmelor, își zise polițista, n-ar fi rău să mi-o fac prietenă pe această moară stricată! Totul e să aflu de la ea mai multe decât află ea de la mine. Asemenea personaje sunt adesea o utilă sursă de informații...

— Nicio supărare, doamnă Hartmann! Da, sunt detectiv în Los Angeles, în cadrul Diviziei „Cazuri Speciale”, și am fost solicitată pentru rezolvarea acestor crime și violuri aproape neverosimile pentru o minte umană normală. Jane Heron este numele meu.

În mod intenționat, așa cum stabilise cu Eric, ea păstră secret faptul că nu era vorba despre violuri și crime, ci despre cazuri de asasinat, urmate de relații necrofile.

— Știți, așa sunt eu, o femeie mai directă și nu prea școlită, continuă patroana să se scuze pe un ton cât se poate de sincer. Să vă spun un secret: de când v-am văzut mi-am dorit să am o prietenă ca dumneavoastră. Sunteți atât de distinsă și...

— Lăsați! o întrerupse Jane, căreia nu-i prea plăceau complimentele, mai cu seamă acelea ce proveneau din partea unei femei. Cunoașteți mulți dintre artiștii de vizavi? o descusu polițista, făcând un semn cu bărbia în direcția cazinoului.

— Mulți? răspunse imediat doamna Hartmann, bucuroasă că dialogul lor devenea promițător. Cred că glumiți! Îi cunosc absolut pe toți, chiar și pe care nu ne fac onoarea de a ne trece pragul.

Putea fi persoana de care avea nevoie, se arătă Jane din ce în ce mai convinsă. Trebuia neapărat să și-o facă prietenă.

— Am o idee! În primul rând, te rog să iei loc! Ce-ar fi să ne tutuim? Suntem de vârste atât de apropiate...

— Lăsați, lăsați, eu sunt mult mai în vârstă. Îmi puteți spune Virginia! Eu n-aș fi îndrăznit niciodată să vă propun așa ceva, indiferent cât de mult aș fi dorit.

— Iar tu îmi poți spune Jane. Până acum n-am reușit să-mi fac niciun prieten și abia dacă mi se răspunde când mai întreb și eu câte ceva.

— Scuză-mă o secundă! zise corpolenta patroană și se ridică de la masă cu o ușurință care contrazicea kilogramele pe care le purta.

Se duse până la bar și începu să prepare o băutură.

Între timp, la o masă vecină își făcu apariția un bătrânel nostim, îmbrăcat în straie ponosite, dar foarte curate și bine călcate. Acesta își așeză pălăria pe scaunul alăturat, după care strigă către patroană, nici prea tare, ca să nu deranjeze, nici prea încet, încât să nu fie auzit:

— Virginia, adu-mi și mie o bere la pahar, te rog!

După circa cinci minute, femeia reveni cu o tavă în mână. Îl servi mai întâi pe noul sosit, după care se reasează la masa noii sale prietene.

— Am preparat câte un cocktail ușor pentru amândouă, zise ea, depunând pe masă două cupe cu un lichid albăstriu înăuntru, gheată, umbreluță și o feliuță de portocală. E o rețetă proprie, completă ea cu mândrie. Ron Bacardi Superior, curacao, trei picături de tequila, puțin tonic și suc de portocale roșii. Sper să-ți placă!

— Arată foarte bine! Cred că nu conține mai mult alcool decât suc, nu-i așa? glumi Jane pentru a destinde atmosfera.

— Doamne apără și păzește! Doar n-am de gând să te îmbăt! Pot să-ți pun și eu o întrebare, dacă nu te superi?

— Poți, doar am stabilit că suntem prietene!

— Crezi că asasinul este unul dintre angajații cazinoului?

— Mai mult ca sigur! răspunse polițista, după o scurtă ezitare. E puțin probabil să fie cineva din afară. În locuri atât de populate cum sunt scena, coridoarele și culisele cazinoului nu se poate ca cineva să nu sesizeze o prezență nouă.

— Dar există un nou angajat, nu știai?

— Ba da, însă bodyguardul Eric Black a sosit după ce a avut loc și cea de-a doua crimă.

— Așa e! recunosc patroana îngândurată. Însă accidentul suferit de Tim-Allan a avut loc în prezenta lui, nu-i așa?

— Asta nu spune nimic. Și eu am fost de față. Doar dacă nu cumva tu deții și alte informații...

— Nimic sigur. E vorba doar despre micile mele bănuieli. De fapt, nici nu-l bănuiesc pe tânărul acela simpatic, însă îmi vine foarte greu să cred că asasinul este unul dintre vechii angajați ai cazinoului, pe care-i cunosc destul de bine.

— Virginia, din câte observ, tu ești foarte bine informată în privința celor ce lucrează vizavi și îi legătură cu activitatea lor.

— Destul, recunosc femeia, încercând să face pe modesta, deși era prea vizibil că respectiva apreciere îi provoca o mare bucurie.

— În acest caz, n-ai fi dispusă să-mi dai o mână de ajutor în elucidarea misterelor care ne obsedează?

— Crezi că aș putea?

— Cu spiritul tău de observație și cu informațiile pe care le deții, cu siguranță!

— Sunt bucuroasă să te ajut, numai să pot.

— Poți, însă trebuie să fim foarte discrete. Numai noi două trebuie să știm că tu colaborezi cu poliția.

— Vrei să spui noi trei, remarcă Virginia și surâse spre bătrânelul de la masa alăturată.

Abia atunci observă Jane că noul venit le mânca vorbele din priviri, fiind mai atent la ceea ce discutau ele decât la berea din fața lui.

— Și ce e de făcut în acest caz?

— Nimic. Îl rog eu să-și țină gura și o va face. Ne cunoaștem de peste douăzeci de ani.

— Atunci de ce nu-l inviți la masa noastră?

— Ar fi una dintre cele mai fericite zile din ultimii lui ani. Chiar pot?

— Bineînțeles, de ce nu?

Dacă tot o apucase pe această cale, polițista nu vedea la ce ar fi putut să-i strice o nouă cunoștință. Ce-i drept, la acceptarea unui nou confident contribui și faptul că bătrânelul i se păruse simpatic încă de când îl zărise.

— Norman, vrei să vii la masa noastră? Doresc să-ți prezint pe cineva, adăugă Virginia, făcându-i cu ochiul amicului său de o viață.

De parcă atâta aștepta, bătrânul se ridică sprinten, își luă paharul și pălăria într-o mână și se înclină ceremonios în fața necunoscutei:

— Am onoarea să mă prezint! Sunt Mayer, Norman Mayer, fost artist de cabaret, actualmente pensionar. Cu cine am deosebita plăcere?

Entuziasmată, Virginia nu o lăsă pe Jane să vorbească, răspunzând în locul ei cu o voce joasă, de parcă ar fi dezvăluit un mare secret:

— Doamna Jane Heron este detectiv și a venit pentru cazurile de dincolo. Știi tu! Dar ia loc, nu mai sta în picioare!

Rostind un ușor „permiteți?” spre polițistă, el se așeză pe cel mai apropiat scaun, punându-și pălăria pe genunchi și paharul cu bere în față.

— Norman, tu ai auzit cam tot ce am discutat noi, nu-i așa? Începu patroana conspirația.

— Știi bine că n-am făcut-o cu intenție! Auzul meu foarte fin este de vină și, poate, o curiozitate bolnavă de om bătrân. Știți, zise el către Jane, ca să se justifice, pentru un om de vârsta mea nu există prea multe distracții. Iar o mică bătăfă nevinovată mă amuză întotdeauna.

— Nu aveți motive să vă scuzați, domnule Mayer! Cred că noi am vorbit prea tare. Acum, hai să vă punem și pe dumneavoastră în temă cu planul nostru! Asta în cazul în care sunteți de acord să faceți parte din celula noastră de criză, constituită în scopul prinderii asasinului din cazinou...

— Cum să nu fiu de acord cu o asemenea cinste! Măcar de am vedea această bestie după gratii ori, și mai bine, la doi metri sub pământ... Dar nu știu cu ce aș putea fi eu de folos, făcu Norman pe modestul.

— Asta rămâne de văzut.

CAPITOLUL 10

Când Eric Black intră în bar, majoritatea clienților obișnuiți erau deja la al doilea pahar. Spiritele se aprinseseră, iar artiștii vorbeau cu voce tare despre accidentul suferit de Levant și despre cele două asasinate. Detectivul își aprinse un Camel fără filtru și o căută cu privirea pe Julia. Deși cam abătută, fata era acolo. Poate că îl aștepta pentru o nouă partidă de amor, cine știe? În acel moment, polițistului îi zbârnâi telemobilul în buzunar.

— Alo? făcu el pe curiosul, cu toate că observase cine îl apela.

— Eu sunt! Astăzi m-am sculat devreme și mă gândeam că poate vrei să ne întâlnim ca să stăm de vorbă în legătură cu lista aceea de suspecti.

— Tu ai întotdeauna dreptate, mamă! răspunse Eric codificat.

— Am înțeles, nu poți vorbi.

— Exact. Ar fi bine să îți vezi mai mult de sănătate!

— Să înțeleg că n-ai vrea să ne întâlnim așa de dimineață...

— Desigur. Abia după tratament se poate pronunța, doar e medic, nu ghicitor în stele.

— Adică să-l vizitez întâi pe Levant și să ne vedem pe urmă? Ai altă treabă mai importantă acum?

— Nu vreau să te contrazic, dar ar fi mult mai bine pentru tine.

— Eric, tu mă îngrijorezi! Nu cumva te-ai încurcat cu vreo fufă din trupa cazinoului?

— Doamne ferește! Nici nu te gândi la așa ceva! Banii nu contează când e vorba de sănătate!

— Bine, atunci aștept un telefon de la tine mai târziu, dar ai grijă să te protejezi! încheie Jane convorbirea, arătându-i partenerului ei că nu credea o boabă din minciuna lui.

— La revedere, mamă, și pe curând! mai zise detectivul, care știa că era supravegheat, în ciuda faptului că Jane întrerupsese de mult convorbirea.

— Era mama, săraca! se adresă polițistul lui John Hartmann, care venise să-l întrebe ce dorea. O mai ajut și eu cum pot, că e bătrână și destul de bolnavă. Aș bea o votcă cu gheață dacă ai la îndemână, patroane!

După câteva momente de întrerupere, artiștii își reluară disputa din punctul în care fuseseră întrerupți de discuția telefonică a lui Eric.

— Orice ați spune voi, vorbi Margaret Stanton, eu nu cred că violatorul și asasinul este un angajat al cazinoului.

— Poate că e vorba despre unul venit de curând, zise șeful pazei, Burt Mondy, cu subînțeles, vizându-i pe comici și pe contorsioniști.

— Sau poate că asasinul tocmai asta vrea să se creadă, îi tăie vorba Paul Scacchi.

— Dar e absurd să susții așa ceva, nu-ți dai seama! ripostă și Reed Parker, adresându-se bodyguardului. Adică vrei să spui că am venit noi tocmai de la Londra pentru a face de petrecanie unei balerine de duzină și unei babe nenorocite?

— Eu n-am spus așa ceva! se eschivă Mondy.

— N-ai spus, dar ai sugerat. E tot un drac, așa că nu mai face pe nevinovatul!

— Nu țin să vă contrazic neapărat, însă vreau să știți că mama Mary — cum îi spuneți voi — nu era deloc o nenorocită! vorbi Norman Mayer pe un ton iritat, spre surprinderea tuturor.

Puține erau ocaziile în care acesta se amesteca în vorbă, darmită să contrazică pe cineva.

— De unde știi? fu curios să afle mașinistul Thomas Clay, folosind în acest scop un ton arțăgos.

— Mi-e teamă că nu vă pot dezvălui acest lucru! Am și eu secretele mele, ca toată lumea.

— N-are niciun rost să vă certați! interveni Julia Dennehy. Doar n-am venit aici ca să ne luăm la harță.

— Are dreptate! fu de acord și Paulino Brazzi. Cu toții suntem tracasați și obosiți, așa că ar fi mai bine să mergem la culcare ca să ne odihnim. Până la urmă, adevărul va ieși la lumină.

Cu excepția ultimului vorbitor, niciunul dintre clienții barului nu observă căutătura dușmănoasă pe care Scacchi i-o aruncă partenerului său.

Nu cumva are de gând să mă toarne la poliție chiar în această zi! se gândi Paul. Ce i-aș mai face eu de petrecanie, dacă n-am forma un duo de care depinde existența noastră! Nimeni n-ar ști ce s-a întâmplat cu adevărat, punând totul pe seama aceluiași asasin misterios. Dar mai bine să nu mă gândesc la așa ceva! I-am luat banii babei și gata Asta nu înseamnă că sunt un criminal sau un tâlhar Oricum nu mai avea nevoie de ei...

— Eu am plecat! anunță Julia întreaga asistență. Patroane, plătesc la sfârșitul săptămânii!

— Nicio problemă, o asigură acesta.

În drum spre ieșire, prezentatoarea trecu pe lângă Eric și îl atinse cu cotul ca din întâmplare. Era un semnal, cu siguranță.

Detectivul mai zăbovi când până își termină băutura, achită nota și le ură celorlalți distracție plăcută în continuare. Se retrăgea, fiind destul de neobișnuit să piardă nopțile.

— Deși nu sunt chiar în apele mele, n-am vrut să treacă această dimineață atât de frumoasă fără să fim împreună, îl întâmpină Julia pe Eric cu entuziasm, sărutându-l în timp ce-l trăgea spre cameră. Dacă vrei să faci un duș, eu te aștept.

— N-ai vrea să-l facem împreună?

— Abia am ieșit din baie.

— Bine, atunci mă poți spăla pe spate, îi zâmbi detectivul, irezistibil.

Ea înțelese cam la ce se gândea actualul ei amant și surâse provocatoare:

— Atunci, după dumneavoastră, domnule! înainte de a intra în camera de baie, Eric își lepădă hainele și o sărută apăsător pe gură.

Julia renunță la halatul care și așa era destul de transparent, pierzându-se în brațele lui.

Era complet goală pe dedesubt, iar acest lucru îl făcu pe polițist să devină nerăbdător. Simțea cum pofta pune stăpânire pe el și ar fi trântit-o chiar acolo, pe

mochetă, dacă n-ar fi fost atât de transpirat. Acest inconfort îl determină să-și abandoneze prada și să-și ascundă erecția sub dușul cu apă fierbinte.

— N-ai vrea să te spăl peste tot? îl întrebă Julia, cu ochii sclipind de dorință.

— Poate altădată, acum sunt prea grăbit, se eschivă Eric, începând să se săpunească.

După ce își frecă întregul corp cu un burete, sub privirile admirative ale fetei, bărbatul începu să se clătească.

— E timpul să intru și eu în scenă, nu-i așa? întrebă prezentatoarea fără niciun rost, dar pe un ton profesional.

— Mai încape vorbă?

Julia se strecură sub duș, lipindu-se de el. Sâni i se striveau de spatele lui, iar pubisul se încăpățâna să se împingă înainte. Îi masă pieptul și abdomenul, în vreme ce apa îi udă părul castaniu pentru a doua oară în acea dimineață.

— Te vreau, Eric! scânci ea, căutându-i înfierbântată organele genitale și sărutându-i umerii.

— În acest caz, hai să schimbăm locurile! propuse detectivul, cuprins încă o dată de dorință.

Julia se întoarse ușurel, fără a lăsa să-i scape penisul din mână, se aplecă în față și tot ea fu cea care își potrivea mădularul în locul ei secret.

— Nu te mișca, deocamdată! Lasă-mă pe mine s-o fac!

Polițistul îi făcu plăcerea, încordându-și mușchii pentru a rămâne inert, iar ea prinse a se mișca înainte și înapoi, din ce în ce mai mult, până când fu convinsă că beneficia de întreaga lui lungime.

— Acum poți participa și tu! îi dădu fata semnalul de atac.

Eric atât aștepta! Îi apăsă încet spatele pentru a o face să se aplece mai mult, o prinse de fese și începu să avanseze cu putere înăuntru. Apa clipoceă între corpurile lor ude la fiecare contact.

Prezentatoarea fu surprinsă să constate că se înșelase. Cei câțiva centimetri care nu intraseră de prima dată își făcuseră acum loc între pulpele ei puternice dar suple.

Oare de ce se spune că nu trebuie să ai încredere în bărbați? își zise ea, încercând să facă față cât mai bine penetrărilor lui deloc modeste. Cu siguranță că asemenea prostii nu se puteau naște decât în capul unor fete bătrâne sau frigide, care aveau repulsie față de bărbați!

Ceea ce nu era nici pe departe cazul Juliei. Fata simți că pântecul începea să o ardă și, din acest motiv, prinse a-și undui șoldurile în lateral, lăsându-i lui misiunea de a intra și a ieși în voie în și dinăuntru ei. După câteva secunde, juisa sub forța loviturilor primite din spate, mușcându-și buza inferioară până la sânge și rostind diverse îndemnuri destinate armăsarului care o călărea:

— Așa, dă-i! Dă-i înainte, nu te opri! Lovește-mă! Fă tot ce vrei cu mine! Sunt sclava ta! Supune-mă! — și alte asemenea.

Fără îndoială, aceste cuvinte avură efectul scontat. Eric abandonează fesele pe care urmele degetelor lui rămăseseră imprimate și o apucă de șolduri, trăgând-o spre el cu și mai multă hotărâre.

— Se apropie! nu se lăsa polițistul mai prejos în fața dialogului erotic. împinge și lasă-mă înăuntru! Așa!...

În clipa în care începu să se elibereze de povara din testicule, el o prinse de ambii sâni și o ciupi de sfârcuri.

— Vino, iubitule!

— Ia-mă tot, Julia! Primește-mă fără rezerve! Ceea ce fata făcea, de fapt, cu multă dăruire.

În cele din urmă, penetrările încetară treptat, iar Eric simți cum i se înmuiau genunchii. Se extrase alene din ea, se așeză pe marginea căzii și, parcă pentru a se scuza pentru ejacularea lui, îi spuse:

— Ești irezistibilă! Îmi place atât de mult să fac amor cu tine!...

CAPITOLUL 11

— Am înțeles perfect, domnule doctor! Nu voi zăbovi mai mult de cinci minute, doar v-am promis! Încercă Jane Heron să se facă crezută.

Impresarul se afla singur într-o rezervă spațioasă, întins la orizontală pe un pat fără pernă. Întregul cap îi era bandajat, cu excepția nasului, gurii și a unui ochi vinețiu.

— Puteți vorbi, domnule Levant? îl întreabă polițista în șoaptă, de parcă ea era cea accidentată.

— Cu greu, dar pot, răspunse bărbatul, făcând eforturi vizibile pentru a se exprima inteligibil.

— Vă aduceți aminte de ceva care ar putea să-mi fie de folos?

— Știu doar că, la un moment dat, mi-a explodat capul și am văzut stele verzi. Parcă îmi mai amintesc că mă băgau într-o ambulanță și îmi făceau o injecție pe drumul spre spital. Atât.

— Aveți idee care dintre angajații dumneavoastră v-ar dori moartea?

— Nici cea mai mică. Vreți să spuneți că n-a fost un accident...

— Nu. Curelele ce asigurau scripetele care v-a lovit au fost tăiate de o mână criminală.

— Așal...

— Încă o întrebare și am plecat. Aveați de gând să le măriți salariile contorsioniștilor Reed Parker și Roger Greene?

— Da, acum îmi amintesc! Tocmai mă consultasem cu regizorul în această privință și el fusese de acord. Nici eu nu am avut nimic împotrivă. Băieții sunt buni și merită mai mult.

— Deocamdată, ar fi bine să nu pomeniți nimănui despre bănuiala mea. N-aș vrea ca ucigașul — probabil același care le-a trimis și pe femei în lumea celor sfinți — să intre în alertă și să devină prea prevăzător. Cu cât se crede mai infailibil, cu atât va comite mai multe greșeli, iar eu voi pune mai repede mâna pe el.

— De acord! Altceva?

— Cam atât. Am intrat în posesia listei cu angajații cazinoului. Mulțumesc! Mi-a adus-o cineva de la „Personal”. Însănătoșire grabnică, domnule Levant!

Jane formă numărul de mobil al partenerului ei de cum se urcă în lift.

— Eric, tocmai am stat de vorbă cu impresarul. Nu știe nimic.

— Era de presupus, mamă!

— Cred că acum poți vorbi, nu-i așa?

— Te referi la faptul că-ți spun și acum mamă? Sună atât de frumos încât nu pot să mă abțin.

— Ești un nemernic, asta ești! Și un nesuferit. Spune, treci pe la mine ca să punem țara la cale sau nu?

— Trec, dacă îmi promiți că nu mă ții mai mult decât e necesar! N-am chef de senzații erotice acum!

Între cei doi nu existase niciun fel de relații sexuale, cu toate că, o dată, fusese gata-gata să se întâmple. Asta se petrecuse la începutul parteneriatului lor.

Cu timpul, afecțiunea pe care fiecare o simțea pentru celălalt se transformase într-o prietenie adevărată și amândoi erau de acord că lucrurile trebuiau să rămână așa.

— Ești de-a dreptul imposibil! Doar știi foarte bine că mai bine mă duc la mănăstire decât să împart același așternut cu un chelios ca tine.

— Chelios, chelios, dar...

— Vii sau nu? dădu Jane semne de nervozitate. Eu ajung în 15 minute.

— La ce cameră stai?

— 13. Parcă ți-am mai spus o dată?

— Poate doar ai vrut sau poate i-ai spus altcuiva...

— Deci, pe cei șase balerini îi scoatem din cauză, fiindcă au ieșit din scenă abia după ce impresarul a fost lovit, începu Eric să stabilească, prin eliminare, lista suspectilor.

— Cred că nici acrobații nu pot fi suspectați de atentat, deoarece tocmai solicitaseră o mărire de salariu, pe care Levant era gata să le-o acorde. Mi-a confirmat chiar el acest lucru.

— Julia Dennehy se afla în spatele cortinei pregătindu-se să anunțe noul număr, se grăbi detectivul să o disculpe pe amanta lui. N-avea cum să fie în două locuri în același timp. Cred că și pe regizor l-am putea tăia de pe listă. Mă depășise și nu era la o distanță mai mare de cinci, șase metri de mine când scripetele a fost făcut să cadă.

— Cine ar mai fi? la să vedem: mașinistul Thomas Clay, care se teme să nu fie dat afară pentru bețiile sale repetate, portarul Kelly Blaine, șeful pazei Burt Mondy, comicii Paulino Brazzi și Paul Scacchi, solista Margaret Stanton, care a părăsit scena înaintea balerinelor...

— Si ea a fost amenințată cu concedierea chiar în acea seară,...

— Și cam atât.

— Jane, mai taie-l de pe listă pe paznicul de zi, Georges Lecamp, pentru că nu era de serviciu!

— În seara aceea, ai văzut vreo figură necunoscută dând târcoale prin culise?

— Nu, dar n-ar fi rău să-i întrebi asta și pe cei cu care mai stai de vorbă în calitate de detectiv.

— Ai dreptate! fu de acord polițista. Până la proba contrarie, eu zic să nu mai suspectăm pe altcineva. Ia să vedem, câți subiecți avem?

— Nu prea mulți, făcu Eric bucuros. Când n-o mai rămâne decât unul sau doi, să vedem cum îl determinăm pe criminal să mărturisească. Altă posibilitate de a-l aduce în fața instanței nu prea avem, știi bine.

— O să improvizăm noi ceva, ca de obicei, doar nu suntem tâmpiți! Nu crezi?

— În ceea ce mă privește, sunt sigur! râse Eric singur de gluma lui.

— Ești pe dracu'! Fii atent! încearcă s-o abordezi pe Stanton. E femeie și îți va fi ușor să afli ce făcea la ora „accidentului”. Eu am să mă ocup de Clay, Blaine, Mondy, Brazzi și Scacchi. Pe urmă mai stăm de vorbă.

— Poate apelăm și la sergentul Steve Mann pentru a afla trecutul tuturor. Cine știe ce are fiecare de ascuns...

— De acord, generale, dar mai târziu, după ce mai eliminăm câțiva de pe lista neagră. Apropo, dar orchestra?

— Pe muzicanți i-am omis în totalitate. Ar fi bine să stai tu de vorbă cu dirijorul, care sigur e nevinovat. El n-avea cum să-și părăsească pupitrul. Ia-l la sentiment și vezi dacă a lipsit careva din formație.

— OK! Îmi place că mi i-ai plasat mie pe toți!

— Dacă vrei, îi iau eu la întrebări, dar asta înseamnă să-mi deconspir adevărata identitate.

— Lasă, încă nu e momentul! Vorbim mai târziu. Acum du-te la culcare! Ai o față de... spate!

Înainte de ora începerii repetițiilor, Jane Heron dădu târcoale cazinoului, însă, în cele din urmă, se decise să bea o cafea la barul Lorane. Virginia Hartmann o întâmpină bucuroasă, conducând-o la masa la care Norman Mayer sorbea alene din berea lui:

— Îmi pare bine că te revăd, draga mea! Ceva noutăți?

— Nu prea. Bună ziua, domnule! îl salută Jane pe simpaticul bătrân ce se sculase de pe scaun.

— Am onoarea, doamnă!

— Știți de ce am trecut pe aici? încercă polițista să le stârnească interesul amândurora. Ca să punem țara la cale și să ne mai sfătuim puțin.

— Să te servesc cu ceva mai întâi?

— Cred că o cafea ar fi tocmai bună pentru mine.

Patroana aduse în grabă două cafele și încă o bere pentru Mayer, rostind pe un ton pretențios: „Din partea firmei!”, după care se așeză și ea la masă.

— Nu reușesc să înțeleg ceva, începu Jane pentru a nu mai pierde timpul. De ce a fost violată și omorâtă mama Mary, la vârsta ei înaintată? Nu era nici pe departe o frumusețe ca să stârnească fie și poftele sexuale ale unui psihopat.

— Nu mai era, dar fusese... zise Norman, enigmatic.

— Cine?

— Mama Mary, adică Mary Dickinson. Mulți bărbați ar fi făcut orice în trecut pentru a se bucura de grațiile ei.

— Cu alte cuvinte, înțelese Jane, ați cunoscut-o în tinerețe?

— Chiar foarte bine. Mi-a fost soție circa o jumătate de an.

— Și nu ne-ai spus nimic până acum! îl apostrofă Virginia. Pușlama ce ești!

— De ce v-ați despărțit, domnule Mayer?

— Din prostie. Nu mi-am iertat niciodată faptul că am lăsat-o să plece. Poate nu ar fi ajuns unde a ajuns dacă o făceam să rămână.

Bătrânul tăcu îngândurat și afectat de cele ce spusese, privind fix la spuma berii din paharul adus de Virginia.

— Înțeleg că rememorați amintiri nu tocmai plăcute. Faceți un efort și povestiți-ne mai departe!

După alte câteva secunde de tăcere, Mayer oftă din adâncul pieptului și începu să vorbească:

— Era o tânără cu un temperament năvalnic. M-am îndrăgostit de ea din clipa în care am văzut-o pentru prima oară. Eram convins că mi-am găsit fericirea și peste două săptămâni ne aflam înaintea altarului. Dar ea nu era genul de femeie care să aibă grijă de o gospodărie și să toarne copii, cu toate că la acea vreme câștigam destul de bine pentru a întreține o familie. Nu se putea abține să nu cocheteze cu toți bărbații prezentabili pe care îi cunoștea. Ba chiar să se și culce cu ei, atunci când se ivea prilejul. În paralel, începuse să bea din ce în ce mai mult și să se drogheze, neglijându-și serviciul. Când am avertizat-o că o să fie dată afară, mi-a răs în nas. Iar când acest lucru chiar s-a întâmplat și-a luat catrafusele și s-a mutat la New York, împreună cu o bună prietenă de-a ei. Acolo a început să se prostitueze, alunecând din ce în ce mai jos pe treptele desfrâului. Pe la 40 ani, a realizat că nu mai era femeia frumoasă de odinioară și s-a reîntors la Vegas. Cu banii strânși din ceea ce făcea și-a cumpărat o vilă cochetă și a încercat să-și reorganizeze viața. Din păcate, viciul alcoolului puse definitiv stăpânire pe ea și nu s-a putut adapta să trăiască o viață normală. Avea o singură ambiție: să-și păstreze curată casa cumpărată cu atâtea eforturi.

Încet-încet a ajuns totuși o vagaboandă care dormea pe unde apuca după ce se îmbăta zdravăn. Când se trezea, nici nu-și mai amintea cine profitase de ea. Dar nu-i mai păsa de asta și o lua de fiecare dată de la capăt. Până la urmă a ajuns tot la „Comedy Stage”, fiind acceptată de patronii care avuseseră și ei ceva sentimente pentru ea în tinerețe. Acolo și-a găsit moartea.

— Credeți că vreun vagabond de-al ei a ucis-o?

— Nu. Tot cineva din personalul cazinoului, însă nu-mi pot da seama care ar putea fi mobilul.

— Stați puțin! îi veni polițistei o idee. Spuneți că mama Mary își cumpărase o locuință, nu-i așa?

— Exact.

— Cunoașteți casa?

— Da, mi-a arătat-o într-o zi când ne-am întâlnit în apropiere. Era foarte mândră de acea realizare a vieții ei.

— Și, după moartea ei, cine a moștenit-o?

— Din câte știu eu, nu avea niciun fel de rude.

— Îmi puteți da adresa?

— Bineînțeles! Tampa Avenue, nr. 63. E la câteva străzi depărtare de cazinou.

— Mulțumesc! Sper că autoritățile locale știu mai multe despre soarta imobilului.

— Numai să n-o fi trecut primăria în patrimoniul ei, își dădu Virginia cu părerea.

— Așa repede? Greu de crezut, zise Mayer. Vila a fost cumpărată cu banii jos, nu în rate, așa că nici de confiscare nu poate fi vorba.

— Eu vă las, spuse Jane, ridicându-se de la masă. Mai am de vorbit cu câțiva artiști înainte de începerea spectacolului. Mulțumesc încă o dată pentru cafea!

În sfârșit, un indiciu demn de luat în seamă, se gândi polițista în drum spre intrarea artiștilor în cazinou. Poate ieșea ceva de-aici.

Portarul Kelly Blaine o întâmpină serviabil, înclinându-se în fața ei:

— Bine ați venit, doamnă detectiv! Vreți să vă fiu ghid pe coridoarele teatrului?

— Sunteți amabil, dar nu e nevoie. Mă descurc. Spuneți-mi, vă rog, membrii orchestrei au sosit?

— În frunte cu dirijorul. Ei sunt cei mai punctuali din tot cazinoul. Dar de ce mă întrebați? Credeți că asasinul poate fi unul dintre muzicanți?

— Nu am niciun fel de date concrete, însă trebuie să verific pe toată lumea. Sunt obligată chiar.

— Așa? făcu Blaine cu mirare. Și pe urmă îi excludeți pe cei nevinovați care au alibiuri, nu?

— Întocmai. Văd că vă pricepeți la anchete...

— Aș! Am mai citit și eu câte un roman polițist, dacă la filme nu prea am timp să merg, din cauza slujbei.

— Bine, atunci pe curând, domnule Blaine!

— Pe curând, doamnă! răspunse portarul, făcând încă o plecăciune.

CAPITOLUL 12

— Unde îl pot găsi pe dirijor? întrebă Jane un violonist care își ungea arcușul cu sacâz. Mi s-a spus că a sosit.

— Stă de vorbă cu regizorul în biroul acestuia. Trebuie să apară dintr-un moment într-altul. Dar uitați-l că sosește!

— Bună ziua, domnule dirijor! Sunt detectiv Jane Heron de la Departamentul Poliției Los Angeles și mă ocup...

Știu cine sunteți, doamnă. Întregul cazinou știe. Cu ce vă pot fi de folos?

—Aș vrea să vorbim între patru ochi, dacă nu vă supărați!

— Pe mine vă rog să mă scuzați! pricepu violonistul aluzia și se făcu nevăzut.

— Aș vrea să-mi spuneți dacă, în momentul accidentului a cărui victimă a fost impresarul Levant, toți membrii formației se aflau în loja orchestrei?

— Absolut toți. Nimănui nu-i este permis să lipsească în timpul spectacolului.

— Aveți pe cineva în concediu?

— Doamnă, noi suntem plătiți pe spectacol și nu ne luăm concedii decât atunci când suntem într-adevăr bolnavi. Cu toții avem nevoie de bani.

— Cam asta ar fi tot, vă mulțumesc!

— Ați fi drăguță să-mi spuneți cum se simte Tim?

— În maximum o săptămână eu zic că-l veți întreba singur de sănătate.

— Mă bucur să aud asta, dar de ce m-ați întrebat de oamenii mei? Bănuieți că n-a fost vorba despre un simplu accident?

— Deocamdată, nu pot face o asemenea speculație, însă sunt datoare să investighez toate posibilitățile.

— Înțeleg. Atunci, dacă nu mai aveți nevoie de mine...

— Dacă intervine ceva, știu unde să vă gălesc.

Despărțindu-se de dirijor, Jane își aduse aminte că trebuia să-l sune pe căpitanul West și își scoase telemobilul din sacul de umăr.

— Ce mai faceți, domnișoară Stanton? o abordă Eric pe balerină, ca din întâmplare.

— Îmi văd de ale mele și încerc să nu supăr pe nimeni.

— Am auzit că impresarul o să se facă bine, supralicită detectivul. Dumneavoastră știți cumva mai multe?

— Nu. Dar dacă ar fi după mine, ar mai putea să stea în spital încă o bună bucată de timp.

— De ce vorbiți așa? V-a făcut vreun rău?

— Încă nu, însă dacă nu era accidentul acela, acum aș fi fost șomeră. Și așa zilele mele la „Comedy Stage” sunt numărate...

— Nu înțeleg! Ce are împotriva dumneavoastră?

— E decis să mă concedieze pentru că — zice regizorul — întârzii la intrarea în scenă. Dar vă rog să mă credeți că n-o fac intenționat!

— Poate v-a amenințat doar ca să vă sperie.

— Slabe speranțe! În noaptea accidentului tocmai îmi ordonase să mă prezint la el după spectacol ca să mă dea afară. Puteți să-l întrebați și pe regizor dacă nu mă credeți!

— Vreau să vă aduc la cunoștință ceva foarte confidențial, dar să nu mai spuneți la nimeni, îi zise Eric pe un ton complice. Promiteți?

— Sunt o persoană discretă, dacă nu ați aflat încă acest lucru.

— Se pare că n-a fost vorba despre un accident. Cineva a vrut să-i facă de petrecanie impresarului.

— Imposibil! Nu pot să cred așa ceva. De unde știți?

— Îmi pare rău, dar asta nu vă pot spune. V-am pus numai în gardă.

— Cum adică în gardă? Ar trebui să mă tem de ceva?

— Eu știu?! N-ar fi exclus ca polițista din Los Angeles, care tot bântuie pe aici, să vă pună o serie de întrebări delicate, ținând cont de faptul că aveți motive să-l urâți pe Levant.

— Cu alte cuvinte, e posibil să mă întrebe dacă am vreun alibi?

— Cam așa ceva. Mai ales că dumneavoastră ieșiți din scenă înaintea balerinilor...

— Aveți dreptate! Teoretic, aș fi putut încerca să-l ucid, însă e cam absurd. N-am omorât în viața mea nici măcar o muscă.

— Eu vă cred, însă polițista s-ar putea să nu o facă.

— Stați puțin! Am un martor! Sunt salvată! se bucură dansatoarea ca un copil. În momentul producerii accidentului nu eram singură!

— Asta e minunat. Nu va mai putea plana nicio bănuială asupra dumneavoastră. Cu cine erați, dacă nu sunt prea indiscret?

— Cu Paulino. M-a văzut plânsă și m-a întrebat ce-i cu mine. În momentul producerii accidentului, m-am speriat atât de tare încât l-am luat în brațe.

— Mă bucur sincer pentru dumneavoastră! În cazul în care se va ivi prilejul, am să încerc să pun și eu o vorbă bună ca să nu fiți concediată. Dar nu știu dacă Levant mă va băga în seamă, având în vedere faptul că sunt angajat aici doar de câteva zile.

— Oricum, vă mulțumesc pentru intenție! Și Kelly, portarul, a încercat să intervină în favoarea mea, însă cu puține șanse de succes. E un om atât de bun la suflet...

— Alo, mama?

— Da, iubitule! Unde ești?

— Prin culise, unde altundeva? Ascultă ce-ți spun, că nu pot vorbi prea mult. Scoate-l din cauză și pe Paulino Brazzi. În momentul tentativei de asasinat o consola de zor pe Margaret Stanton.

— Serios? Atunci, cine a mai rămas? Ia să vedem! Mașinistul Clay, portarul Blaine, comicul Scacchi și bodyguardul Mondy. Lista noastră s-a redus considerabil.

— Sper să nu se reducă de tot...

— Și eu. Hai să-ți mai spun o bombă! Mama Mary avea o locuință mai mult decât modestă, dar în care nu locuia. Măine dimineață am să mă interesez cine o moștenește.

— Dacă te lovești de birocrația autorităților, cere-i sprijinul lui Steve Mann. Doar știi cât de abil e în asemenea situații!

— Așa am să fac. Bună idee!

— Apropo, i-ai mai dat și tu vreun telefon căpitanului ca să-l pui în temă cu desfășurarea anchetei?

— O singură dată, dar am să-l sun din nou mâine dimineață, când va ajunge la birou.

— Transmite-i toate cele bune din partea mea!

Jane Heron îl întâlnește pe Burt Mondy în foaierul cazinoului. Văzându-l plimbându-se aparent fără rost, acesta o luă de sus:

— Tot după criminali umblați, doamnă detectiv?

— Ar trebui să mă simt ofensată de atitudinea dumneavoastră? replică polițista cu o voce tăioasă.

— Nici vorbă, eu vă admir munca! zâmbi bărbatul fără pic de tact, demonstrând astfel că spunea cu totul altceva decât gândea.

— Atunci poate ați fi de acord să-mi dați o mână de ajutor în ancheta mea?

— De ce nu? Vă rog numai să spuneți cu ce v-aș putea ajuta!

— De exemplu, să-mi relatați unde vă aflați în momentul în care a fost accidentat Tim-Allan Levant?

— Hopa! Te pomenești că n-a fost un accident veritabil și că mă aflu pe lista suspectilor! se miră Mondy ironic, ca pentru sine.

— Parcă spuneți că vreți să mă ajutați?

— Păi, să zicem că m-am răzgândit și că nu mai sunt dispus să vă acord sprijinul!

— Bine, atunci să zicem că mâine aduc și eu un ordin pentru reținerea dumneavoastră timp de 24 de ore!

— Sub ce acuzație?

— Obstrucționarea unei anchete polițienești, spre exemplu. Ați auzit de acest termen juridic?

Văzând că nu era de glumit cu țâfnoasa anchetatoare, Mondy se gândi că n-ar fi rău s-o lase mai moale. Dacă lipsea o noapte de la spectacol, putea avea probleme. Iar în cazul în care mai era reținut și a doua oară, nu era exclus să-și ia adio de la slujbă. Devenise clar pentru el că detectivii din Los Angeles nu prea știau de glumă.

— Poate că am exagerat puțin, dar nu am vrut să vă enervez, vă asigur! Înmuie el tonul discuției.

— Mă bucur! Deci, unde vă aflați când țeasta lui Levant era gata să explodeze?

— În același loc unde mă aflu acum. De fapt, puțin mai departe, la bufet. Beam o cafea și stăteam de vorbă cu vânzătoarea de țigări. Dacă vreți, putem să o

întrebați chiar acum. Eu nu voi scoate nicio vorbă ca să nu ziceți că am influențat-o în vreun fel sau că mi-am aranjat alibiul din timp.

Nu exista niciun motiv pentru care să mai stea de vorbă cu acest mitocan, își dădu seama Jane. Nu avea el mutră de criminal și, dacă ar fi vrut să-l ucidă pe impresar, cu siguranță ar fi făcut-o în afara cazinoului. Doar era cât de cât un profesionist. În plus, polițista nu-și putea imagina ce motiv ar fi putut avea bodyguardul ca să-l omoare pe Levant. Doar era un fel de mână dreaptă a acestuia.

Mai bine mă duc să trag un pui de somn! Își zise ea, gândindu-se la convorbirea pe care trebuia să o poarte cu superiorul ei ierarhic a doua zi de dimineață.

CAPITOLUL 13

— Melanie? Te sărut, sunt Jane! Șefu' e pe acolo?

Secretara căpitanului Corky West se bucură sincer când auzi vocea polițistei.

— Cum să nu fie?! Mă bucur că ai telefonat!

— De ce?

— Poate se mai liniștește și el puțin după ce vorbiți. În ultima vreme, țipă la toată lumea.

— Sper să nu urle și la mine!

— Îl aveți la telefon!

— Să trăiți, șefu'!

— Îmi spui mai târziu că ți-e dor de mine. Acum vorbește-mi despre ceea ce faceți acolo!

— Avansăm, însă destul de greu. Nu prea ai cu cine sta de vorbă pe aici. Toți sunt foarte ocupați.

— Dacă eventualii martori nu vor să colaboreze cu tine, cere sprijinul poliției locale și du-i cu forța la poliție pentru interogatoriu. În mod sigur vor deveni mai maleabili.

— Așa am să fac! Deocamdată avem vreo trei suspecți și un fir destul de interesant.

— Te ascult!

— Se pare că ultima victimă nu era chiar o cerșetoare, deși trăia ca o vagaboandă.

— Cum adică?

— Dormea în cazinou, însă avea o casă cochetă cumpărată cu ani în urmă.

— Interesant! Ai cercetat locuința?

— Acum plec s-o văd. Pe urmă mă duc la sediul poliției ca să aflu cui aparține. Sper să mă ajute.

— Mai bine vorbești cu sergentul Mann pentru treaba asta. N-aș vrea să existe vreo scurgere de informații pe acolo, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— În regulă!

— Îi comunic că o să-l suni mai târziu. Altceva?

— Deocamdată, atât. Vă voi ține în continuare la curent.

— Tampa Avenue nr. 63.

Taximetristul se uită cam urât la călătoreala care se sui în taxi pentru o cursă de circa un kilometru, însă nu scoase niciun cuvânt. Cine știe cu cine avea de-a face?

Jane Heron era destul de nervoasă în acea dimineață. Cu toate că șeful nu țipase la ea, discuția cu acesta avusese darul să o irite. Din această cauză, uitase să se spele pe dinți, iar asta îi crea un disconfort notabil. Cu gesturi mecanice, scoase din sacul ei de umăr o gumă de mestecat și o aruncă în gură.

— Am ajuns, domnișoară! o anunță taximetristul pe un ton plin de reproș. Îmi datorați 4,5 dolari!

— Atât de mult pentru numai două minute?

— Vă aflați la Vegas, domnișoară! Aici totul e mai scump ca în provincie, o luă șoferul peste picior.

Jane renunță să-i mai dea vreo replică usturătoare și coborî grăbită din mașină, după ce îi întinse o bancnotă de 5 dolari.

Casa de la numărul 63 era aidoma celor vecine. Poate că avea un aer ușor mai prăfuit, însă doar un ochi atent putea remarca acest amănunt lipsit de importanță. Nu părea locuită, dacă țineai cont de geamurile destul de murdare și de iarba necosită de pe peluză.

Polițista pătrunse în curte printr-o mică portiță care scârțâi îngrozitor și străbătu o alee îngustă până la intrare. Nici soneria nu funcționa, așa că Jane făcu apel la mijloace mai rudimentare pentru a-și face semnalată prezența, bătând cu pumnul în ușă.

Dinăuntru, niciun răspuns.

— E cineva acasă? strigă ea, apropiindu-se de tocul ușii.

Liniște totală.

Mai aplică vreo cinci pumni în ușă, după care dădu ocol imobilului. Toate geamurile erau bine încuiate, la fel și ușa din spate. Când ajunsese din nou la intrarea principală, un domn mititel, între două vârste, care o privea de după gardul vecin, o aborda:

— Dacă ați venit să cumpărați casa, ați cam întârziat. A fost deja vândută.

— Și unde sunt noii proprietari? vru să știe polițista.

— Nu locuiesc în ea. Nici pe vechea proprietară n-am cunoscut-o. Se pare că actualii stăpâni au cumpărat-o pentru un nepotel care are doar 12 ani. O să mai fie nelocuită ceva vreme, până când se va face puștiul mare.

— Asta înseamnă că sunt niște oameni cu dare de mână, nu-i așa?

— De bună seamă!

— Știți cumva cum se numesc sau unde aș putea să mă interesez despre ei?

Vă rog, poate-i conving să mi-o revândă mie.

Bărbatul o măsură din cap până-n picioare, ajungând la concluzia că o asemenea vecină ar putea fi o prezență plăcută pentru el și soția lui, care nu prea aveau prieteni.

— Tot ce vă pot spune e numele firmei care a intermediat vânzarea.

— Vă ascult! se arătă Jane interesată și scoase un carnețel pentru a-și nota coordonatele necesare.

— Se numește „Dreams House”, însă nu am vreo adresă sau un număr de telefon.

— Nu-i nimic, dau eu de ea. Vă mulțumesc pentru ajutor! Îi zâmbi ea săritorului vecin și ieși din curte, îndreptându-se spre colțul străzii.

Un *yellow cab*² era liber și polițista se grăbi spre el. Imediat după ce urcă, vocea șoferului o surprinse în mod neplăcut:

² Nota Editurii electronice Equinox: Este vorba despre taxi.

— Înapoi la cazinoul „Comedy Stage”?

Era aceeași mașină cu care venise.

— Dar ce, se află în plină derulare vreun concurs de inteligență a taximetriștilor din Las Vegas și eu n-am știut?

Și pentru că bărbatul nu se așteptase la o asemenea replică tăioasă, amuțind pentru moment, Jane continuă:

— Aș vrea să merg la sediul agenției imobiliare „Dreams House”! Cunoașteți drumul?

— Cum să nu! se bucură șoferul, adresa respectivă aflându-se în partea cealaltă a orașului. În mai puțin de o jumătate de oră vă duc acolo.

— Iar pe urmă mă veți aștepta pentru a mă aduce înapoi la cazinou, nu-i așa?

— Bineînțeles, doamnă! deveni taximetristul dintr-o dată respectuos. Cum doriți dumneavoastră!

— În acest caz, mă văd obligată să recurg la altfel de metode, domnule Brown! zise polițista nervoasă, prezentându-și legitimația. Departamentul Poliției Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”. Acum voi da un telefon poliției locale, care ne-a solicitat sprijinul pentru prinderea unui criminal periculos și voi cere un control financiar-contabil la firma „Dreams House”. În acest fel, poate aflu și ceea ce mă interesează. Deocamdată nu m-am hotărât dacă să sun pe mobil sau pe telefonul dumneavoastră fix.

Ca din senin, reprezentantul societății imobiliare deveni deosebit de amabil:

— Ce anume spuneți că vă interesează?

— Numele noului proprietar al imobilului din Tampa Avenue nr. 63.

— Așteptați o secundă! zise „serviabilul” personaj și începu să caute niște fișiere pe computer.

În cele din urmă, luă o bucată de hârtie și notă câteva cuvinte pe ea.

— Aveți aici tot ceea ce vă interesează, doamnă! zise ei, înmânându-i discret bilețelul.

Pentru a fi sigură că n-a fost trasă pe sfoară și că informațiile erau complete, Jane despături foaia și citi pentru sine: „Vergilius Harch, din Sacramento, California, preț de vânzare 65000 dolari”.

— Vă mulțumesc pentru bunăvoință, domnule Brown! — zise polițista pe un ton rece, părăsind birourile agenției.

Nici nu ajunse bine în stradă că și formă numărul de telefon al lui Steve, după care se sui în același taxi cu care venise.

— Te salut, bătrâne! Spune-mi, a vorbit căpitanul cu tine?

— Acum o jumătate de oră.

— Atunci notează-ți: Vergilius Harch, Sacramento, California. Imobilul cu pricina este situat în Las Vegas, pe Tampa Avenue nr. 63. În caz că poți afla în plus dacă tipul s-a aflat în orașul său știi tu când, ar fi minunat.

— OK. Sper să-ți pot furniza informațiile peste vreo oră, maximum două.

— Excelent! Dau o bere!

— Las' că primesc destule de la amicul nostru comun! Doar e și cazul lui; ce mai face? Se mai ține după fuste?

— Deocamdată, n-am putut să-mi dau seama cu precizie, însă am unele bănuieli. Spre bucuria lui, nu lucrăm împreună și mi-e greu să-l supraveghez în această situație.

— Transmite-i complimente din partea mea și spune-i că are ceva datorii de achitat la barul Monica's. În fiecare zi beau câte o bere, două în contul lui, contra serviciilor pe care i le-am făcut cu ocazia ultimelor două cazuri rezolvate.

— Am să-i transmit!

CAPITOLUL 14

Repetiția începuse de câteva minute, când Jane se duse la cazinou pentru a-l trage de limbă pe Kelly Blaine. Din păcate, nu reuși să-l întrebe prea multe, fiindcă sună telefonul. Era prietenul din New York al lui Margaret Stanton.

Portarul încălcă dispozițiile impresarului, care oricum se afla în spital, și o chemă pe balerină. Așa că polițista se văzu nevoită să mai amâne discuția cu el, plecând în căutarea mașinistului.

Așteptă liniștită până când Thomas Clay își termină treaba, după care îl trase mai la o parte, încercând să-i vorbească:

— Probabil ai aflat deja că am stat de vorbă cu mai mulți angajați ai cazinoului. Aș vrea să te întreb și pe tine același lucru.

— Mi-este teamă că acum nu e posibil. Vedeți doar că este nevoie de mine! se eschivă lunganul.

— De ce încerci să te fofilezi? E doar o treabă de rutină și care nici nu durează mult.

— Eu să mă fofilez? Doamne ferește! Dar acum n-am timp. Nu poate sta după mine întreaga trupă, care vedeți bine că a început repetiția!

— În acest caz, mă voi vedea nevoită să cer aducerea ta cu forța la secția de poliție, pentru interogatoriu. S-ar putea să dureze mult mai mult decât este necesar, dacă înțelegi ce vreau să spun...

— Înțeleg, că doar nu sunt tâmpit! Însă acum nu pot sta de vorbă cu dumneavoastră și gata.

Și, zicând acestea, Clay se îndepărtă precipitat spre culise, unde începu să-și facă de treabă cu un panou ce înfățișa niște copaci într-o grădină.

Lui Jane îi tremura buza inferioară de nervi. Nu se așteptase să aibă probleme tocmai cu acest bețivan, care se afla la un pas de a fi concediat. Nu cumva încerca să acopere pe cineva prin această atitudine?

În acel moment, pe lângă ea trecu Paul Scacchi, care deveni dintr-o dată grăbit când o zări. Cu speranța că, poate, va scoate ceva de la el, Jane îl abordă zâmbitoare:

— Domnule Scacchi, am putea sta puțin de vorbă?

— Despre ce?

— M-ar interesa unde vă aflați în clipa producerii accidentului a cărui victimă a fost Tim-Allan Levant.

— Sunt obligat să vă răspund?

— Numai dacă nu doriți să avem și unul și celălalt neplăceri.

— Îmi pare nespus de rău, însă acum n-am timp să pălăvrălesc! Poate mâine dimineață, după spectacol, dacă nu voi fi prea obosit.

— Să știți că...

— Nu e cazul să mă amenințați și pe mine cu arestarea preventivă. Dacă intenționați asta, spuneți-mi din timp, pentru a-mi angaja un avocat. Nimeni nu mă poate obliga să ajut poliția când nu doresc asta, cu toate că n-am nimic de ascuns.

Trăim doar într-o țară liberă. Am onoarea! se înclină el ceremonios, dar în derâdere, și îi întoarse polițistei spatele ostentativ.

Un dublu eșec, în mai puțin de zece minute. Așa ceva nu i se mai întâmplase de mult. Stai puțin! rămase Jane pe gânduri. Zicea că nu-l pot amenința și pe el? înseamnă că a tras cu urechea la discuția mea cu mașinistul. Nu cumva sunt complici?...

În acel moment sună telefonul și ea se îndreptă spre foaierul cazinoului, răspunzând în același timp.

— Te ascult, Steve! Ai aflat ceva?

— În primul rând, îmi cer iertare că a durat mai mult decât crezusem inițial.

— Nu-i nimic, nu trebuie să te scuzi.

— Veștile mele nu sunt tocmai bune în sensul în care te-ar interesa pe tine.

— Adică?

— Omul e curat. Trebuie să-l tai de pe lista suspectilor. E un bărbat în floarea veștejită a vârstei de 80 ani, devenit milionar în afaceri cu petrol și în prag de a se retrage. Fiul său îi va lua locul în mod oficial peste o lună de zile. Bătrânul locuiește mai mult pe Coasta de Azur, împreună cu soția sa și nepoțelul, unde, de fapt, se află și acum. Locuința a cumpărat-o cu ocazia unei vizite de numai două zile în Statele Unite, așa că este în afara oricărei bănuieli.

— Mă bucur, nu mă bucur, asta e! Oricum, îți mulțumesc pentru ajutor! Măcar nu mai alerg după o pistă falsă.

— Jane, aș vrea să te întreb ceva. Din câte știu eu, asupra cadavrului bătrânei nu s-au găsit bani, nu-i așa? Atunci unde sunt cei 65000 dolari?

— Exact! Cum dracu' mi-a scăpat chestia asta?

— Vezi dacă poți scoate ceva de aici! Pe curând, și nu uita că poți apela la mine în orice situație!

— Te văd cam supărat, Thomas, s-a întâmplat ceva? îl luă Eric pe după umeri pe mașinist, imediat ce începu spectacolul din acea seară.

Frământându-și mâinile masive și bătătorite, învățate cu munca, lunganul ezită să-i dea bodyguardului vreun răspuns.

— Poți avea încredere în mine, Thomas! Îl încurajă detectivul pentru a-i dezlega limba. Dacă e vorba despre polițista aia care-și bagă nasul peste tot, te asigur că nici eu nu pot s-o înghit. Prea e dată dracului!

— Nu e vorba dacă îmi place de ea sau nu, zise Clay, după care amuți din nou.

Polițistul nu voia să forțeze nota, însă nici nu avea prea mult timp la dispoziție pentru a sta de vorbă pe îndelete cu mașinistul. Dintr-o clipă într-alta ar fi putut fi solicitați la diverse activități ce țineau de atribuțiunile lor. De aceea, se hotărî să riște:

— Atunci, care-i problema ta?

— Ea mă întreabă unde mă aflu în momentul producerii accidentului impresarului, iar eu nu știu ce să-i răspund. Am aflat că n-ar fi fost tocmai un accident. Cel puțin așa vorbește lumea.

— Și eu am auzit că a fost o tentativă de asasinat, dar cum adică nu știi ce să-i spui polițistei?

— Habar n-am unde mă aflu atunci. Am adormit sub scara care duce spre cabinele artiștilor. Când am fost trezit de cineva, domnul Levant era deja transportat la ambulanță. Îmi dau seama că nimeni n-o să mă creadă și de aceea mi-e frică să spun unde eram.

— Bine, dar nu-ți amintești cine te-a trezit? Ar putea depune mărturie în favoarea ta.

— Păi, tocmai asta e! Nu-mi amintesc nici măcar dacă era bărbat sau femeie...

— Alo, mama, tocmai am stat de vorbă cu mașinistul Clay, îi spuse Eric lui Jane la telefon.

— Ai reușit să scoți ceva de la el, iubiture, că pe mine m-a fentat?

— Zice că adormise sub o scară în momentul accidentului și că l-a sculat cineva, însă nu-și poate aminti cine.

— Și tu îl crezi?

— Înclin să cred că... da. O avea el un mare păcat de dus în spate — mă refer la patima pentru alcool — dar nu aduce deloc a necrofil psihopat, crede-mă!

— Bine și atunci cine l-a trezit?

— Asta rămâne să descoperim noi sau să-și amintească el.

— O să mai vedem. Am aflat ce-i cu casa mamei Mary. A vândut-o unui milionar din Sacramento pentru suma de 65000 dolari.

— Nu mai spune! Și ce-a făcut cu banii?

— Păi, tocmai asta e, că au dispărut fără urmă, probabil în buzunarul criminalului. Bătrânul care a cumpărat imobilul este în afara oricărei suspiciuni. Are 80 de ani și locuiește cu familia pe Coasta de Azur.

— Bine, dar eu tot nu cred că a fost ucisă pentru bani.

— Adică asasinul a dat peste ei întâmplător și dacă tot se aflau acolo, i-a luat?

— Afirmativ! E vorba despre intuiția mea masculină, dacă vrei. Avem de-a face, în mod sigur, cu un psihopat, nu cu un tâlhar. Un om sănătos la cap nu ar face sex cu cadavre.

— În acest punct suntem de acord, iubiture.

— Vii dimineață la barul Lorane?

— De ce, ai vreun plan?

— În fiecare dimineață dau pe acolo, știi bine. Poate reușim să-l strângem puțin cu ușa pe Scacchi. Tipul ăsta nu-mi place deloc.

— Nici mie. Dar pe lista suspectilor mai sunt trei persoane.

— L-ai pus și pe Clay?

— Da. Dacă-l excludem, conform flerului tău, mai rămân doi. Trece și Blaine pe la barul familiei Hartmann?

— Până acum nu l-am văzut pe acolo. Uite că nu am întrebat de ce evită un păhărel cu colegii după program, dar o s-o fac mâine dimineață.

— Atunci ne vedem acolo! Ciao!

Eric închise telefonul și se uită în jurul său pentru a vedea dacă i-a ascultat cineva convorbirea. Nu era nimeni. Un gând nu-i dădea pace. Care ar fi motivul pentru care persoana ce l-a trezit pe Thomas Clay ar avea interesul de a ascunde acest fapt? Oare ar vrea ca bănuielile în legătură cu comiterea tentativei de asasinat să planeze asupra mașinistului? Dacă da, cel în cauză nu poate fi decât asasinul. Același care le-a trimis pe femei pe lumea cealaltă și care a încercat să-l termine și pe Levant...

Lui Eric îi scăpa încă un lucru. Dacă asasinul femeilor era și autorul atentatului împotriva impresarului, care să fi fost mobilul eliminării acestuia din urmă? Căci, dacă el ar fi cunoscut ceva incriminant la adresa psihopatului, cu siguranță că i-ar fi comunicat și lui Jane bănuielile sale cu ocazia vizitei acesteia la spital. Era un lucru de la sine înțeles.

CAPITOLUL 15

— Bună seara, Jane! o salută Virginia Hartmann pe polițistă în gura mare, când aceasta intră în local, ca să știe cu toții că erau prietene.

— Bună seara la toată lumea!

— V-ați trezit cam devreme în dimineața asta! o luă Roger Green peste picior.

— Mi-e teamă că vă înșelați! Nici măcar nu m-am dus la culcare.

— Cu alte cuvinte, poliția veghează! făcu Paul Scacchi jocul contorsionistului.

Nou sosita renunță să le mai răspundă celor care încercau să râdă de ea, cerând patroanei un whisky Clan Campbell sec. Eric nu ajunsese încă, iar acest lucru însemna că nu toți artiștii plecaseră din cazinou.

Jane își consultă ceasul. Era aproape ora 06:00. Cine mai lipsea? Destul de mulți, printre care Kelly Blaine, care nu venea niciodată, Burt Mondy,

Margaret Stanton, Reed Parker și câțiva balerini. În schimb, era prezent Norman Mayer, cu al său obișnuit pahar de bere în față.

— Hai să vă spun un banc, încercă Paulino Brazzi să mai destindă atmosfera.

Și cum văzu că reușise să atragă atenția câtorva colegi, continuă:

— Un agent de circulație oprește un cetățean care se pregătea să urce la volanul autoturismului său, fiind beat criță. „Domnule, dumneavoastră ați consumat alcool. Ar fi mai bine să lăsați mașina în parcare până mâine și să mergeți acasă cu metroul!” Clătinându-se evident și exprimându-se cu greutate, cetățeanul răspunse: „Domnu’ polițist, păi eu n-am reușit să trec nici măcar examenul pentru permisul de conducere auto, darmită pe cel de conductor de metrou!”.

Spre deosebire de Virginia, care râse cu gura până la urechi, ceilalți artiști se rezumară la a zâmbi reținut. Era clar că nimeni n-avea chef de glume la acea oră matinală, după un spectacol atât de obositor.

În acel moment, telefonul polițistei începu să sune, tulburând liniștea familială a barului Lorane.

— Jane, eu sunt! Cheamă imediat o ambulanță și vino la cazinou!

— S-a întâmplat ceva grav?

— Margaret Stanton a fost strangulată și violată. Încă e în viață. Dacă te grăbești, s-ar putea s-o salvăm. Mă găsești exact în spatele scenei, în culise.

— Vin imediat!

Polițista sări de pe scaun și se repezi în fugă la ușă, tulburându-i pe toți. Nu mai avea timp pentru explicații. Formă un număr de telefon și chemă o ambulanță din mers.

Spre mirarea ei, ușa artiștilor era deja închisă, ceea ce se întâmpla doar după plecarea întregului personal. Dar Eric era încă înăuntru.

Jane fu nevoită să opteze pentru intrarea principală, unde pierdu cinci minute până când paznicul de zi, Georges Lecamp, veni să-i deschidă.

— Mai e cineva în cazinou? îl întrebă ea grăbită, trecând în fugă pe lângă omul rămas mut de mirare.

Nu în fiecare zi te puneau poliția să deschizi, atunci când în clădire nu se mai afla nimeni.

— Doar eu, dar ce s-a întâmplat?

— N-am timp să-ți explic acum. Rămâi la ușă, căci va veni o ambulanță în câteva minute. Îndrumă-i către culise, mă vor găsi acolo! Aprinde și luminile între timp!

Bărbatul înțelese că avea de-a face cu un caz de forță majoră și se conformă tuturor ordinelor date de polițistă, după care îi telefonă șefului securității, Burt Mondy:

— Domnule, sunt Georges. Veniți repede la cazinou! Se pare că s-a petrecut ceva grav, însă deocamdată nu știu ce. Polițista Heron a dat alarma. O ambulanță trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

— Te pomenești că iarăși a avut loc vreun incident, vorbi Virginia, după ce prietena ei ieșise în fugă din bar.

— Ia mai taci din gură și nu mai cobi! o luă la rost patronul, soțul ei.

— Să fi avut loc încă un asasinat? abia dacă avu curajul să rostească Julia Dennehy. Dacă-i așa, eu nu mai stau nicio clipă în acest oraș.

— N-are rost să vă alarmați înainte de a cunoaște adevărul, încercă bătrânul Mayer să-i liniștească. Așteptați să vedeți ce s-a întâmplat sau mai bine mergeți la fața locului.

— Bună idee! zise Roger Greene. Eu mă duc!

— Venim și noi! se auziră mai multe voci. Are cineva o armă?

— La ce vă trebuie așa ceva? întrebă Virginia. Doar Jane, polițista, este deja acolo.

— Ai grijă de local, dragă! îi spuse John Hartmann. Mă duc și eu să văd despre ce-i vorba!

— Eric, unde ești? strigă Jane din sală.

— Aici, în spatele scenei, cum ți-am spus! Ai chemat ambulanța?

— Este pe drum. Mai trăiește? întrebă ea cu teamă în glas, când ajunse la doi metri distanță de el.

Eric stătea în genunchi lângă trupul balerinei Margaret Stanton, ce părea neînsuflețit.

— I-am făcut respirație gură la gură, i-am făcut masaj cardiac, dar nu știu dacă va scăpa.

— Respiră încă?

— Da, însă slab și cu dificultate.

În jurul gâtului dansatoarei, un șanț roșiatic marca locul în care asasinul încercase să o strangleze.

Arma crimei dispăruse.

La o distanță de doi pași, slipul rupt al tinerei se agățase de un decor, atârând în mod bizar.

Pe dușumeaua de lemn, Jane distinse o pată albicioasă și îi atrase atenția partenerului ei.

— Cred că aici avem o urmă. Pare a fi de spermă. Ai grijă să nu o distrugi!

— Ai dreptate, poate obținem ADN-ul criminalului. Crezi că e cazul să-l chemăm pe Dr. Butch Harrison?

— Nu. În eventualitatea că legiștii de aici nu se vor descurca, îi vom trimite „Specialistului” nostru o mostră.

În acel moment, dinspre cabine își făcu apariția Paul Scacchi. Detectivii îl priviră bănuitori, dar nu îi spuseră nicio vorbă.

— Ce se întâmplă aici? întrebă noul sosit, făcând pe miratul.

Și cum nu primi niciun răspuns, continuă:

— Asasinul a lovit din nou?

— O să aflăm mai târziu! Până atunci, du-te la intrarea principală! Vor veni paramedicii și trebuie îndrumați cât mai repede aici.

Zărind-o întinsă pe Margaret, Paul nu mai puse alte întrebări, fiind convins că, oricum, în asemenea circumstanțe nu va primi niciun răspuns. Se îndreptă grăbit spre intrare, iar la jumătatea drumului se întâlni cu colegii lui, care veneau de la bar.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Paulino, partenerul lui, cu teamă în glas.

— Se pare că avem o nouă victimă a asasinului violator. Este vorba despre Margaret Stanton.

— Unde?

— În spatele scenei. Dar vă sugerez să nu dați buzna acolo ca să nu distrugeți, eventualele urme.

— Balerina mai trăiește? vru să afle Julia Dennehy.

— Abia dacă mai respiră.

— Cine e cu ea?

— Eric Black și polițista Jane Heron.

— Din câte am înțeles, s-ar putea să scape, îi spuse Jane lui Eric.

Amândoi însoțiseră ambulanța la spital cu un taxi și nu plecaseră până când doctorul de gardă nu îi asigurase că dansatoarea se afla pe mâini bune și că se vor face toate eforturile pentru salvarea ei.

Înainte de plecarea din cazinou, își făcuse apariția și șeful securității. Eric îi strigase din mers, pe un ton autoritar.

— Mondy, nu lăsați pe nimeni să se apropie de locul crimei ca să nu fie distruse urmele. Vom alerta o echipă de criminaliști, care va veni să preleveze probe.

Bodyguardul nu pusese nicio întrebare și nu păruse deloc mirat că acest Black îi dăduse ordine. De fapt, bănuise ceva încă de la început. De obicei, atunci când era angajat un nou om pentru echipa lui, șefii îi cereau părerea. Cu ocazia venirii lui Eric Black, fusese doar pus în temă în legătură cu decizia conducerii.

— Îl sun pe Mann ca să facă rost de dosarul lui Scacchi, îi comunică Eric partenerei lui.

— Dacă tot se apucă de treabă, să se intereseze și de Blaine și de Clay. Nu se știe niciodată!

— OK!

— Mă întreb ce explicație îmi va da comicul pentru prezența lui în cazinou după plecarea tuturor?

— Crezi că îmi mai pot păstra acoperirea? vru Eric să afle părerea ei.

— Nu prea. Cel puțin jumătate dintre actori s-a prins că ești copoi.

— Atunci îl vom interoga împreună. Poate avem mai multe șanse.

— De acord!

— Ai telefonat la poliție pentru echipa de criminaliști, nu-i așa?

— Din taxi, ce, ai uitat? Doar eram lângă tine.

— Ai dreptate! Abia acum îmi amintesc, scuză-mă! Sunt destul de obosit și cam tracasat. Ai cerut parcă și niște mandate de percheziție în cabina și camera pe care le ocupă Scacchi, împreună cu partenerul lui.

— Așa e! Lasă că te propun pentru un concediu după ce punem mâna pe această fiară însetată de sânge.

— ... și de sex cu cadavre, completă Eric tabloul macabru al anchetei de care se ocupau împreună la Vegas.

Paul Scacchi sosi în ultimul moment la repetiția din după-amiaza următoare. Detectivii îl așteptau chiar în fața cabinei lui. Brazzi se costumase deja și plecase la repetiție. Comicul păru mai mult enervat decât surprins de prezența copoilor.

— Nu vreți să mă slăbiți niciun pic, nu-i așa? ripostă el cu duritate.

— Ți-ai făcut rost de un avocat? îl întrebă Jane.

— Încă nu.

— Grăbește-te, fiindcă vei avea nevoie de el cât de curând.

— Mă voi ocupa de acest lucru când voi avea timp. Acuma n-am. Scacchi intră în cabină, secondat de polițiști.

— Totuși, trebuie să răspunzi la câteva întrebări, îi luă Eric din scurt.

— Dar dumneata în ce calitate mă interoghezi, domnule?

CAPITOLUL 16

— În calitate de detectiv al Departamentului Poliției Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”, zise Black pe ton de ceartă, vârându-i comicul legitimația de serviciu sub nas. Ești satisfăcut?

— Ia te uită! Nu știam că avem un turnător printre noi!

— Scacchi, nu știi ce mă oprește să nu îți reped vreo treizeci de pumni în nasul ăla nesimțit! Dar cu siguranță că, până la urmă, tot o voi face. Modul în care m-am strecurat în colectivul cazinoului, cu acordul conducerii — reține! — poartă denumirea de „acoperire” și n-are nicio legătură cu turnătorii. Așadar, nu avem de-a face cu un turnător în acest stabiliment, ci cu un criminal odios și necrofil pe deasupra. Iar acesta ai putea fi foarte bine chiar tu. Nu ne mai lipsesc decât câteva piese din jocul nostru de puzzle.

— Dacă dați în mine, am să vă reclam! Încercă Paul să tragă de timp pentru a se dezmetici. Îmi cunosc foarte bine drepturile!

— După părerea mea, asasinii nu au niciun drept, cu excepția aceluia de a sta după gratii pentru tot restul zilelor.

— Bine, dar eu n-am omorât pe nimeni! Țipă comicul isteric, începând să se dezbrace de hainele de stradă, în speranța că Jane se va rușina și va părăsi încăperea.

— Nicio șansă, Scacchi! îl luă și polițista la per tu. Poți să rămâi în curul gol. Am mai văzut eu boașe de bărbați, care arătau mult mai bine decât ale tale!

Prins în corzi, comicul rămase cu gura căscată, neștiind ce să facă. Când termină cu îmbrăcatul, Eric supralicită:

— Cred că te-ai costumat degeaba! Jane, vrei să vezi dacă criminaliștii ne-au adus mandatele de percheziție? Acest stimabil domn are bunăvoința de a ne însoți în camera sa de hotel, imediat ce ne terminăm treaba aici.

— Dar nu se poate! sări comicul ca ars. Eu trebuie să merg la repetiție și să mă pregătesc pentru spectacol!

În momentul în care Scacchi se îndreaptă spre ușă pentru a-și pune planul în aplicare, Eric îi tăie calea și duse o mână la buzunarul din spate al pantalonilor săi.

— Încearcă numai, dar mai întâi spune-mi ce preferi? Să te țin sub amenințarea unui Browning de calibrul 9 mm. sau să-ți pun cătușe? Poți să pleci, Jane! Am eu grijă de acest individ periculos.

— Chiar nu vreți să înțelegeți că...

— Știu, vrei să mergi la repetiție, însă acum tu ești cel care trebuie să spună în ce calitate...

— Cum în ce calitate? în cea de comic...

— Pentru azi ți s-a dat liber, îți spun precis! Iar de mâine nu se știe dacă vei mai avea un loc de muncă.

Între timp, polițista părăsise cabina.

—Vreți să mă nenorociți, nu-i așa? zise comicul pe un ton mai moale de astă dată.

— Dacă n-ai vrut să colaborezi cu poliția... Dar stai puțin, căercul o să înceapă abia când își va reveni Margaret Stanton și ne va spune cine a violat-o, încercând mai întâi să o sugrume!

— Se pare că rămânerea ei în viață este singura mea speranță de a... rămâne în libertate, nu-i așa?

— Sau invers, în caz că te recunoaște, nu-i așa?

Moralmente distrus, bărbatul se lăsă să cadă pe scaunul din fața oglinzii de machiaj, prinzându-și capul între mâini.

— Dar n-am făcut nimic rău, pentru Dumnezeu! bolborosi el cu o voce moale. Eric se îndepărtă un metru, fiind și mai atent la orice reacție a lui Scacchi. Mulți polițiști o pățiseră din cauza unui moment de respiro pe care și-l permisese atunci când nu trebuia.

Din fericire, în scurt timp, Jane Heron reveni, întinzându-i comicul mandatele de percheziție:

— Vrei să verifici semnăturile și ștampilele? Poftim!

Cum Scacchi se mulțumi doar să arunce o privire pierdută în direcția documentelor, polițista continuă:

— Atunci să ne apucăm de treabă, Eric.

— OK! Paul Scacchi, ai ceva de declarat înainte de a efectua percheziția? Dar cum detectivii nu primiră niciun răspuns, începură să cotrobăiască în voie, ținând în permanență ușa sub supraveghere ca nu cumva comicul să o șteargă.

Spre nemulțumirea lor, nu găsiră nimic demn de luat în seamă cu excepția a zece hârtii de 100 dolari.

— Ai luat cumva salariul astăzi? se arătă mirată Jane.

Văzându-l că tăcea, Eric îl îmboldi:

— Pentru o întrebare atât de simplă nu cred că ai nevoie de avocat.

— Nu. Leafa îmi este virată direct în cont.

— Și obișnuiești să umbli frecvent cu asemenea sume în cash?

Scacchi nu mai răspunse, privind în gol și tremurând din cauza unei spaima ancestrale ce puse stăpânire pe el.

— Eric, eu cred că am terminat aici. Hai să mergem în camera de hotel, poate că acolo vom avea mai mult succes.

Incapabil să mai rostească vreo vorbă, comicul o luă înaintea polițiștilor în tăcere. Așa cum era îmbrăcat, în costumație de scenă și cu mutra pleoștită de tot, clovnul avea o figură de-a dreptul ciudată. Nici cel mai binevoitor om din lume nu ar fi știut ce să facă dacă l-ar fi văzut: să râdă sau să se întristeze?

Odată ajunși, Scacchi deschise ușa fără a mai protesta și se așeză pe marginea patului. Poate că totul nu era încă pierdut, se gândi el, subestimându-i pe anchetatori. Oricum, nu avea alți bani lichizi. Numai să nu-l fi turnat Paulino că tâlhărise cadavrul mamei Mary. În acest caz, ar fi fost obligat să mărturisească.

După zece minute de căutări, Jane veni în fața bărbatului cu o carte de credit în mână.

— Câți bani ai în cont, dacă nu sunt prea indiscretă?

— Ba sunteți, îndrăzni comicul. Nu aveți dreptul să vă legați de salariul meu!

— Serios? Numai salariul se află în bancă? Nu cumva și încă vreo 65000 dolari?

Paul Scacchi se îngălbeni de-a dreptul, simțind că îl lua leșinul. Era clar că fusese turnat, altfel copiii n-aveau de unde să știe câți bani îi luase babei.

— Nici pomeneală!

— Eric, ia dă-i tu un telefon lui Mann ca să obțină un extras de cont!

— Nu veți afla nimic! Banca garantează confidențialitatea depunerilor...

— Nu și în fața justiției, domnule avocat, îl luă detectivul în balon, sunându-l pe Steve și spunându-i ce avea de făcut.

În locul în care se afla, bărbatul se făcea din ce în ce mai mic, rugându-se ingerilor ca polițiștii să fie trimiși la plimbare de funcționarii băncii sale.

— Da, Steve! Întâi mă suni și îmi dictezi cifrele care mă interesează, apoi îmi trimiți totul prin fax, pe adresa poliției din Las Vegas.

Se scurseseră circa 15 minute, când mobilul lui Eric sună, făcându-l pe Scacchi să tresară speriat.

— Da, Steve! 65000 plus alte sume mai mici, intrate periodic în cont? Mulțumesc! Îmi poți preciza și data la care a fost depusă suma aceea mare? A doua zi după asasinarea mamei Mary? Perfect! Ai o bere de la mine!

— Stați puțin! zise comicul, după ce detectivul termină convorbirea telefonică. Mărturisesc! Eu am luat banii, dar nu am ucis-o pe babă.

— Jane, i-ai spus tu că am vrea să ne facă vreo mărturisire? se prefăcu Eric mirat.

— Nici pomeneală, dar tu?

— La fel. Amice, dacă ai ceva să ne spui, o poți face prin intermediul avocatului pe care ziceai că o să-l angajezi. E limpede?

— Gata, nu mai am nevoie de avocat! Spun totul!

— Lasă, că o să spui ia sediul poliției! Aici n-avem mijloacele necesare pentru a te înregistra, constată Jane.

— Nu eu sunt criminalul! De ce nu vreți să mă credeți?

— Nu e vorba că nu vrem, ci că nu putem. Prea sunt multe dovezi împotriva ta.

— Dar eu n-am făcut altceva decât să o gădesc moartă pe babă și să-i iau banii. Nu mă puteți acuza de altceva!

— Asta e părerea ta și, te rog să mă crezi — continuă Eric să-și bată joc de el —, mă faci să râd. Ai simțul umorului! Altfel n-ai fi devenit comic, de bună seamă.

— Dar n-aveți mandat de arestare, ci numai două de percheziție, se agăță Scacchi de această idee ca de un fir de păr.

— Nu-i nimic, îl vom obține imediat după ce ajungem la secție, îl asigură Jane. Doar ești un asasin odios și periculos, ce, ai uitat?

— Iar dacă se va dovedi că numești ucigașul, tot vei ajunge în spatele gratiilor, ori pentru tâlhărie ori pentru profanare de cadavre, la care se va adăuga și obstrucționarea anchetei, îi prezentă Eric câteva alternative deloc fericite cu privire la șansele lui de a mai gusta libertatea.

— Și-acum, să mergem! interveni Jane. Pun pariu că domnul abia așteaptă să ajungem în sala de interogatorii pentru a se elibera de povara secretelor pe care le poartă în suflet!

— Și eu cred la fel.

— Nu-l umflăm și pe Paulino Brazzi? Poate că au fost complici.

— Dacă suntem de acord că asasinul și violatorul este unul și același personaj cu cel care a vrut să-i curme zilele impresarului, atunci Brazzi are un alibi de nezdruncinat. Se afla cu Margaret Stanton în clipa producerii așa-zisului accident.

— Posibil, dar dacă partenerul lui, aici de față, i-a mărturisit ce-a făcut, iar Brazzi n-a informat poliția despre producerea unei fapte penale, este și el cât se poate de culpabil...

— Lasă, că-l areștăm mâine în caz că e necesar! Deocamdată, am prins peștele cel mare și e suficient.

CAPITOLUL 17

Sergentul Mann își făcuse și de această dată treaba. Pusese mâna pe telefon și își pregătise notițele pentru a le dicta detectivilor detașați la Vegas informațiile pe care le obținuse pentru ei.

— Te salut, Eric! Poți să vorbești?

— Da. Mă aflu în camera de hotel a partenerei mele și ne pregăteam să-l sunăm pe căpitan.

— Ceva noutăți?

— Cu duiumul. Se pare că am pus mâna pe criminal.

— A mărturisit?

— Până acum, nu recunoaște decât faptul că a jefuit cadavrul mamei Mary de bani, dar cică a găsit-o moartă, altfel n-ar fi îndrăznit.

— Cine e, Scacchi?

— Exact! De unde știi?

— Am bănuț. Cred că nu mai lucrezi sub acoperire, nu-i așa?

— Ai ghicit și de astă dată! Acum spune-mi ce ai pentru mine! Nu că m-aș grăbi în mod special, însă aș vrea să-l sun pe șefu' înainte de miezul nopții.

— OK! Ești gata să-ți iei notițe? Kelly Blaine: născut la 23 septembrie 1945 în Fort Worth, Texas, necăsătorit vreodată, fără copii legitimi, a ajuns în Las Vegas la 20 ani și de atunci n-a mai părăsit orașul. Fără cazier, studii medii, a avut multiple meserii, în tinerețe făcând pe cântărețul și pe balerinul în spectacole de cabaret. A încercat câteva numere de jonglerie, dar n-a făcut carieră din asta. La 40 de ani, s-a reprofilat, devenind infirmier la institutul medico-legal din localitate, unde a lucrat până în 1997, când a primit postul de portar la cazinoul „Comedy Stage”.

— Adresa?

— Mă scuți că n-am reușit să-mi pun notițele în ordine, însă mi-am închipuit că sunt extrem de urgente și de aceea te-am sunat imediat. Locuiește într-un imobil modest cu 12 apartamente, pe Jackson Street, la numărul 8.

— Apartamentul?

— Tot 8. Pot continua?

— Te rog!

— Paul Scacchi: italian de origine, desigur, născut la 13 decembrie 1958, în Sardinia. Divorțat, are un copil adolescent, căruia îi trimite bani din când în când. A fost închis pentru furt la 18 ani, în Italia; după executarea unei pedepse de 3 ani, a emigrat în Marea Britanie, devenind clown de circ. Angajat al Circului Savoy din 1998, a venit la Vegas împreună cu partenerul lui, Paulino Brazzi, și cu cuplul de acrobați format din Reed Parker și Roger Greene, pentru un contract încheiat cu impresarul Tim-Allan Levant. Locuiește la Londra, în Sudbury Town. Mai departe: Thomas Clay, născut la 19 martie 1955, în Tonopah, Nevada, s-a stabilit în Las Vegas la vârsta de 35 ani, când s-a și căsătorit. Are soție și trei copii minori, fiind unicul întreținător al familiei. Fără cazier, fără studii, a avut diverse meserii, de la salahor până la șofer, dar nu a exercitat niciuna mai mult de doi, trei ani. Angajat

al cazinoului din 1998, ca mașinist, nu a fost implicat în niciun scandal până acum. Totuși, în cartier este cunoscut ca un bețiv convins, are o fire violentă și își altoiește nevasta mai des decât ar trebui. Poliția l-a vizitat de mai multe ori, însă consoarta lui nu a depus niciodată vreo plângere. Cam asta ar fi tot. Te costă trei beri, era să uit!

— Orice pot crede, dar asta nu! Să uiți tu de berea pe care urmează s-o bei pe banii mei? Exclus!

— Dacă te-ai supărat cumva ori dacă informațiile mele nu sunt demne de câte o berică din partea ta, atunci să știi că nu îmi mai datorezi nimic...

— Spune-mi că te-ai supărat pe mine, Steve, și că nu mă vei mai taxa! Fă-mă un om fericit, te implor!

— Știi bine că nu pot așa ceva! Berea de la tine e una dintre puținele satisfacții pe care le am pe acest pământ!

— Bine, bătrâne! Atunci rămâne cum am stabilit: tu mă ajuți, iar eu te îmbăt. Pe curând!

— Veștile primite sunt atât de bune încât te fac să fii vesel ori ți-a anulat Steve datoriile pe care le ai la el? vru să știe Jane.

Pentru a face economie de vorbe, Eric îi arată notițele sale.

— Deci, Paul Scacchi e omul nostru, nu-i așa?

— Eu știu? După interogatoriul încrucișat pe care i l-am luat, nu mai sunt atât de convins. Există o perspectivă sumbră. Dacă omul e nevinovat, iar noi nu descoperim adevăratul asasin și dacă acesta se potolește ori își schimbă stilul de a ucide, e foarte posibil ca italianul să facă pușcărie în locul altcuiva.

— Nici nu vreau să mă gândesc la așa ceva!

— Ar trebui. Cunoști principiul de drept conform căruia decât să condamni un nevinovat, mai bine lași în libertate zece vinovați?

— Am auzit de el.

— Și tot nu mai ai niciun fel de dubii privind vinovăția macaronarului?

— Eu știu? Nu, cred că n-am dubii. El trebuie să fie vinovatul.

— Ai spus bine „trebuie”. Îl băgăm la zdup, ne ducem și noi acasă, poate ne luăm un mic concediu și noaptea dormim liniștiți, nu-i așa? Dar o să mai ai somn în situația în care vor avea loc noi omoruri urmate de violarea cadavrelor?

Jane nu răspunse, însă partenerul ei o pusese pe gânduri. Și ce dacă nu era italianul asasinul? își zise ea. Polițiștii sunt subiectivi, în general. Justiția e cea oarbă și ea trebuie să pronunțe verdictul.

Noi ne spălăm pe mâini când finalizăm ancheta, ca Pilat din Pont.

Deși această perspectivă nu-i împăca sufletul, Jane nu se mai gândi la clovn, întrebându-și partenerul:

— Cine-l sună pe căpcăun, tu sau eu?

— Dăm cu banul! răspunse Eric, scoțând o monedă din buzunar. Alege! Cap sau pajură?

— Aruncă banul în sus și voi alege când va fi în aer!

— De ce atunci?

— Ca să n-ai posibilitatea de a trișa.

Strâmbându-se la ea, detectivul făcu moneda să se rotească prin aer, zbârnâind. Jane zise:

— Cap!

Banul căzu cu un ușor zgomot pe covor, dar pe cealaltă parte.

— Pajură! se bucură Eric. Astăzi tu o vei încasa de la West!

— De ce te bucuri așa? Doar nu e pentru prima oară!

— Te văd tot mai supărat în ultima vreme, Norman! Își arată Virginia Hartmann grija față de clientul și prietenul ei. Ce e cu tine? Nici măcar berea nu-ți mai place de la un timp.

— Eh! răspunse bătrânul, monosilabic, oftând din adâncul pieptului.

— Eu știu că tu ai cele mai multe motive să fii necăjit, însă și noi ceilalți regretăm moartea mamei Mary.

— Nu-i vorba de asta. Ce mă supără cel mai mult este că nu pot pune mâna pe criminal. Din nefericire, eu n-am la îndemână decât metoda deducției și declarațiile martorilor. Nu pot interoga pe toată lumea, ca un anchetator, și nici nu pot aduna probe.

— Bine, Norman, dar n-am știut că ai velleități de detectiv! se miră patroana.

— Nici n-am, însă poliția nu știe ce știu eu.

— Și de ce nu le spui?

— Pentru că oricum nu m-ar lua în seamă, ba chiar mai rău, poate, l-ar alarma fără folos pe criminal.

— Tu crezi că va ucide din nou în caz că nu va fi prins?

— Asta n-am de unde să știu. Ziceam că fac pe detectivul, nu pe psihologul...

— În locul tău, eu aș sta de vorbă cu Jane Heron. Am mare încredere în ea.

— De ce ai? Nici nu o cunoști prea bine. Ai aflat tu de vreun caz rezolvat de ea?

— Nu, însă simt asta.

— Nu e deloc suficient.

— Cred că nu v-am trezit din somn, șefu'!

— Măine dimineață te sunam și eu. Astăzi nu mi-ai dat niciun telefon; poți să-mi spui de ce?

— Am avut o zi foarte încărcată de evenimente. Stați să vă spun!

— Sunt numai... o ureche, dă-i drumul!

— La orele dimineții, s-a încercat asasinarea unei alte balerine. Fata a scăpat cu viață, după ce a fost violată, însă se află în stare critică la reanimare. Totuși, sunt unele șanse să scape.

— Asta înseamnă că veți afla identitatea necrofilului când ea își va reveni.

— Există această speranță. Din investigațiile noastre, a rezultat că, în afară de Eric, care a descoperit victima, în cazinou se mai aflau doar paznicul de zi și un comic. Cum primul este în afara oricăror bănuieli, l-am luat din scurt pe cel de-al doilea, împreună cu Eric.

— Asta înseamnă că s-a zis cu acoperirea lui, remarcă și căpitanul Corky West.

— N-am avut încotro.

— Bine, spune mai departe!

— Italianul Paul Scacchi, căci despre el este vorba, a fost refractar încă de la început față de orice colaborare cu mine. Zicea că nu declară nimic fără avocat. Între timp, am aflat că persoana care a cumpărat casa mamei Mary nu avea nicio legătură cu cazul.

— Știu asta de la sergentul Mann.

— Așa că ne-am întrebat unde sunt cei 65000 dolari?

— Și? Spune odată, nu mă mai fierbe!

— Am cerut mandate de percheziție de la un procuror local și am găsit o carte de credit. Mann ne-a făcut rost de cont și — surpriză — italianul a luat banii!

— Sergentul nu mi-a mai spus nimic despre asta.

— L-am asigurat că vă vom comunica noi. L-am arestat pe individ și a recunoscut că el a luat banii, însă se jură pe ce are mai sfânt că nu s-a atins de bătrână.

— Voi ce credeți? El este asasinul sau nu?

— Eu zic că da, Eric zice că nu. Părerile sunt împărțite.

— La locul ultimei fapte s-a găsit vreo urmă demnă de luat în seamă?

— Da. Una de spermă, mai mult ca sigur a necrofilului. Legiștii vor încerca să afle ADN-ul și vor efectua o autopsie amănunțită, dacă n-au și terminat-o deja. În cazul în care ADN-ul corespunde italianului, iar Margaret Stanton, ultima victimă, își revine, identificându-l, treaba noastră la Vegas se termină. Ne întoarcem acasă.

— Eu vă urez succes, dar mi se pare totul prea simplu. Nu că aș tine partea lui Eric, însă nu-mi vine să cred că un criminal atât de periculos și experimentat în arta de a ucide a fost în stare să comită asemenea greșeli enorme...

— Vom trăi și vom vedea. Cam atât am avut să vă raporteze.

— Bine. Măine îmi telefonezi imediat ce ai noutăți. Este un ordin!

CAPITOLUL 18

Dis-de-dimineață, Jane telefonă la spitalul unde era internată Margaret Stanton. Doctorul o asigură pe polițistă că starea sănătății acesteia se îmbunătățește, dar că se află încă în stadiu de șoc și nu poate vorbi.

În schimb, medicul avea și o veste bună. În acea zi, Tim-Allan Levant urma să fie externat. El îi recomandase să mai stea circa o săptămână acasă, la pat, înainte de a începe treaba.

Ce să-i mai spună căpitanului, dacă-l suna? se gândi Jane. Că n-a aflat nicio noutate de la ultima victimă a asasinului, deoarece aceasta nu și-a revenit? Mai bine îl va suna mai târziu. Asta nu însemna că îi încălcă ordinul. Amâna doar ducerea lui la îndeplinire, din motive obiective. *Oare Eric s-o fi trezit?* se mai întrebă ea, formând numărul de mobil al acestuia. Detectivul abandonase postul de bodyguard după ce adevărata lui identitate fusese deconspirată.

— Sunt ceasul tău deșteptător sau te-ai trezit deja?

— Tocmai mă pregăteam să merg la baie.

— Margaret nu și-a revenit, însă starea sănătății ei se îmbunătățește, iar Levant iese azi din spital. Astea sunt ultimele vești.

— Bine, ne vedem la o cafea peste un sfert de oră?

— OK. La Lorane.

Deși spectacolul se terminase de vreo două ore, prezentatoarea Julia Dennehy încă nu părăsise localul soților Hartmann.

Spre rușinea lui, Eric nici nu se gândise la ea noaptea trecută.

Fata se afla singură la o masă (de fapt toți colegii ei pleaseră), în fața unui pahar cu tărie. Numai bătrânul Mayer mai zăbovea pe acolo. Tânăra avea chipul plâns, cu rimelul întins pe pomeți, privirea obosită, iar hainele stăteau în dezordine pe ea.

— Ce e cu tine, Julia? o întrebă detectivul, îngrijorat, ajungând înaintea partenerei lui la bar.

— Ce să fie? Mă distrez și eu de una singură, ce, nu vezi și singur?

— Dacă ești supărată pentru că n-am dat niciun semn de viață, să știi că am muncit toată noaptea, minți bărbatul cu nerușinare.

— Nu s-ar spune, dacă ar fi să mă iau după fața ta odihnită. Dar mai e un lucru: De ce mi-ai ascuns adevărul în privința identității tale? Crezusem că suntem destul de apropiați, după tot ce-a fost între noi.

Văzându-l că tăcea și închipuindu-și că n-avea niciun sentiment pentru ea, Julia începu să plângă din nou.

— Hai mai bine să te conduc la hotel! Ești terminată de oboseală.

— Nici vorbă! N-am curajul să stau singură într-o cameră de hotel unde oricine poate intra peste mine. Ori poate vrei ca eu să fiu următoarea victimă a criminalului?

— Asta n-are cum să se întâmple, o asigură Jane, care tocmai își făcuse apariția. Criminalul a fost prins.

— Da? întrebă Julia Dennehy neîncrezătoare. Și cine e?

— Se pare că e clovnul Paul Scacchi.

— A mărturisit? întrebă Norman Mayer, manifestându-și curiozitatea.

— Deocamdată, doar că el a furat banii mamei Mary, pe care aceasta îi obținuse din vânzarea locuinței. Susține că ea era moartă când a profanat cadavrul.

— Îmi închipuiam eu!...

— Ce vreți să spuneți? Această supoziție se va confirma în momentul în care se va stabili ADN-ul criminalului. Atunci nu va mai exista niciun dubiu. Asasinul a lăsat o urmă la locul faptei.

Iritată că bătrânul nu-și continua ideea începută, Jane se așează la masa lui. Imediat își făcu apariția și Virginia, cu două cafele.

— Cred că asta doriți să serviți așa de dimineață, dar ați uitat să mai comandați, zise ea, oferind mai întâi detectivului o ceașcă, după care se așează la masa lui Jane, punându-i și ei cafeaua în față. Sper că nu vă deranjez!

— Nicio problemă, doar nu avem secrete față de tine, Virginia. Deci, domnule Mayer, de ce credeți că am arestat pe cine nu trebuia?

— Chiar așa, de ce? se amestecă doamna Hartmann în vorbă, încercând să ia parte activă la discuție.

— Pentru că n-ar fi avut niciun motiv să o ucidă pe Mary sau pe celelalte fete și, cu atât mai puțin, pe impresar.

— Are dreptate, Jane! zise Eric, care încă încerca s-o consoleze pe Julia. Vezi că nu numai eu gândesc așa?

— În această situație pot spune că domnul Mayer știe ceva ce noi nu știm. Nu credeți că ar fi timpul să ne dezvăluiți secretul pe care l-ați păstrat numai pentru dumneavoastră?

— Doamnă Heron, în primul rând, eu nu sunt detectiv și nici n-am intenția să fac pe detectivul...

— Dar tu mi-ai spus că vrei să afli cine este criminalul, Norman! Îl dădu Virginia de gol. Nu poți nega!

— Asta nu înseamnă că fac investigații în acest sens. Pur și simplu ascult și eu părerile celorlalți și emit propriile mele păreri, pe care nu le pot face publice din teama de a nu mă înșela. Cred că asta nu e un păcat prea mare.

Jane realizează faptul că nu va scoate nimic de la bătrân și, cum nu-i plăcea să lupte pentru cauze dinainte pierdute, abandonează ideea de a-l mai trage de limbă pe Mayer. Pentru a schimba vorba, o întrebă pe Virginia:

— De ce Blaine nu vine niciodată la Lorane?

— Pentru că nu pune picătură de alcool în gură.

— Și zici că ai vrea să stai de vorbă cu „Specialistul” pentru a afla mai multe despre profilul criminalului? își întrebă Jane partenerul, de îndată ce se văzură în stradă.

— Da, însă nu știu cum să procedez. O convorbire telefonică pe teme profesionale cu Butch ar putea costa divizia cât toate telemobilele noastre la un loc pe timp de o lună.

— În acest caz, de ce să nu folosim chat-ul pe internet?

— Bună idee! Îl sun chiar acum pe căpitan, îi raportează ce-am mai făcut — adică nimic — și-l rog să-i spună el Dr. Harrison ce vrem să aflăm. Pe urmă, mergem la sediul poliției și cerem să ne pună la dispoziție un computer. Uite un taxi! — mai zise Eric, în vreme ce formă numărul telefonului la care răspundea drăguța și apetisanta secretară Melanie Pullman.

Așezat în fața computerului, cu partenera lui alături, detectivul Eric Black intră în legătură cu Dr. Butch Harrison, zis „Specialistul”. Pe monitor începu să apară următorul dialog:

—Hello, Dr. Mengele!

— Hello, Sherlock Holmes! Dacă îmi mai spui așa, închid monitorul, e clar?

— Scuză-mă, nu mai fac!

— Bine. Ce vrei să afli de la persoana mea?

— Vorbește-mi — vorba vine! — despre personalitatea unui criminal și necrofil pe deasupra. Cunoști crimele și tentativele de asasinat săvârșite de omul nostru din Las Vegas, nu?

— Da, m-a pus zilnic în temă amicul Mann. În primul și-n primul rând, trebuie să știi că, în general, necrofiliile nu sunt neapărat criminale. Ei au o problemă psihică legată de sexualitate, nu de tanatologie.

— Și ce înseamnă asta?

— Înseamnă că personalitatea subiectului vostru este deosebit de complexă, iar comportamentul lui deviat nu-l vei întâlni în tratatele de specialitate.

— Dar unde?

— Numai în practică. Ai noroc că eu mă ocup și de cercetări comparate în acest domeniu! Îți mai pot spune câte ceva.

— Sunt cu atenția încordată la maximum!

— Cauzele perversiunilor sexuale — căci necrofilia în această categorie se înscrie — pot fi de mai multe feluri. Personalitatea individului pe care-l căutați voi este cea a unui psihopat care încearcă să facă din partenerul său de amor un obiect sexual.

Cum curajul său redus și eventuala împotrivire a partenerului nu i-ar permite acest lucru, el preferă să-și ucidă victimele înainte de sex. Cauza unui asemenea comportament dizarmonic trebuie căutată sau în copilăria subiectului, unde acesta este posibil să fi fost aspru pedepsit pentru că s-a masturbat ori s-a uitat la mama lui, în baie, pe gaura cheii, sau în unele eșecuri sexuale înregistrate la maturitate. Ambele duc la o agresivitate scoasă din tipare, pe fondul unor probleme psihice grave.

Totodată, trebuie să știi faptul că, din punct de vedere psihanalitic, devierile sexuale — cum este și necrofilia — sunt determinate în mod inconștient.

Adică sunt acte comportamentale lipsite de libertatea propriei decizii, cum spunea și C.W. Socarides, în 1982.

— Vrei să spui că această bestie umană ar putea fi declarată iresponsabilă de către justiție?

— Desigur, dacă își angajează un avocat care n-a făcut facultatea la „fără frecvență”.

— Butch, aş mai avea o singură întrebare să-ţi pun. De data asta, însă, aş dori o părere pur personală, nu una profesională.

— Te rog!

— Tu crezi că omul nostru ar putea fi un clown ce face oamenii să râdă pe scenă, fost căsătorit, contribuind în permanență la întreținerea și la educația fiului său, ce are un partener cu care își împarte viața?

— Dacă vrei un răspuns sincer, ce nu mă implică din punct de vedere profesional, ei bine, nu. Nu cred că acesta este omul pe care-l căutați.

— Mulțumesc, doctore! Pe curând!

CAPITOLUL 19

Detectivii se uitară unul la celălalt, ambii fiind oarecum derutați de părerile legistului, criminalistului și cercetătorului Butch Harrison.

Jane Heron nu mai era atât de sigură pe ea când se gândea la vinovăția italianului. Dacă se concentra mai mult asupra faptelor, realiza că intuiția ei feminină, pe care se bazase în foarte multe cazuri, nu era exclus să fie eronată. Partenerul ei avea dreptate când susținea că nu poți trimite un om în fața juraților și a judecătorului, atâta vreme cât nu ești absolut sigur de vinovăția lui. Iar ea începuse să nu mai fie...

La rândul lui, Eric Black depista tot mai multe amănunte logice care îl scoteau pe Scacchi din postura de criminal odios și necrofil pe deasupra. Butch avea dreptate: italianul nu era omul lor. Hoț, poate, dar nu și asasin. Dar dacă nu era acesta, cine mai rămăsese pe lista lor de suspecti? Doar mașinistul și portarul. Ajuns în acest punct, fu întrerupt de colega lui:

— Dacă tot suntem aici, hai să-i întrebăm pe criminaliști dacă au terminat compararea ADN-ului din pata de spermă cu cel al lui Scacchi.

Polițiștii din Los Angeles aflară că italianul nu s-a opus recoltării de sânge pentru determinarea ADN-ului său și că accepta să fie testat cu detectorul de minciuni. În maximum 15 minute urmau să primească rezultatele de laborator.

— Ia te uită, ce colaborare din partea lui! nu se putu abține Jane să constate. Te pomenești că o fi nevinovat...

— Tu ce zici; să-l punem la detector?

— Nu cred că e cazul, cel puțin deocamdată. Oricum nu-i vom da drumul din arest.

— Normal. Doar a recunoscut că a jefuit-o pe babă.

În acel moment, o drăguță secretară se îndreptă surâzătoare spre ei. Văzându-i părul blond zburlit ca la o pisică în călduri, mersul legănat și planturosul piept ce se deplasa cu mult înaintea corpului, din pricina volumului său impresionant, detectivul simți o furnicătură în pantaloni și începu să zâmbească tâmp. *Fata asta o întrece chiar și pe Melanie a noastră!* își zise el. *De ce dracu' nu mi-o fi trecut mie prin cap să vin la secția de poliție mai demult?*

— V-am aduc raportul analizelor! continuă să zâmbească plăcuta apariție mai cu seamă spre polițist, înmânându-i, totuși, hârtiile lui Jane. Vă mai pot fi de folos în vreun fel?

În clipa în care Eric se pregătea să recunoască faptul că era un om tare neajutorat, care avea o imensă nevoie de sprijin, partenera lui îi citi intenția pe chip și-l lovi cu piciorul pe sub birou, spunându-i planturoasei blonde:

— Ți mulțumim pentru bunăvoință dar, deocamdată, nu mai avem nevoie de nimic! Nu-i așa, detectiv Black?

Incapabil să răspundă, Eric dădu imperceptibil din cap a negare, deși gândea cu totul altceva.

Fata întoarse spre el două fese obraznice, care ar fi făcut și un eunuc să se gândească la însurătoare și, în vreme ce se depărtă, îi aruncă bărbatului peste umăr:

— Dacă mai aveți cumva nevoie de mine, întrebați de Angela!

După care se făcu nevăzută, spre disperarea polițistului.

— Eric, ai înnebunit? îl luă Jane din scurt. Acum te gândești tu la împerechere, când suntem atât de aproape de finalizarea anchetei?

Încă incapabil să fie coerent, detectivul se uită la ea de parcă ar fi avut în față o creatură dintr-o altă galaxie.

— Hei, privește aici, omule! Încercă ea de a-l readuce cu picioarele pe pământ.

— Unde, unde? dădu Eric semne că se dezmeticea.

— Ți mai aduci aminte? Ne aflăm la Vegas și anchetăm un caz special. Ceva în legătură cu un necrofil. Era vorba despre compararea ADN-ului unui suspect cu...

— Gata, gata, mi-am revenit! o întrerupse bărbatul. Nu știu ce-a fost cu mine...

— Privește! Nu e una și aceeași persoană. Deci, ai avut dreptate, recunosc eu.

— Mulțumesc!

— N-ai de ce. Nu a fost un compliment, ci doar o constatare. În concluzie, ce facem? Îi dăm drumul?

— Nu. Îi cerem procurorului prelungirea reținerii în stare de arest și-l acuzăm pe tip pentru jefuirea cadavrului.

— Și-atunci, cine e criminalul?

— N-am nicio bănuială, doar dacă...

— Spune, nu mă lăsa să fierb în suc propriu!

— Nu am ce, se eschivă el, aprinzându-și un Camel fără filtru. Doar că va trebui să-i luăm mai din scurt pe Kelly Blaine și Thomas Clay. Până una-alta, dă-i un telefon căpitanului și spune-i despre treaba cu ADN-ul.

— N-o să fie deloc încântat de această veste.

— Dacă aș fi crezut că va fi, i-aș fi telefonat eu, cu siguranță...

Eric o lăsă pe Jane să vorbească liniștită cu șeful lor și, ca să nu piardă timpul, plecă în recunoaștere prin secția de poliție. În realitate, dorea să o vadă încă o dată pe superba blondă, ca să o întrebe dacă nu și-ar dori un transfer la Los Angeles, în cadrul Diviziei „Cazuri Speciale”.

Tocmai dăduse de Angela și începuse să-i povestească despre mirajul meseriei de polițist, când partenera lui lipsită de tact interveni, inoportună:

— Căpitanul West nu a fost atât de furios de semieșecul nostru, așa cum te-ai așteptat. Ba chiar ne-a felicitat că am avansat destul de mult cu ancheta noastră.

— În acest caz, îmi pare sincer rău că n-am vorbit eu cu el!

— Nu-i mare brânză! Vei avea posibilitatea cu proxima ocazie. Acum hai să mergem! Sunt convinsă că, până la începerea repetițiilor, prezentatoarea Julia Dennehy va mai avea nevoie de sprijinul și consolările tale...

De unde o fi aflat Jane că a pus-o cu Julia? se întrebă Eric, privindu-și colega pieziș. *N-are de unde, doar bănuiește și strigă în gura mare ca să-mi strice trampa cu Angela. Ce mai scorpie!...*

După o masă de prânz servită în fugă, detectivii căzură de acord să bea un păhărel la Lorane. Începuse să plouă, iar meteorologii nu anunțau o îmbunătățire a vremii pentru următoarele 24 ore.

Așa cum se putea aștepta, starea psihică a polițiștilor nu era dintre cele mai bune. Ei se așezară într-un colț mai retras, departe de omniprezentul Norman Mayer.

— Sper că aici nu va auzi ce vorbim, făcu Jane aluzie la bătrân. Are o ureche deosebit de fină.

— Și crezi că avem ceva să-i ascundem?

— Nu neapărat, însă, dacă el tot nu vrea să ne spună ce știe, de ce să-i furnizăm informații pe gratis?

— Nu știam că ai un spirit atât de comercial, dacă mă pot exprima așa. Posezi cumva o origine evreiască?

— Iar vrei să devii imposibil, Eric?

— Hai, nu te mai lega de toate constatările mele! Mai bine să ne gândim la ultimii doi suspecti de pe listă. Care dintre ei crezi că ar putea fi asasinul și necrofilul?

Jane se gândi câteva secunde, înainte ca patronul să vină să le ia comanda. Ceru o votcă Finlandia mică, cu suc de roșii și gheață, iar Eric, un whisky Cutty Sark cu sifon. După ce comanda fu servită, iar John Hartmann se îndepărtă, scuzându-se că soția lui nu era de față, având oră la coafor, Jane răspunse la întrebare:

— Ar putea fi oricare dintre cei doi. Dar tu pe care îl bănuiești?

— Eu aș înclina să cred că portarul e omul nostru, cu toate că nu l-am bănuțit până acum, se destăinui detectivul.

— Asta doar pentru faptul că îl crezi ușă de biserică pe mașinistul ce susține că a dormit buștean în momentul provocării accidentului a cărui victimă a fost Levant, nu-i așa?

— Parțial, da. Dar ar mai fi ceva de menționat.

— Anume ce?

— Tu îți amintești ca noi să-l fi interogat pe Blaine?

— Nu, își dădu seama Jane cu surprindere.

— Oare de ce n-am făcut-o până acum? Să-i fi pus câteva întrebări măcar așa, din curiozitate, ca să aflăm ce alibiuri ne ofer.

— E simplu de ce. Pentru că, în subconștientul nostru, l-am considerat nevinovat. Cu fața lui simpatică și cu serviabilitatea debordantă de care dă dovadă, ar fi fost și greu să-l suspectăm.

— Poate că ai dreptate! Dacă nu cumva posedă vreo abilitate ieșită din comun de a reuși să treacă neobservat prin filtrele anchetelor.

Ambii polițiști se concentrară pentru o vreme asupra ultimului schimb de replici care avusese loc între ei, fiecare gândindu-se la ultimii doi suspecti ce le mai rămăseseră. Dacă asasinul nu era unul dintre aceștia, situația promitea să se impută rău de tot.

Nu numai că, în atare situație, s-ar fi făcut de râs, însă eșecul anchetei ar fi fost simțit din plin și de căpitanul West, de directorul Tillman, dar mai ales de Divizia „Cazuri Speciale”.

— Dacă tot n-avem altceva mai bun de făcut până la începerea repetițiilor, eu zic să ne mutăm la masa lui Mayer, fu de părere Jane.

— De acord! Poate nu vom reuși nici acum să-l tragem de limbă — pare un tip extrem de încăpățânat, dar cine știe ce se poate întâmpla?!

— Păcat că nu e și Virginia aici! Ea ar fi fost în stare să-l facă să vorbească.

Cu paharele în mâini, detectivii se apropiară de locul în care bătrânul își savura berea. Cum polițista ajunsese prima, îl întrebă:

— Vă deranjăm, domnule Mayer?

— Să mă deranjați? Ce vorbă-i asta? Îmi face chiar plăcere! Luați loc!

— Astăzi am aflat că nu Scacchi este asasinul, intră Eric direct în subiect. Ați avut dreptate!

— Da? Mă bucur! Ar fi fost păcat ca un om vinovat doar de furt să facă pușcărie pentru mai multe omoruri pe care nu le-a comis, iar adevăratul criminal să rămână în libertate.

— Scacchi a luat, totuși, banii pe care mama Mary îi obținuse din vânzarea casei, remarcă Eric.

— Și nu-l bănuieți pe noul proprietar? întrebă Mayer.

— Nu, fiindcă e vorba de un milionar, zise Eric. Casa va rămâne nelocuită până când un puști, nepotul lui, va ajunge bărbat în toată regula.

— Acum, dacă tot împărtășim aceleași convingeri, interveni Jane, nu credeți că ar fi cazul să ne spuneti și nouă ceea ce știți dumneavoastră, iar noi nu știm? Doar vreți ca asasinul să fie prins și vârat după gratii, nu-i așa?

— Așa e, însă sunt sigur că nu se va întâmpla acest lucru, chiar dacă îl arestați. Sau cel puțin nu va ajunge în spatele gratiilor la care mă gândesc eu, pentru tot restul vieții lui.

— Ce vreți să spuneți? se arătă Jane nedumerită.

— Vreau să spun că asasinul se va alege doar cu o internare într-un sanatoriu psihiatric.

— Considerați că este un psihopat, adică un om bolnav la minte?

— În mod obligatoriu!

— Și-atunci de ce vreți să-l vedeți într-o închisoare pentru delincvenți periculoși?

— Aș vrea să-l văd îngropat la doi metri sub pământ și fără cruce, dacă s-ar putea, dar cum pedeapsa cu moartea a fost abrogată în acest stat...

— Domnule Mayer, iertați-mă că intervin! — se amestecă Eric în dialogul incitant dintre cei doi —, dar dacă doriți atât de mult moartea criminalului din cazinou, înseamnă că știți cu precizie cine e?

— Știu, într-adevăr!

În acel moment, Jane se enervă de-a binelea.

— Adică, cum, domnule „Suflet Blajin” și cu frica lui Dumnezeu, așa cum doriți să lăsați impresia că sunteți? Ați știut de la bun început cine este asasinul și l-ați lăsat în continuare să încerce să ucidă și să violeze? Scuzați-mă, dar așa ceva eu nu pot înțelege! Ba, mai mult, aș cere instanței de judecată — dacă aș putea — condamnarea dumneavoastră pentru tăinuire și obstrucționarea anchetei polițienești.

Cum bătrânul lăsase bărbia în piept, fără a mai scoate o vorbă, Eric își dădu seama că era cazul să mai tempereze puțin spiritul înfierbântat și gata de orice confruntare al partenerei lui.

— Stai, Jane, nu te avânta în concluzii și amenințări nefolositoare! Poate că domnul Mayer are un motiv bine întemeiat să procedeze așa.

— Și care ar fi acesta, deșteptul meu coleg?

Detectivul ridică din umeri a neputință, în vreme ce bătrânul începu să-și frece mâinile una de cealaltă, vizibil jenat. În cele din urmă, se hotărî să vorbească:

— Ei bine, îl cunosc foarte bine pe asasin. Și nu de azi, de ieri, ci din tinerețe. Iertați-mă, dar mai mult nu vă pot spune! Am și eu un plan, pe care mi-am pus în cap să-l duc la îndeplinire. Este ambiția mea din ultimii ani și nu pot renunța la ea tocmai acum, în ultimul moment, când clipa adevărului a sosit. Aș vrea foarte mult să mă înțelegeți!...

— Tu l-ai înțeles, Eric? Își întrebă Jane partenerul de îndată ce se văzură în stradă.

Căzuseră de acord să mai dea o raită prin cazinou și nu mai erau decât 15 minute până la începerea repetițiilor.

— Era ceva deosebit de înțeles în toată dizertația lui? Eu nu mi-am dat seama. O singură concluzie mi-e clară: Mayer a avut de-a face cu criminalul cu mulți ani în urmă și, pentru cine știe ce motiv, bătrânul îi dorește moartea.

— Așa e! Condamnarea acestuia nu e suficientă pentru el. A spus-o răspicat.

— Deci, problema noastră e ca și rezolvată, cu o singură condiție: să aflăm și cine e odiosul asasin...

Între timp, polițiștii ajunseseră la cabina portarului. Cu zâmbetul pe buze, ca de obicei, acesta îi întâmpină degajat:

— Mă bucur să vă revăd! Ce mai fac domnii polițiști?

— După părerea unora, foarte bine, se burzului Jane la Blaine.

— Dar în realitate?

— Rău de tot! Încă n-am reușit să-l prindem pe criminalul aducător de moarte și suferință în cazinoul „Comedy Stage”.

— Îmi pare sincer rău pentru dumneavoastră! V-aș putea ajuta cu ceva?

— Eu cred că da, interveni Jane pe același ton răstit.. Ați putea să ne spuneți unde vă aflați în momentul în care Levant a suferit accidentul din culise?

— Dar de ce mă întrebați tocmai pe mine așa ceva? Sunt cumva suspect?

— Vă întreb fiindcă sunteți printre puținii pe care nu i-am chestionat.

— Vreți să spuneți „interogat”...

— Cum doriți! Deci, îmi răspundeți la întrebare?

— De ce n-aș face-o? Doar sunt nevinovat ca un porumbel din înaltul cerului! Mă aflu în ghereta mea și n-am știut nimic despre ceea ce se întâmplase decât în momentul în care, au sosit brancardierii. Ei pot confirma asta, dacă nu vă e cu supărare.

— Deci, paramedicii sunt singurii oameni care v-au văzut după producerea așa-zisului... accident.

— Da. Da' ce, n-a fost un accident?

— Nu, ci tentativă de omor deosebit de grav, domnule Blaine, îi preciză Jane.

— Iar dumneavoastră sunteți printre puținii angajați care n-au martori pentru a-și asigura un alibi.

— Cu alte cuvinte, sunt suspect. În această situație, de ce nu mă arestați?

— Pentru că mai întâi vă acordăm prezumția de nevinovăție.

— În acest caz, nu-mi rămâne decât să vă salut! Dacă veți avea acuzații mai puțin puerile la adresa mea, știți unde să mă găsiți!

CAPITOLUL 20

Primul om pe care polițiștii îl întâlniră în spatele cortinei lăsate fu mașinistul Clay. De fapt, acesta venea în întâmpinarea lor.

— Vreau să vă spun ceva de care mi-am amintit. Se poate?

— Dă-i drumul! răspunse detectiv Heron, mai enervată decât fusese în timpul discuției cu Blaine.

— Când ațipisem sub scara aceea, am fost trezit de un bărbat, însă nu-mi amintesc cu niciun chip cine era.

— Alte amănunte poți rememora?

— Era de înălțime medie, parcă purta ceva pe cap și avea o mână foarte puternică. M-a strâns de umăr și am fost surprins după aceea să constat că umărul încă mă mai durea.

— Altceva?

— Asta-i tot! Îmi pare rău că nu vă pot spune mai mult!

Detectivii se îndepărtară pentru a sta de vorbă fără a fi spionați.

— Ce crezi, Eric, despre declarația lui Clay?

— Că e una cât se poate de bine-intenționată. Omul speră că, dacă ne va fi de ajutor, vom interveni pe lângă Tim-Allan Levant ca să nu fie concediat.

— Și se înșală?

— Ce importanță are asta în situația în care ne aflăm? se miră detectivul.

— Niciuna, ai dreptate! Deci, ce facem? Îl considerăm pe portar asasinul din cazinoul „Comedy Stage”?

— Eu așa zic, însă nu văd ce mobil ar fi putut avea pentru a ucide în serie?!

— Păi, dacă este un psihopat sexual, nu are nevoie de niciun fel de mobil!

— Asta cam așa e! Pe de altă parte, dacă e să ne luăm după aluziile lui Mayer, se pare că adevărata motivație a acestuia pentru a-l vedea mort pe criminal își are rădăcinile într-o întâmplare petrecută cu mulți ani în urmă.

— O răzbunare, vrei să zici!...

— Exact! Îi dădu Eric dreptate, încântat că Jane prinsese ideea.

Spectacolul din acea seară începuse de o jumătate de oră, când Jane telefonă la spital.

— Da, domnule doctor! Dacă aș putea veni acum, ar fi minunat. Mulțumesc!

Își puse mobilul în sacul de umăr și își privi partenerul cu satisfacție.

— De ce ești așa de bucuroasă, ai câștigat la loterie?

— Am vorbit cu doctorul lui Margaret Stanton. Fata și-a revenit.

— Și acum putem sta de vorbă cu ea?

— Medicul tocmai și-a dat acordul. Vii cu mine?

— Mai întrebi?

Un taxi îi duse rapid la spital. Pe drum, detectivii fură de acord că trebuia să pună la cale un plan.

— Deci, ce facem cu portarul Blaine, după ce Margaret îl va identifica? îi ceru Eric părerea colegei lui.

— Îl umflăm și basta! Dovezile vor fi suficiente și sunt convinsă că vom afla și motivul real al omorurilor în timpul interogatoriilor ce vor urma. Dacă este un psihopat, nu ne poate rezista prea mult.

Cu ochii încă tumefiați și cu un bandaj în jurul gâtului, balerina încercă să-i zâmbească polițistei când o văzu. Apoi, zărindu-l și pe „bodyguard”, rămase surprinsă.

— Bună, Margaret! o salută Eric. Acum nu mai e un secret: sunt detectiv și fusesem angajat la cazinou sub acoperire. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

— Ați pus mâna pe el? întrebă fata cu o voce slabă, venindu-i să plângă.

— Încă nu, zise Jane, așezându-se lângă dansatoare pe pat și luându-i o mână într-ale sale. Am așteptat să-ți revii și să ne spui cine a fost.

— Bine, dar..., și pacienta nu continuă, două lacrimi rostogolindu-i-se pe obraji.

— Ce e cu tine? sări Eric.

— Îmi pare rău, dar nu știu cine a fost cel care m-a violat și a încercat să mă strângă de gât.

În fața acestei lovituri de teatru, polițista rămase înmărmurită. După câteva secunde de tăcere, zise zâmbind:

— Glumești, nu-i așa?

— Nu glumesc deloc, o asigură balerina, începând să plângă și mai tare.

— Liniștește-te, Margaret! înțelese Jane care era situația. Tot vom pune mâna pe el până la urmă. Avem deja câteva bănuieli.

— Dar de ce nu știi cine a fost? vru Eric să afle. Nu-l cunoști?

— Era mascat. Purta o cagulă pe cap și n-am reușit să i-o smulg, deși am încercat.

— Nu-i nimic, draga mea, o încurajă polițista. Găsim noi o soluție. Poate e mai bine că nu l-ai văzut. Altfel ai fi fost în continuare în pericol. Un asasin de talia celui din cazinou ar fi făcut tot posibilul pentru a scăpa definitiv de un martor atât de incomod. Așa, n-are niciun motiv să riște.

— Totuși îmi este foarte frică! Nu mă lăsați singură!

— Voi rămâne cu tine până dimineată și nu ți se va întâmpla nimic, o asigură Jane. Eric, telefonează la poliție și cere-le un om care să mă schimbe la ora 05:30. Pe urmă, ne vedem la barul Lorane. Nu acționezi fără mine, de acord?

— Cum spui tu, colega! Așa voi face! Dar ai pistolul la tine?

— Desigur. Poate-l suni și pe căpitan. Cere-i părerea dacă e bine să-l umflăm pe criminal mâine dimineată.

— Deci știți cine e? întrebă Margaret.

— Îți voi povesti totul, draga mea! Tu du-te! N-are niciun rost să stăm amândoi de pază.

— OK! Însănătoșire grabnică! Îi ură el pacientei, părăsind apoi salonul de spital.

La ora stabilită, detectivul deschise ușa localului familiei Hartmann. Spre surprinderea lui, înăuntru se aflau foarte puțini artiști. Probabil că, din cauza

stresului ultimelor zile, aceștia preferaseră să se odihnească decât să mai facă diverse supoziții în privința celor petrecute. Asasinul fusese prins, din câte știau ei. Nu era altul decât Paul Scacchi, care se afla deja în arestul poliției.

— Doriți o cafea? — îl întrebă patronul, surâzându-i prietenos.

Eric răspunse afirmativ, înregistrând faptul că nici Virginia, nici bătrânul Mayer nu erau prezenți ca de obicei la acea oră matinală.

Peste câteva minute își făcu apariția și Jane.

— Idiotul de polițist a întârziat circa un sfert de oră. Văd că ți-ai băut cafeaua. Mergem?

— Pe tine te așteptam, așa cum mi-ai cerut.

— Atunci, hai! Dar unde sunt ceilalți?

— Habar n-am!

Ajunși la intrarea artiștilor, detectivii constatară că în ghereta lui Blaine nu se afla nimeni, iar ușa era dată de perete. Își verificară pistoalele și pătrunseră în labirintul de coridoare, pe care avuseseră destul timp să-l învețe. În scurt timp, se aflau în culise, dar Kelly Blaine era de negăsit. Îl căutară și prin sală, apoi în foaier, unde dădură nas în nas cu Mondy.

— L-ai văzut cumva pe portar? îl chestiona Eric pe un ton care ascundea multă neliniște.

— Nu e la ușa din spate?

— De acolo venim, răspunse Jane. Ți mai aduci aminte adresa lui? îl întrebă polițista pe partenerul ei.

— Stai să-mi consult cartea în care mi-am notat. Iată: Jackson Street nr. 8, apartamentul 8. E departe? îl consultă el pe Mondy.

— Cam la 20 de minute de mers pe jos. Dacă vreți, vă conduc eu cu mașina.

— Și aici cine rămâne să închidă?

— Georges Lecamp a sosit deja, nicio problemă. Kelly este asasinul, nu-i așa? încercă șeful securității să afle pe drum, însă nu primi niciun răspuns.

Cei doi detectivi erau prea concentrați și deosebit de nervoși că Blaine dispăruse.

Așa cum fiecare dintre detectivi bănuise, însă nu îndrăznise să o afirme cu voce tare, Blaine nu se afla acasă. Ce mult ar fi dorit ei să efectueze o percheziție fără mandat! Dar Mondy era un martor prea incomod pentru o asemenea acțiune.

— Ce e de făcut? întrebă Eric?

— Habar n-am! răspunse Jane.

— Atunci să ne întoarcem la Lorane. Mondy, vrei să ne duci înapoi?

— Cu plăcere!

Drumul dură de astă dată mai mult, fiindcă, între timp, circulația se mai aglomerase. Mulți dintre cei 400000 locuitori ai citadelei, majoritatea angrenați în comerț și servicii, se duceau spre locurile lor de muncă.

Cu o singură excepție — și anume Virginia Hartmann —, în localul Lorane nu erau figuri noi.

Văzându-i atât de abătuți pe toți trei, patroana le oferi câte o ceașcă de cafea din partea casei.

— Parcă vi s-au înecat toate corăbiile în această dimineață! Ce e cu voi? vru ea să afle.

— Ce să fie, Virginia, am dat-o în bară!

— Adică?

— După ce am aflat că nu Scacchi este asasinul nostru, am încercat să punem mâna pe Blaine, dar acesta a dispărut fără urmă.

— Credeți că ar putea fi Kelly Blaine? — duse femeia mâna la gură, nevenindu-i să creadă. Omul acela atât de blajin, care nu punea picătură de băutură în gură și nu supăra pe nimeni? Dar mi se pare absurd!

— Poate. Însă noi tot nu știm unde să-l găsim!

— Dacă nu mai aveți nevoie de mine, eu m-aș retrage, zise Mondy, după ce își termină cafeaua.

— Bine, prietene! Îți pot spune așa, nu? îl bătu Eric prietenește pe umăr. Îți mulțumim că ne-ai ajutat!

— Păcat că nu cu folos...

Burt Mondy salută și își văzu de drum. Fără a mai întreba, patroana aduse încă două cafele, punându-le în fața detectivilor cătrăniți.

— Virginia, spune-mi, te rog! L-ai văzut pe Mayer în această dimineață? o întrebă Eric într-o doară.

— Nu. Azi m-am sculat ceva mai târziu.

— A băut o bere împreună cu Roger Greene exact când s-a terminat spectacolul, după care a plecat, se amestecă John Hartmann în vorbă.

— V-a spus ceva demn de reținut?

— Mie nu, însă îmi amintesc că a întrebat pe un acrobat dacă Blaine se afla la intrarea artiștilor.

— Și?...

— Și acesta i-a răspuns: „Bineînțeles, unde altundeva?!”

— Virginia! — își continuă detectivul ideea, tu știi unde locuiește Norman Mayer?

— Da. I-am făcut curat de câteva ori. Nu stă prea departe, dar trebuie să luați un taxi. Vă scriu adresa pe o bucățică de hârtie.

În acel moment, în local își făcu apariția Thomas Clay. Mașinistul era transpirat și avea un aer destul de abătut. Probabil că luase deja câteva păhărele la bord. Altfel nici nu s-ar fi explicat de ce venea acolo atât de târziu.

— Îmi pare bine că vă revăd, inspectare!

— Detectiv.

— Așa..., detectiv. Aș vrea să vă spun ceva!

— Te ascult!

— Mi-am adus aminte cine m-a trezit atunci... știți dumneavoastră când!...

— Spune-mi, nu mă mai ține pe jar!

— Kelly Blaine a fost.

— Ești sigur? — îl întrebă Eric interesat, dar convins că nicio curte de jurați din lume nu ar crede un bețiv care tocmai se trezise din somn. Totuși, polițistul îl credea.

—Mai mult ca sigur, mi-am amintit. Chiar mi-a spus: „Scoală-te, că e vânzoleală mare!”

— Așa se explică de ce portarul n-a zis nimănui că, după producerea accidentului, l-a găsit pe Thomas dormind, remarcă Jane. Voia ca bănuielele noastre să planeze asupra acestuia. Mergem, Eric?

CAPITOLUL 21

— Acum avem prilejul să stăm și noi puțin de vorbă în liniște. Aștept de mult ocazia asta! Nici nu știi de cât timp, Kelly. A venit clipa răfuieiilor și avem tot timpul din lume pentru asta.

Treptat, Kelly Blaine începu să-și revină în simțiri și să se zbată. Apucat parcă de o criză, făcu spume la gură și începu să înjure ca un birjar.

Se afla gol-pușcă și legat fedeleș pe un scaun de epocă masiv, care abia se clintea sub eforturile lui. Capul îl durea îngrozitor, la fel și părțile corpului unde funia cu care fusese legat îi intra în carne, dar era convins că suferințele lui nu se vor sfârși aici.

Începu să-și aducă aminte ce se întâmplase.

Arătându-se deosebit de prietenos, așa cum era de obicei, Mayer îl invitase, chipurile, la el acasă, pentru a sta de vorbă despre trecut. Îl asigurase că nu mai avea de mult ceva de împărțit cu el și simțea nevoia de a se destăinui unui prieten pe care-l cunoștea de-atâta vreme. *Ce idiot fusese că se încrezuse în acest bătrân parșiv*, se blestemă Kelly în gând. De nervi, își mușcă limba până la sânge și scuipă în direcția gardianului său.

Norman n-avea cum să fi dat uităm faptul că el îi violase logodnica exact cu o noapte înainte de căsătorie. Mary fusese chiar la un pas să renunțe la cununie, însă, la insistențele viitorului ei soț, cedase, cu toate că numai de nuntă n-avea chef. De atunci Mayer se aflase mereu în preajma lui, pândind probabil un moment prielnic pentru a-și pune planul de răzbunare în aplicare.

De fapt, ce se întâmplase? încercă portarul să rememoreze ceea ce se întâmplase înainte să îl ia somnul. Bătrânul acesta abject îi oferise o cafea, știind că el nu consuma alcool. După ce o băuse, își aminti doar că îl apucase toropeala.

La fel de zâmbitor ca de obicei, bătrânul scosese dintr-o servietă două reportofoane și le pusese pe masă dinaintea lui Kelly.

— Prietene, acum vom sta puțin de vorbă, dacă nu te superi. Avem tot timpul din lume, fiindcă aici nu ne va căuta nimeni. Este casa celei pe care ai violat-o în tinerețe, dar nu te-ai mulțumit cu atât și, în cele din urmă ai trimis-o pe lumea cealaltă.

— Ești nebun, Norman? Doar nu crezi că îți voi spune ceva ca apoi să mă dai pe mâna poliției!

— Aici greșești! N-am nici cea mai mică intenție să te văd după gratii. În alt loc vreau eu să te știu...

— Să nu-mi spui că ești un criminal cu sânge rece, fiindcă n-ai să mă sperii! Nu te cred!

— Vei vedea. Pentru început, îți voi povesti cum am să procedez. Mai întâi te bat bine, până obosesc. Pe urmă te ard cu țigara în câteva locuri sensibile, te înțep cu o andrea subțire înroșită în foc și, în final, te gâdil până ai să te sufoci de-atâta râs. Este că n-ai auzit nimic de această din urmă tortură? E diabolică, te asigur!

— Nu-mi poți face așa ceva! se sperie Kelly. Doar sunt și eu om. N-ai niciun pic de milă?

— Tu ai avut milă față de mama Mary când ai chinuit-o? Sau față de celelalte victime ale tale?

— Ce pot face ca să scap din mâinile tale? — întrebă portarul, din ce în ce mai speriat de amenințările bătrânului? Sunt dispus să mărturisesc tot și să merg la pușcărie.

Ochii îi ieșiseră din cap, iar fața se înroșise în mod excesiv.

— Din păcate, planul meu este cu totul altul. La închisoare ai fi ajuns oricum, fiindcă s-ar fi descoperit că ADN-ul tău este același cu cel găsit în pata de spermă pe care ai lăsat-o la locul ultimului tău viol.

Din fericire pentru Margaret Stanton, detectivii din Los Angeles și doctorii au salvat-o.

— Și dacă nu vrei să mă vezi la pușcărie, ce ai de gând cu mine?

— Aș vrea eu să te știu închis pentru tot restul zilelor, alături de cei mai odioși criminali — acolo unde, de fapt, îți este locul —, însă știu că ai mari șanse de a fi declarat iresponsabil, alegându-te doar cu o internare într-un azil pentru psihopați. Crede-mă, asta ar fi o soartă mult prea blândă pentru unul ca tine. Eu îți propun cu totul altceva, dacă nu te superi. Îmi spui tot ce ai făcut în viața ta, mă refer la faptele antisociale și criminale pe care le-ai comis, iar eu, drept mulțumire, te voi omorî fără să te mai chinui.

— Cum aș putea fi de acord cu așa ceva? — începu Blaine să râdă convulsiv și deloc uman. În plus, tu nu ești un criminal ca mine.

— Nu, dar voi deveni peste câteva zile.

— Ce vrei să spui?

— Păi, nu terminasem de relatat tabloul supliciilor pe care ți le-am pregătit, fiindcă m-ai întrerupt. După ce termin cu preliminariile pe care ți le-am descris și dacă nu-mi mai trec și altele prin minte între timp, spre ora prânzului îți tai o mână din cot. Nu te speria, că n-ai să mori din atâta lucru. Ca să nu pierzi sânge, îți voi trata rana cu smoolă. Este o veche tehnică chinezească ce n-a dat niciodată greș, conform datelor istorice pe care le deține omenirea. Poți să zbieri, dacă vei putea, prin călușul pe care ți-l voi introduce în gură în timpul distracției. Când vrei să vorbești, îmi faci un semn din ochi și mă opresc. Dau drumul la reportofoane și te ascult, asta în cazul că înțelegsemnul pe care mi-l faci. Altfel vei fi nevoit să te străduiești de mai multe ori până când observ.

— Norman, dar n...

— Stai că n-am terminat! Nu mă întrerupe din nou! După ce îți tai o mână de la cot, îți fac o injecție ca să nu te infectezi, te hrănesc, îți dau apă, iar în final te întreb dacă vrei să mărturisești, după care să mori, sau să nu mărturisești și să mai suferi alte câteva zile, ca să ajungi în cele din urmă tot în iad, dar de astă dată cu întregul trup mutilat.

— Ești mai sadic decât mi-am imaginat că ar putea fi cineva!

— Mulțumesc pentru compliment, însă n-are rost să-ți fie teamă că te întrec! Mi-a luat câțiva ani să mă gândesc la pedeapsa ce ți se cuvine. Dar hai să-ți spun mai departe! A doua zi îți scot întregul braț din umăr, pe urmă pe celălalt, în două zile diferite, după care trec la membrele inferioare. Mai întâi mă ocup de labele picioarelor, apoi mă concentrez asupra genunchilor, iar spre final îți scot coapsele

din șolduri. Dacă nici până în acel moment nu te voi convinge să mărturisești, oferindu-ți în schimb moartea cea binefăcătoare, îți secționez penisul și testiculele, care vor ține loc de căluș până a doua zi, când va trebui să mă declar înfrânt. Atunci nu-mi va mai rămâne altceva de făcut decât să te iau la o plimbare cu mașina până în munții Henry, din Utah, unde te voi abandona ca să fii mâncat — ce a mai rămas din tine — de fiarele sălbatice. Ce spui, ți se pare interesant planul meu? — întreabă Norman Mayer, începând să scoată din servietă tot felul de instrumente bizare, printre care și un ferăstrău, un ciocan și o daltă. Nu te îngrijora, căci le-am sterilizat înainte.

— Nu poți face așa ceva, îndrăzni Blaine să zică. Doar nu ești nebun la cap! Dumnezeu te va pedepsi mai rău decât pe mine!

— Ba am devenit între timp, prietene. Ai avut tu grijă.

Și zicând acestea, bătrânul își lovi victima de două ori în nas cu coada ciocanului, făcându-l pe necrofil să lăcrimeze de durere. Cum acesta gemu, Norman îi îndesă în gură o bucată mare de tifon și continuă să-l lovească în zona capului, după care trecu la restul corpului, fiind atent să nu-i scape vreun centimetru...

Detectivii coborâră din mașina care-i adusese la adresa dată de Virginia și intrară în modestul imobil. Urcară la primul etaj, găsiră apartamentul căutat și, după ce ascultară mai întâi la ușă, sunară insistent. Dinăuntru nu se auzi nici cel mai mic zgomot.

— Ce facem, Eric, intrăm prin efracție sau ne vedem de drum?

— Eu știu?! Ia stai așa! Tu ești convinsă ca și mine că Mayer l-a răpit pe Blain cu gândul să se răzbune?

— Da, fără îndoială. Doar dacă nu cumva sunt complici și au spălat putina împreună.

— Complici pe dracu'! Dacă ai fi în locul bătrânului, unde ți-ai duce victima?

— Probabil că într-o pădure undeva.

— Eu l-aș duce în casa nelocuită care a aparținut mamei Mary, zise Eric.

Jane nu mai catadicsi să răspundă, luând-o la fugă pe scări, urmată îndeaproape de partenerul ei. Ajuns în stradă, acesta aruncă țigara fumată doar pe jumătate și opri primul taxi care veni, postându-se chiar în fața mașinii.

— Spune-i unde să meargă, căci tu știi adresa. Repede!

CAPITOLUL 22

Cu mânecile suflecate și transpirat learcă, Mayer își vedea conștiincios de treabă, gâdilându-și victima cu o pană în tălpile picioarelor.

Prizonierul lui era roșu ca un rac fierț și se sufoca îngrozitor. Ars pe piept și pe abdomen cu țigara, cu capul plin de sânge și zguduit de înfundate zgomote de răs, Kelly arăta mai grotesc decât o pictură horror africană. Iar zgomotele sinistre pe care le scotea aveau ceva inuman în ele. În încăperea plutea un iz morbid de sânge, carne arsă, transpirație și urină, fiindcă portarul se scăpase pe el în câteva rânduri.

— Am să-ți scot călușul pentru o clipă ca să-ți mai tragi puțin sufletul. Ar fi păcat să mori asfixiat, nu-i așa? Pe urmă, mergem mai departe. Vezi bine că se apropie ora prânzului și mie îmi place să mă țin de promisiunile pe care le fac.

Siderat de atâta cruzime și abia putând respira, Kelly își urmărea călăul — cu o privire de fiară încolțită — cum se pregătea pentru prima intervenție „chirurgicală”.

Nu va avea curajul s-o facă, doar nu sunt animal! se îmbărbătă el, începând să se gândească la faptul că, până la urmă, moartea nu este un lucru atât de groaznic în comparație cu supliciile promise...

— Gata, pauza s-a terminat! zâmbi bătrânul, pregătind călușul pentru Kelly. Gura mare!

Dar cum acesta se încăpățână să rămână cu dinții încheștați, Mayer îi introduse dalta între dinți și o folosi ca pe o pârgie, auzind măselele asasinului cum se spărgeau. În cele din urmă, reuși să-i vâre călușul în gură și zise:

— Acum vom secționa pielea, tendoanele și carnea din jurul cotului. Dacă îmi faci semn din ochi, te pansez și te las să vorbești. Dacă nu, continui operația, după care îți opresc sângerarea cu smoală, așa cum ți-am promis, prietene. Îmi pare rău dacă acest cuțit de bucătărie nu este suficient de ascuțit, dar altul n-am găsit...

Când arma din mâna bătrânului pătrunse lateral în carnea portarului, acesta nu mai rezistă și clipi de mai multe ori, îngrijorat ca nu cumva călăul să nu-l observe gestul. Norman mai tăie un pic, după care se șterse pe mâini de sânge și-i scoase lui Kelly călușul din gură.

— Oprește-te, că spun tot! țipă acesta, în culmea disperării.

— Deci ai ales moartea? rosti Marele Inchizitor. Așteaptă până dau drumul la imprimare, după care poți vorbi nestingherit, dar cu lux de amănunte. Te rog!

Kelly Blaine vorbi fără întrerupere timp de o jumătate de oră, fiind conștient de faptul că va trăi cu atât mai mult cu cât va termina mai târziu. În acest timp, bătrânul îi pansase rana de la cot.

— Ai uitat să precizezi de ce ai vrut să-l omori pe Tim-Allan Levant?

— Fiindcă voia să o concedieze pe Margaret, la care țineam atât de mult...

— Țineai atât de mult la ea, încât ai violat-o și nu a lipsit mult ca s-o omori!

Casetele ajunseseră la capătul benzii, când în ușa din față se auzi cineva bătând. Depart de a fi surprins, Mayer introduse din nou călușul în gura portarului, se șterse pe mâini și se duse să vadă cine era.

— Bună ziua, domnilor! Îi întâmpină el zâmbitor pe Jane Heron și pe Eric Black. Îmi închipuiam, că veți veni până la urmă, însă nu anticipasem când se va întâmpla acest lucru.

— Kelly Blaine se află aici? se interesă polițista.

— Da, e în camera cealaltă.

— În viață?

— Încă.

— Să mergem dincolo! Am aflat că el este asasinul și necrofilul din cazinoul „Comedy Stage”.

— Și dumneavoastră? Mă bucur! Sincer! Dar ați spus necrofil? Eu credeam că e doar violator. Ce bestie!... Probabil că pe vremea când a fost asistent la institutul medico-legal și-a început activitatea de pomină. Pe cadavre... Am o mare rugămintă la dumneavoastră înainte de a trece la acțiune: să stăm puțin de vorbă. Nu vă faceți griji, viața criminalului nu e amenințată și nici nu poate fugi.

Mayer începu să le povestească tot ce pătimise în tinerețea lui de la Kelly, precum și ce-i povestise acesta în ultima jumătate de oră. Detectivii se îngroziră aflând că faptele „blajinului” portar erau mult mai numeroase decât cele pe care le cunoșteau.

— Acum, haideți să gândim logic! Lipsind dovezile zdrobitoare împotriva lui, Blaine ar putea scăpa cu o condamnare relativ ușoară sau cu o internare într-un azil de nebuni, în situația în care se stabilește că n-are discernământ. Cum sunt convins că și dumneavoastră vreți să-l știți după gratii pentru tot restul zilelor, vă ofer o alternativă fericită. Criminalul mi-a mărturisit tot și am înregistrat declarația lui pe două casete audio. La începutul benzilor am lăsat puțin spațiu liber, unde mai putem imprima ceva, pentru a da mai multă autenticitate casetelor. Eu voi compărea ca martor și, cu ajutorul acestei declarații, orice instanță din lume îl va condamna la pedeapsa cea mai grea. În privința aspectului său exterior, vom susține că Blaine a fost lovit de un automobil, iar noi l-am salvat. Impresionat de această mână de ajutor care i-a fost întinsă și temându-se de instanța divină, asasinul s-a hotărât să mărturisească. Doar e un tip cu mintea dusă cu sorcova, nu? Cam asta ar fi tot. Ce ziceți?

— Zic că dumneata ori ești mai nebun ca Blaine, ori ești deosebit de inteligent, fu de părere Jane.

— Cu toată modestia de care sunt în stare, aș prefera a doua clasificare. Oricum, eu nu-mi fac prea multe probleme. Sufăm de cancer la prostată și boala mea este într-un stadiu destul de avansat. Doctorii mi-au mai dat vreo trei luni de trăit, așa că n-am ce pierde. I-aș putea străpunge asasinului inima aceea inumană cu un pumnal, însă și eu cred în judecata divină de apoi.

— Ce părere ai, Eric?

— Mi se pare un plan destul de bun. S-ar putea să meargă.

— Atunci ce mai așteptăm? Să mergem dincolo! Alte șanse de a ne atinge scopul oricum nu prea avem...

Când îi văzu pe polițiști, în ochii portarului sclipi o speranță imensă. Avea să scape cu viață și, mai târziu, îi va face de petrecanie acestui sadic bătrân.

Kelly îi scoase lui Blaine călușul din gură și îi spuse:

— Domnii detectivi au venit să stea de vorbă cu tine. În cazul în care nu faci exact ceea ce ți se spune, situație în care scapi cu viață, ei vor pleca și te vor căuta vreo săptămână prin toate găurile, porturile și aeroporturile. În cele din urmă, vor renunța și vor clasa dosarul, fiindcă nu te vor găsi nici măcar în munții Henry, din statul Utah. Animalele de pradă își vor face treaba până atunci. Am fost destul de clar?

— Da, abia reuși Kelly să vorbească, mort de spaimă, fiindcă durerea provocată de tortură n-o mai simțea.

Eric derulă cele două casete, apăsă pe imprimare și începu să vorbească:

— Pentru identificare, sunt detectiv Eric Black de la Departamentul Poliției Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”.

— Sunt Jane Heran, detectiv la Departamentul Poliției Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale”.

— Sunt Norman Mayer, pensionar, în calitate de martor.

— Sunt Kelly Blaine, portar la cazinoul „Comedy Stage” și voi face mărturisiri complete în legătură cu faptele mele.

—Înțelegi că ai dreptul la un avocat și că tot ceea ce vei spune va putea fi folosit împotriva ta la tribunal? îl întreabă polițistul.

— Da, și renunț la dreptul de a avea un avocat. Sunt gata să mărturisesc!

— Felicitările mele, plimbăreților! Îi întâmpină căpitanul West a doua zi pe cei doi detectivi, pentru care avea o adevărată simpatie, dar una manifestată doar o dată pe an și-atunci foarte voalat. Nu mi-ați spus cum ați reușit să obțineți acea mărturie din partea necrofilului sau ce-o fi el?

— Foarte simplu, minți Eric. L-am convins că era mai bine pentru sufletul lui să-și recunoască faptele.

— N-ați exercitat voi niciun fel de presiuni asupra lui?,

— Noi? Cum vă puteți imagina așa ceva? încercă Jane să-și convingă șeful.

— Am stat de vorbă cu procurorul statului Nevada și m-a asigurat că nici nu se pune problema, după mărturia înregistrată de voi cu acordul criminalului, ca acesta să fie declarat un individ fără discernământ.

— În concluzie, va primi maximum de pedeapsă, nu-i așa?

— Exact: închisoare pe viață. Și-acum, gata. Sunteți liberi.

— Liberi de la program?

— Nu, liberi până poimăine. Aveți două zile de odihnă, timp în care vă pregătesc un caz foarte interesant...

- sfârșit -